

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	af Clemens Brentano, Hoffmann, Houwald og H. v. Kleist ; paa Dansk udgivne af A. P. Liunge.
Titel Title:	<u>Phantasiestykker : en Samling Fortællinger og Noveller</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt paa Udgiverens Forlag hos V. Schlesinger, 1821
Fysiske størrelse Physical extent:	134 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

2131

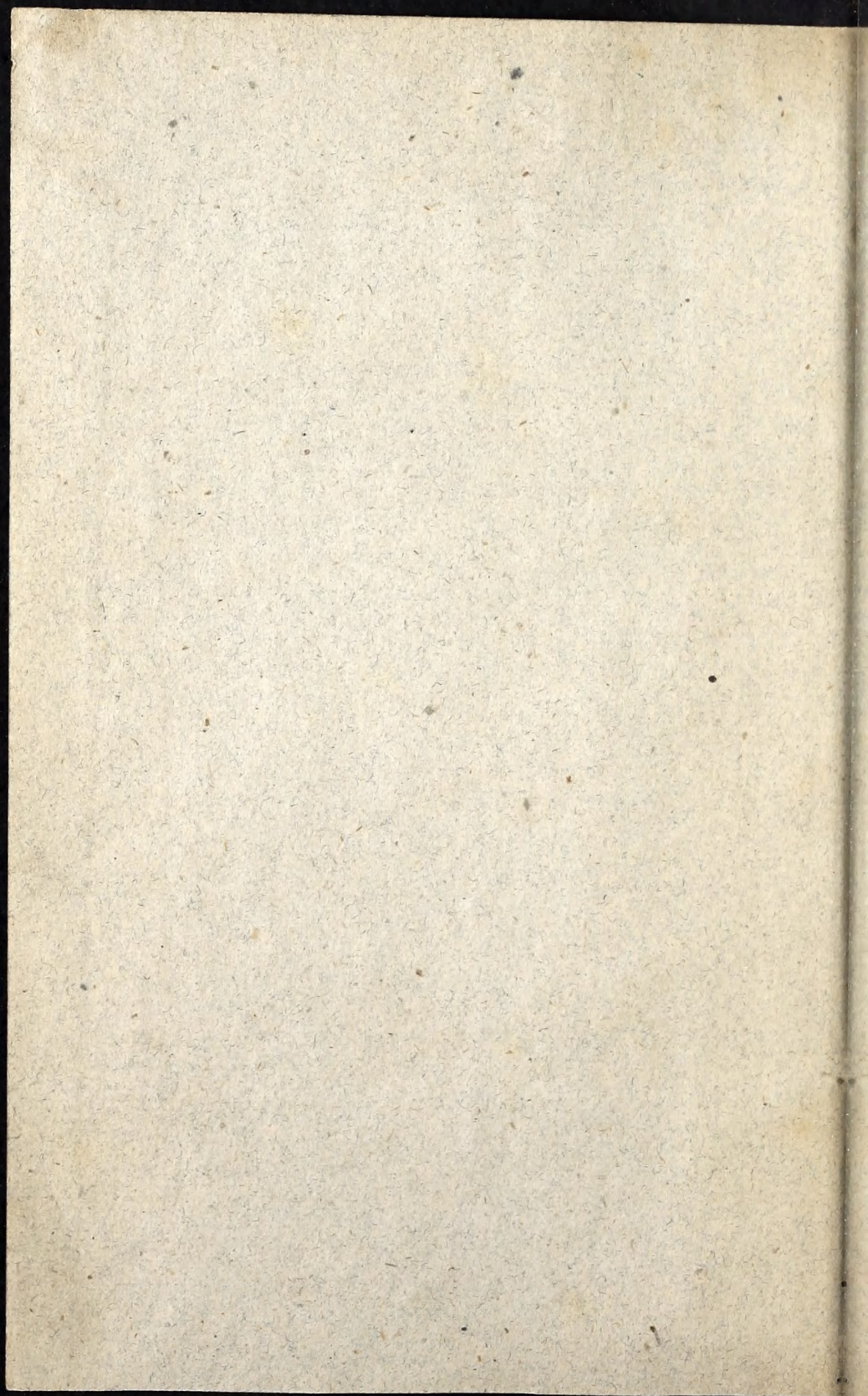
57. - 375

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130009100599

Phantasiestykker.

En Samling

Fortællinger og Noveller,

af

Clemens Brentano, Hoffmann, Houwald
og H. v. Kleist.

Paa Dansk udgivne

af

A. P. L i u n g e.

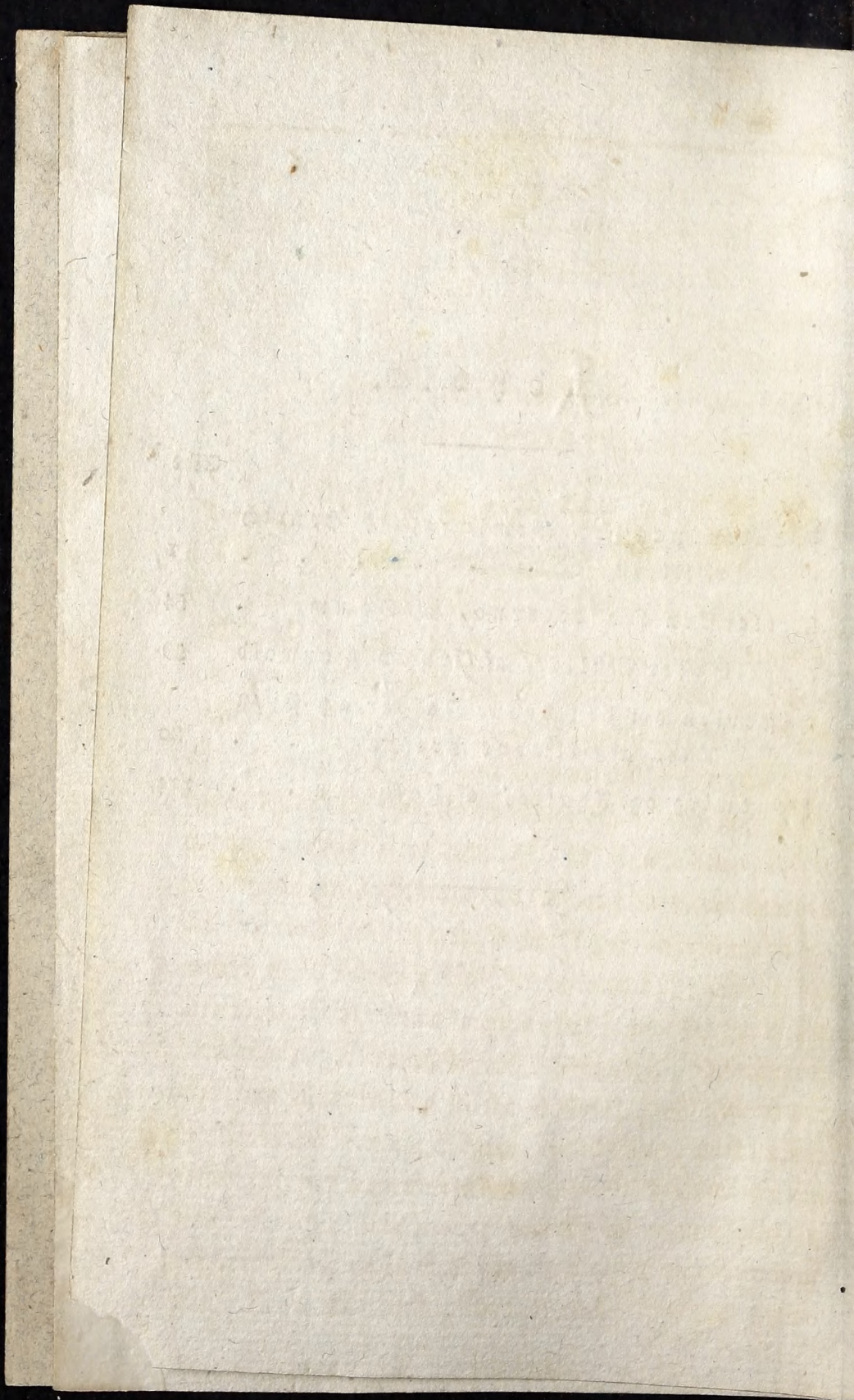
Kjøbenhavn 1821.

Trykt paa Udgiverens Forlag,
hos B. Schlesinger.

I n d h o l d.

	Side
Bruden paa Et. Domingo, af Henrich v. Kleist	1
Betlerstien fra Locarno, af Samme .	54
Kapelmester Müller, af Ernst v. Houwald	59
Historien om den brave Kasper og Stjøn Ane, af Clemens Brentano . .	80
Popowicz og Agafia, af Hoffmann . .	124

Bruden paa St. Domingo.

I Port au Prince, paa den franske Deel af Den St. Domingo, levede, i Begyndelsen af dette Aarhundrede, da de Sorte myrbede de Hvide, en frygtelig gammel Neger, ved Navn Congo Hoango, paa Hr. Guillaume af Villeneuves Plantage. Dette Menneske, som nedstammede fra Guldkysten i Afrika og i sin Ungdom syntes at have et tro og retskaffent Sindelag, var af sin Herre, fordi han engang paa en Overtagelse til Cuba havde frelst dennes Liv, bleven overøst med uendelige Velgjerninger. Ikke allene havde Hr. Guillaume paa Stedet skjænket ham sin Frihed og ved sin Tilbagekomst til St. Domingo anvist ham et Huus med Tilbehør, han gjorde ham endogsaa, nogle Aar derefter, imod Landets Sædvane, til Opsynsmand over sin anseelige Besiddelse, og tillagde ham, fordi han ikke vilde gifte sig paa ny, i Konges Sted, en gammel Mus-

latinde, ved Navn Babekan, med hvem han ved sin første afdøde Kone var vidtløftig beslagtet. Ja, da Negeren havde opnaaet sit gode Aar, satte han ham i Hvilestand med en anseelig Lønning, og paasatte sine Belgjerninger Kronen derved, at han i sit Testamente endogsaa udsatte et Legat for ham; og dog kunde alle disse Beviser paa Taknemmelighed ikke beskytte Hr. Willeneuve for dette frygtelige Menneskes Raserie. Congo Hoango var en af de Første, som, i Tummelen af den almindelige Hævnjerrighed, der luede i Weiret i disse Plantager efter Nationalkonventets ubesindige Skridt, greb til Væffen, og i Grindringen af det Tyrannie, som havde revet ham bort fra sit Fædreland, jog sin Herre Kugelen gjennem Hovedet. Han fik Huset, til hvilket hans Gemalinde med deres trende Børn og de øvrige Hvide paa Plantagen, vare flygtede, i Brand, ødelagde hele Plantagen, hvorpaa Arvingerne, der boede i Port au Prince havde kunnet gjøre Fordring, og drog, da samtlige til Besiddelsen hørende Etablissementer vare jævuede med Jorden, omkring i Naboelauget med de Negere, han havde forsamlet og væbnet, for at staae sine Medbrødre bi i Kampen imod de Hvide. Snart laae han paa Luur efter de Reisende, som i bevæbnede Hobe gjennemkrydsede Landet; snart anfaldt han ved lys Dag de i deres Besiddelser forstændsede Plantere selv, og lod Alle, som han fandt i dem, springe over Klingen. Ja, han opfordrede, i sin umenneskelige Hævnesyge, endogsaa den gamle Babekan med hendes Datter, en ung femten-

aarig Mestize, ved Navn Toni, til at tage Deel i denne rasende Krig, ved hvilken han følte sig ganske fornyet; og fordi Hovedbygningen af Plantagen, som han nu beboede, laae eensom ved Landeveien og der hyppig i hans Graværelse indfandt sig hvide eller kreoliske Flygtninger, hvilke der søgte Næring og Skjul; saa befalede han Tvinderne, at opholde disse hvide Hunde, som han kaldte dem, med Understøttelser og Villigheder indtil hans Tilbagekomst. Da bekam, der, som en Følge af en grusom Straf, som var bleven tildeelt hende i hendes Ungdom, leed af Svindsot, pleiede i saadanne Tilfælde at udpynte den unge Toni, der, formedelst hendes i det Hvidlige faldende Ansigtssfarve, var fortrinligen skikket til denne græsfelige List, med hendes bedste Klæder; hun opmuntrede hende til ikke at nægte de Fremmede Kjærtegn; men forbød hende under Dødsstraf at nære den ringeste Gnist af uskrømtet Kjærlighed, eller Deeltagelse for nogen af dem; og naar Congo Hoango med sin Negertrop vendte tilbage fra de Streiferier, han havde gjort i Omegnen, var umiddelbar Død de Armes Lod, som havde ladet sig skuffe ved disse Kunster.

Nu veed Enhver, at da General Des salines i Aaret 1803 rykkede frem imod Port au Prince, kastede Alt, hvad som bar den hvide Fane, sig ind i denne Plads, for at forsvare den; thi den var den sidste Støttepunkt paa denne De, og naar den faldt, vare alle de Hvide, som befandt sig derpaa, tilsammen uden Redning forlorne. Herefter traf det sig, at netop i den gamle

Hoango's Fraværelse, som var brudt op med de Sorte, han havde omkring sig, for at tilføre General Desfalines en Transport af Krudt og Bly midt igjennem de franske Poster, i en stormende og regnsfuld Nats Mørke, Nogen bankede paa Bagdøren af hans Huus. Den gamle Babekan, som allerede laae i Sengen, reiste sig, aabnede, med en Kjole blot fastet over Lænderne, Vinduet og spurgte: hvem der var? "Ved Maria og alle Helgene!" sagde den Fremmede sagte, i det han stillede sig under Vinduet, "besvar mig, førend jeg aabenbarer Eder det, blot eet Spørgsmaal!" og i det samme rækkede han, gjennem Nattens Dunkelhed sin Haand ud, for at gribe den Gamles Haand, og spurgte: "Er I en Negerinde?" Babekan sagde: "Naa, I er vist en Hvid, siden I hellere vil see denne bælmørke Nat ind i Ansigtet end en Negerinde! Kom ind", lagde hun til, "og frygt intet; her boer en Mulatinde, og den Eneste, som, foruden mig, endnu besinder sig her i Huset, er min Datter, en Mestize!" Og dermed lukkede hun Vinduet i, som om hun vilde gaae ned og aabne Døren for ham; men listede sig, under den Forebending, at hun ikke strax kunde finde Nøglen, med nogle Klæder, som hun hurtig havde strabet sammen i et Skab, op paa Kammeret ovenpaa og vækkede sin Datter! "Doni!", raabte hun, "Doni!" — "Hvad er der, Moder?" — "Hurtig", sagde hun, "staae op og klæd dig paa! Her er Klæder, hvidt Lintoi og Strømper! En Hvid, som bliver forfulgt, er uden-

for Døren og beder om at blive lukket ind!" — Toni spurgte: "En Hvid?", i det hun halv reiste sig op i Sengen. Hun tog Klæderne, som den Gamle holdt i Haanden, og sagde: "Er han ogsaa allene, Moder? Og have vi intet at befrygte, naar vi lukke ham ind?" — "Intet, intet!" svarede den Gamle, i det hun tændte Lys, "han er uden Vaaben og allene, og Frygten for at vi skulle kaste os over ham, bærer gjennem alle hans Ledemod!" Imedens Toni stod op og tog Klæderne paa, antændte hun den store Løgte, som stod i en Krog i Værelset, bandt hurtig Pigens Haar, efter Landets Skik, sammen over hendes Hoved, bedækkede det, efterat hun havde tilsnøret hendes Livstykke, med en Hat, gav hende Løgten i Haanden og befalede hende at gaae ned i Gaarden og skaffe den Fremmede ind.

Imidlertid var ved nogle Gaardhundes Gjeen, en Dreng, ved Navn Nanky, som Hoango havde med en Negerinde, og som sov med sin Broder Seppn i Sidebygningerne, bleven vaagen, og da han ved Maa- nens Skin saae en Mand allene staae paa Bagtrappen ved Huset, saa ilede han strax, som der i saadanne Til- fælde var ham anvist, til Porten, gjennem hvilken han var kommen ind i Gaarden, for at slaae den i. Den Fremmede, som ikke begreb, hvad disse Anstalter havde at betyde, spurgte Drengen, i hvem han med Forfær- delse, da han kom ham nær, kjendte en Negerdreng: "hvem der boede paa denne Plantage?" og allerede var han paa dennes Svar: "at Eiendommen efter Hr. Wil-

Le neuvæ's Død var hjemfalden til Negeren Hoango", i Begreb med at vilde kaste Drengen ned, rive Nøglen til Porten, som han holdt i Haanden, fra ham, og søge den vide Mark, da Toni med Løgten i Haanden traadte ud af Huset. "Hurtigt!" sagde hun, i det hun greb hans Haand og trak ham hen til Døren: "Her ind!" Hun passede, i det hun sagde dette, at stille Lysen saaledes, at dets fulde Straale faldt paa hendes Ansigt. — "Hvem er du?" raabte den Fremmede, i det han modsatte sig, og, af mere end een Aarsag forbavsset, betragtede hendes ungdommelige indtagende Figur. "Hvem boer i dette Hus, hvori jeg, som du foregiver, skal finde min Frelse?" — "Ingen, ved Solens Lys!" sagde Pigen, "uden min Moder og jeg", og hun anstrængte sig ibrigen for at trække ham ind med sig. "Hvad, Sungen!" raabte den Fremmede, og traadte nu et Skridt tilbage og rev sin Haand løs: "har ikke denne Dreng nys sagt mig, at der er en Neger, ved Navn Hoango, i det?" — "Jeg siger Nei!" sagde Pigen, i det hun med et Udtryk af Uvillie stampede med Foden; "og om endogsaa et Uhyre, som fører dette Navn, hører Huset til: han er i dette Dieblis fraværende; han er 10 Mile herfra!" — Og dermed trak hun den Fremmede med begge Hænder ind i Huset, befalede Drengen, ikke at sige til noget Menneske, hvem der var kommen, greb, efterat hun havde naaet Døren, den Fremmedes Haand og førte ham op ad Trappen, til hendes Moders Værelse.

"Naa", sagde den Gamle, som fra Vinduet af havde hørt den hele Samtale og ved Lysets Skin bemærket, at han var en Officier, "hvad betyder den Sabel, I saa flagsfærdig bærer under Eders Arm? Vi har", lagde hun til, i det hun trykkede Brillerne paa Næsen, "med vort Livs Fare forundt Eder en Tilflugt i vort Huus; er I kommen herind, for, efter Eders Landsmænds Skik, at gjengjelde denne Velgjerning med Forræderie?" — "Himmelen bevare mig derfra!" svarede den Fremmede, som var traadt hen tæt for hendes Stol. Han greb den Gamles Haand, trykkede den til sit Hjerte, og i det han, efter nogle omkring i Værelset frygtfuld kastede Blik, spændte Sabelen af, som han bar ved Hosten, sagde han: "I seer det elendigste af alle Mennesker, men intet utaknemmeligt og slet Menneske for Eder!" — "Hvem er I?" spurgte den Gamle; og i det samme skjød hun med Foden en Stoel hen til ham, og befalede Pigen at gaae ud i Kjøkkenet, og saa godt som det i Hastværk lod sig gjøre, skaffe ham nogen Aftensmad. Den Fremmede svarede: "jeg er Officier i fransk Tjeneste, omendkjendt, som I vel selv kan slutte Eder til, ingen Franskmand; mit Fædreland er Schweiz og mit Navn Gustav von der Ried. Al, havde jeg aldrig forladt det og byttet det mod denne usalige De! Jeg kommer ifra Fort Dauphin, hvor, som I veed, alle Hvide ere blivne myrdede, og min Hensigt er at naae Port au Prince, førend det endnu lykkes General Desfalines at indeslutte og beleire det med de Tropper, han anfører."

— "Fra Fort Dauphin!" raabte den Gamle. "Og det er lykkedes Eder med Eders Ansigtsfarve, at tilbagelægge denne uhyre Vei, midt igjennem et Land af Mohrer, som er i Oprør?" — "Gud og alle Helgene", svarede den Fremmede, "have beskyttet mig! Og jeg er ikke alene, gode Moder; i mit Følge, som jeg har ladet blive tilbage, befinder sig en ærværdig Olding, min Dnkel, med sin Gemalinde og fem Børn; flere Betjente og Piger, som høre til Familien, ikke at nævne; ialt et Tros af tolv Mennesker, hvilket jeg med Hjælp af tvende usle Muulæsler, maa føre bort med mig, i usigelig møjsommelige Nattevandringer, da vi om Dagen ikke tør vise os paa Landeveien". — "Jh, du min Himmel!" raabte den Gamle, i det hun, medens hun medlidende rystede med Hovedet, tog sig en Priis Tobak. "Hvor er da i dette Dieblis Eders Reiseselskab?" — "Til Eder", svarede den Fremmede, efterat han et Dieblis havde betænkt sig, "til Eder kan jeg betroe mig; af Eders Ansigtsfarve lyser der mig en Straale af min imøde. Familien befinder sig, maa I vide, en Miil herfra, i Bildtnisset af den tilgrændsende Bjergskov: Hunger og Tørst tvang os igaar til at opsoge denne Tilflugt. Forgæves udsendte vi i den forløbne Nat vore Betjente for at opdrive en Smule Brød og Viin hos Landets Beboere; Frygt for at blive grebne og dræbte, afholdt dem fra at gjøre noget afgjørende Skridt derfor, saa at jeg selv idag med mit Livs Fare maatte gaae ud for at forsoge min Lykke. Himmelen har", vedblev han, og

trykkede den Gamles Haand, "hvis ikke Alt bebrager mig, ført mig stil medlidende Menneſker, der ikke dele hiin grusomme og uhorre Forbittrelſe, ſom har greben alle Indvaanerne paa denne De. Viis mig den Tjeneſte, mod rigelig Belønning, at fylde mig nogle Kurve med Levnetsmidler og Forfrifſninger; vi have kun endnu fem Dagsreifer til Port au Prince, og naar I ſætter os i Stand til at naae denne Stad, ſaa ville vi evig anſee Eder for vort Livs Frelſere." — "Ja, denne raſende Forbittrelſe!" hyklede den Gamle. "Er det ikke, ſom om Hænderne paa eet Legeme, eller Tænderne i een Mund vilde raſe imod hverandre, fordi det ene Lem ikke er ſkabt ſaaledes ſom det andet? Hvad kan jeg, hvis Fader var fra St. Jago paa Den Cuba, for det Skin af Lys, ſom dæmrer paa mit Anſigt? Og, hvad kan min Datter, ſom er født og baaren i Europa, for, at hiin Verdensdeels fulde Dag gjenskinner fra hendes?" — "Hvorledes?" raakte den Fremmede. "I, ſom efter Eders hele Anſigtsdannelse er en Mulatinde og ſaaledes af afrikaniſk Oprindelse, I ſkulde, tilligemed den elſkverdige unge Meſtize, ſom lukkede Døren op for mig, være i een Fordømmelſe med os Europæere?" — "Bed Himmelen!" ſvarede den Gamle, i det hun tog Brillerne af Næſen; "mener I, at den lille Eiendom, ſom vi i mœiſommelige og jammerfulde Aar have erhvervet os ved vore Hænders Arbeide, ikke ſkulde pirre dette raſende, fra Helvede nedſtammende Røverpak? Naar vi ikke ved

Lift og den hele Samling af hine Kunster, som Nød-
værget giver den Svage i Hænderne, vidste at sikre os
for deres Forfølgelse: den Skygge af Slægtskab, som er
udbredt over vore Ansigter, den, kan I sikkert troe,
gjør det ikke!" — "Det er ikke mueligt!" raabte den
Fremmede; "og hvem paa denne De forfølger Eder?"
— "Eieren af dette Huus", svarede den Gamle: "Ne-
geren Congo Hoango! Fra den Tid Hr. Guil-
laume, den forrige Eier af denne Plantage, faldt for
hans rasende Haand ved Udbruddet af Oprøret, ere vi,
der føre Huusholdningen for ham som Slægtninge,
givne til Priis for hans fulde Vilkaarlighed og Bold-
somhed. Ethvert Stykke Brød, enhver Lædskedrik, vi
af Mennekkelighed række een eller anden af de hvide
Flygtninger, som undertiden drage forbi ad Landeveien,
tilregner han os med Skjældsord og Mishandlinger;
og intet ønsker han mere, end at kunne hidse de Sortes
Hævn over os hvide og kreolske Halvhunde, som han
kalder os, deels for overhovedet at blive fri for os, som
badle hans Vildhed imod de Hvide, deels for at tage den
lille Eiendom, vi have, i Besiddelse."

"I Ulykkelige!" sagde den Fremmede; "I Beflagels-
sesværdige! — Og hvor besinder i dette Dieblif denne
Tyran sig?" — "Ved General Desfalines's Hær",
svarede den Gamle, "til hvem han, med de øvrige Sor-
te, som høre til denne Plantage, fører en Transport af
Krudt og Bly, hvortil Generalen trængte. Vi vente
ham, isald han ikke drager ud paa nye Eventyr, tilba-

ge om ti eller tolv Dage; og hvis han da, som Gud vilde forbyde, erfoer, at vi havde givet en Hvid, som vandrer til Port au Prince, Beskyttelse og Huusly, paa samme Tid som han af alle Kræfter arbejder med paa at udrydde deres hele Slægt af Den: vi vare Alle, det kan I troe, visse paa Døden." — "Himmelen, som elsker Menneskelighed og Medlidenhed," svarede den Fremmede, "vil beskytte eder i hvad I gjøre for en Ulykkelig! — Og fordi I," foiede han til, i det han rykkede nærmere hen til den Gamle, "nu engang i dette Tilfælde vil have paadraget Eder Negerens Uvillie, og Lydighed, om I ogsaa vilde vende tilbage dertil, fremdeles ikke vilde hjælpe Eder til noget; kunde I da vel beslutte Eder til, for enhver Belønning, som I kun maatte forlange, at give min Onkel og hans Familie, som ere angrebne paa det yderste af Reisen, Huusly hos Eder i een eller to Dage, paa det at de kunne udhvile dem noget?" — "Unge Herre!" sagde den Gamle bestyrtet, "hvad forlanger I der? Hvorledes vilde det være mueligt, i et Huus, der ligger ved Landeveien, at kunne herberge saa stort et Følge, som Eders er, uden at det vilde forraade sig for Indvaanerne i Landet?" — "Hvorfor ikke?" vedblev den Fremmede paatrængende: "Naar jeg strax selv gik ud til Bjergstoven og førte Selskabet endnu før Dagbrækningen ind i Plantagen; naar man anbragte Alle, Herfskab og Tjenere, i et og det samme Værelse, og, for det værste Tilfælde, endog-
saa brugte den Forsigtighed, omhyggelig at tillukke dets

- Døre og Vinduer?" — Den Gamle svarede, efterat hun i nogen Tid havde overveiet Forslaget: "at, naar han endnu i denne Nat vilde tage sig paa, at føre hele Trosset fra Bierghulen ind i Plantagen, vilde han paa Tilbageveien til denne, ufeilbarligen støde paa en Trop bevæbnede Negere, som ved nogle forudskikkede Skytter vare tilsagte at møde paa Landeveien". — "Belan!" svarede den Fremmede, "saa ville vi for dette Dieblik lade os noie med, at tilsende de Ulykkelige en Kurv med Levnetsmidler, og gemme det Foretagende at indføre dem i Plantagen, til den næstpaafølgende Nat. Vil I, gode Moder, gjøre det?" — "Nu", sagde den Gamle, under mangfoldige Rys, som nedregnede fra den Fremmedes Læber paa hendes tørre Knokkelhaand, "for hiin Europæers Skyld, som var min Datters Fader, vil jeg vise eder, hans betrængte Landsmænd, denne Tjeneste. Sæt Eder hen ved Dagbrækningen imorgen og indbyd Eders Folk ved et Brev, til at forføie sig hen til mig i Plantagen; den Dreng, I have seet i Gaarden, kan overbringe dem Brevet tilligemed noget Mundforraad; han kan til deres Sikkerhed forblive Natten over i Bjergene, og tjene Toget ved den næste Dags Anbrud, hvis de ellers modtage Indbydelsen, til Ledfager paa Veien herhid."

Smidlertid var Toni kommen tilbage med et Maaltid, som hun havde tilberedet i Kjøkkenet, og spurgte den Gamle spøgende, med et Blik paa den Fremmede, imedens hun dækkede Bordet: "Naa, Moder!

sig mig dog: er Herren kommen sig igien af den Skræk,
 som betog ham udenfor Døren? Er han overtydet om,
 at hverken Gift eller Dolk venter paa ham, og at Ne-
 geren Ho-ang o ikke er hjemme?" Moderen sagde med
 et Suk: "min Datter, brændt Barn, siger Ordspro-
 get, vogter sig for Ilden. Herren vilde have handlet
 daarligt, hvis han havde vovet sig ind i Huset, førend
 han havde overbeviist sig om den Folkestamme, til hvil-
 ken dets Beboere høre." Pigen stillede sig foran Mo-
 deren og fortalte hende, hvorledes hun havde holdt Læg-
 ten saaledes, at den fulde Straale af den var falden paa
 hendes Ansigt. "Men hans Indbildning", sagde hun, "var
 ganske opfyldt med Mohrer og Negere; og om en Dame
 fra Paris eller Marseille havde lukket Døren op for ham,
 saa vilde han have holdt hende for en Negerinde". Den
 Fremmede sagde forlegen, i det han blidt lagde sin Haand
 paa hendes Pande: "at den Hat, hun havde havt paa,
 havde forhindret ham i, at see hende ind i Ansigtet."
 "Harde jeg", vedblev han, i det han levende stirrede
 paa hende, "kunnet see dig ind i Diet, saaledes som jeg
 nujskan, saa havde jeg, om ogsaa Alt iøvrigt havde væ-
 ret fort paa dig, villet drikke med dig af et forgiftet Bæ-
 ger." Han blev rød efterat have sagt disse Ord, og Mo-
 deren nødte ham til at sætte sig ned ved Bordet, hvor-
 paa Toni satte sig ned ved Siden af ham og, med Ho-
 vedet lænet paa Haanden, saae paa ham imedens han
 spiste. Den Fremmede spurgte hende: hvor gammel
 hun var? og hvad hendes Fødeby heed? hvorpaa Mo-

deren tog Ordet og sagde ham "at Toni var født i Paris for femten Aar siden, paa en Reise, som hun havde gjort med Hr. Villeneuve's, hendes forrige Principals Kone, til Europa". Hun føiede til: "at Negeren Komar, med hvem hun siden havde giftet sig, vel havde antaget Toni i Barns Sted, men at hendes Fader egentlig var en riig marseillansk Kjøbmand, ved Navn Bertrand, efter hvem hun ogsaa heed: Toni Bertrand" — Toni spurgte ham, om han kjendte en saadan Herre i Frankrig? — Den Fremmede svarede: "Nei! Landet var saa stort og under det korte Ophold, han havde haft i det, ved sin Indskibning til Vestindien, var der ikke forekommet ham nogen Person af dette Navn." Den Gamle gjensvarede, at Hr. Bertrand ogsaa efter temmelig sikre Efterretninger, hun havde indhentet, ikke længer befandt sig i Frankrig. "Hans ærgjerrige og efter Høihed stræbende Sjæl", sagde hun, "fandt sig ikke i den borgerlige Virksomheds Kreds; han blandede sig ved Udbruddet af Revolutionen i de offentlige Sager, og gik i Aaret 1795 med et fransk Gesandtskab til det tyrkiske Hof, hvorfra han, saavidt hun vidste, indtil dette Dieblik endnu ikke var vendt tilbage." Den Fremmede sagde smilende til Toni, i det han greb hendes Haand, at hun jo i dette Tilfælde var en fornem og riig Pige. Han opmuntrede hende til at gjøre disse Fordele gjældende, og meente, at hun havde Haab om, endnu engang ved sin Faders Hjælp at blive ført ind i mere glimrende Forhold end dem, i hvilke hun

nu levede! "Det vil neppe skee", svarede den Gamle med undertrykt Omfindtlighed. "Hr. Bertrand benægtede under mit Svangerskab i Paris, af Ekam for en ung riig Brud, med hvem han vilde gifte sig, for Domstolene at være dette Barns Fader. Jeg skal aldrig forglemme den Eed, han havde den Frækhed at aflægge for mine Dine; en Galdefeber var Folgen deraf, og noget efter tredsfindsthye Pidskeslag, som Hr. Wille-neuve lod mig give, og hvorfor jeg endnu den Dag i Dag lider af Svindsot." — — Toni, som tankesfuld havde seet ned for sig, spurgte den Fremmede: hvem han da var? hvor han kom fra og hvor han skulde hen? hvorpaa denne efter en kort Forlegenhed, hvori den Gamles forbittrede Tale havde sat ham, svarede: "at han kom fra Fort Dauphin med Hr. Strømlis, sin Onkels Familie, som han havde ladet blive tilbage i Bjergskoven under tvende unge Fætters Beskyttelse." Han fortalte, efter Pigens Bøn, flere Træk af det i denne Stad udbrudte Oprør; hvorledes ved Midnattid, da Alle sov, paa et forræderisk givet Tegn, de Sortes Slaughterie mod de Hvide var begyndt; hvorledes Chefen for Negrene, en Sergeant ved det franske Pioneers corps, havde været ondskabsfuld nok til strax at stikke alle Skibene i Havnen i Brand, for at affjære de Hvide Flugten til Europa; hvorledes Familien neppe havde haft Tid til at frelse sig med nogle Eiendele udenfor Porten, og hvorledes der, ved den paa samme Tid reiste Oprørsflue paa alle Kystpladse, ikke var bleven andet til-

overs for dem, end ved Hjælp af tvende Muulæsler, som de havde opdrevet, at tage Veien tværs over hele Landet til Port au Prince, som endnu allene, beskyttet af en stærk fransk Hær, i dette Dieblis gjorde Modstand imod Negrenes overhaandtagende Magt.

Doni spurgte, hvorved da de Hvide havde gjort sig saa forhadte der? — Den Fremmede svarede forvirret: "ved det almindelige Forhold, de, som Herrer over Den, stod i til de Sorte, og som jeg, for at tale Sandhed, ikke vil fordriste mig til at tage i Forsvar; men som allerede paa denne Viis bestod i mange Aarhundreder! Frihedsraferiet, som har grebet disse Plantager, drev Negrene og Kreolerne til at sonderbryde de Kænker, som trykkede dem, og at tage Hævn over de Hvide for de mangfoldige og lastværdige Mis handlinger, de havde lidt af nogle Slette iblandt disse. — Isærdesleshed", vedblev han efter en kort Tausshed, "var en ung Piges Handling mig gyselig og mærkværdig. Denne Pige, af Negrenes Stamme, laae, netop paa den Tid, da Oprøret blussede i Beiret, syg af den gule Feber, hvilken, til Elendighedens Forøgelse, var udbrudt i Staden. Hun havde tre Aar iforveien tjent en hvid Planter som Slavinde og var af denne, fordi hun ikke vilde føie sig efter hans Onsker, bleven haardt behandlet og siden solgt til en freolsk Planter. Da nu Pigen paa den Dag, da det almindelige Oprør udbrød, erfarede, at hendes forrige Herre var flygtet for de ham forfølgende Negeres Raserie til et nærliggende Brændeskur: saa

sendte hun ved Tusmørkets Indbrud sin Broder hen til ham, med den Underretning, at han hos hende kunde finde et sikkert Tilflugtssted. Den Ulykkelige, som ikke vidste, at Pigen var upasselig, endnu mindre af hvilken Sygdom hun leed, kom, og fluttede hende, fuld af Taknemmelighed, da han troede sig frelst, i sine Arme: dog neppe havde han dvælet et Dieblit i hendes Favntag og trykket et Kys paa hendes Læber, før hun pludselig med Udtrykket af vildt og koldt Vaserie stødte ham fra sig og sagde: en Pestsyg, som bærer Døden i sit Aandedrag, har du Kysset: gaae og meddeel den gule Feber til alle dem, som ligne dig!" — Medens den Gamle med lydelige Ord tilkjendegav sin Afsky herover, spurgte Officieren Toni, om hun vel var i Stand til en saadan Gjerning? — "Nei"! sagde Toni, men slog i det samme forvirret Dinene ned. Den Fremmede sagde, i det han hurtigt reiste sig op fra Bordet: "at, efter hans Sjæls Følelse, intet Tyrannie, som de Hvide nogensinde havde udøvet, kunde retfærdiggjøre saa nederdrægtigt og affæpelig et Forræderie. Himmels Hævn"; meente han, og hævede sin Røst med lidenskabeligt Udtryk, "vilde derved blive afvæbnet og Englens selv, oprørte derved, maatte stille sig ved Siden af dem, der havde Uret, og, til Opretholdelse af menneskelig og guddommelig Orden, tage deres Partie!" Han traadte ved disse Ord et Dieblit hen til Vinduet, og saa ud i Natten, som skjulte Maanen og Stjernerne med stormende Skyer; og da det

forekom ham, som om Moder og Datter saae paa hinanden, omendstjondt han paa ingen Maade mærkede, at de havde kasset Vink til hinanden, saa blev han dog greben af en modbydelig og fortrædelig Følelse; han vendte sig om og bad, at man vilde anvise ham det Værelse, hvor han skulde sove.

Moderen bemærkede, i det hun saae hen til Stueuhret, at det ogsaa var nær ved Midnat, tog et Lys i Haanden og opfordrede den Fremmede til at følge hende. Hun førte ham gennem en lang Gang hen til det for ham bestemte Værelse; Toni bar den Fremmedes Overkjole og flere andre Sager, han havde lagt fra sig; Moderen viste ham et af Puder bekvemt opstablet Leie, hvorpaa han skulde hvile, og efterat hun endnu havde befaleet Toni, at berede Herren et Fodbad, ønskede hun ham god Nat og gik. Den Fremmede stillede sin Sabel i Krogen og lagde et Par Pistoler, som han bar i Beltet, paa Bordet. Han saae sig, imedens Toni redte Sengen og bredte et hvidt Lagen over den, omkring i Værelset, og da han snart, af den Pragt og den Smag, som herskede i det, sluttede, at det maatte have tilhørt den forrige Eier af Plantagen, saa lagde der sig en qvælende Urolighedsfølelse paa hans Hjerter, og han ønskede sig, hungrig og tørstig som han var kommen, igjen tilbage i Skoven blandt sine. Pigen havde imidlertid, fra det nærliggende Kjøkken, hentet et Kar med varmt Vand, duftende af vellugtende Urter, og opfordrede Officieren, som havde lænet sig op til Vindues-

karmen, til at vederqvæge sig derved. Officiieren satte sig, efterat han taus havde lagt Halsstorklædet og Bæsten fra sig, ned paa Stolen; han lavede sig til at blotte sine Fødder, og medens Pigen, som laae paa Knæe for ham, var beskjæftiget med de smaa Forberedelser til Badet, betragtede han hendes indtagende Skabning. Hendes Haar, bølgende i dunkle Lokker, vare, da hun knælede ned, rullede hende ned over Skuldrene; et Træk af usigelig Unde legede om hendes Læber og over hendes lange over de nedslagne Dine fremragende Dienhaar; han havde, naar han undtog Farven, der var ham anstødelig, kunnet sværge paa, at han aldrig havde seet nogen skjønnere Pige. Derhos paafaldt ham en fjern Liighed, han vidste endnu ikke ret selv med hvem, som han allerede havde bemærket ved sin Indtrædelse i Huset, og som indtog hans hele Sjæl for hende. Han greb hende, da hun i sin Beskjæftigelse reiste sig op, ved Haanden, og da han ganske rigtig sluttede, at der kun gaves eet Middel til at prøve om Pigen havde et Hjerter eller ikke, spurgte han hende: "om hun allerede var forlovet med nogen?" — "Nei!" hvidskede Pigen og slog sine store sorte Dine med elskværdig Undseelse til Foranden. Hun vedblev, uden at forandre sin Stilling: "Konnelly, den unge Neger i Nabolauget, havde vel for tre Maaneder siden anholdt om hende; men hun havde afslaaet det, fordi hun endnu var altfor ung." Den Fremmede sagde, i det han vedvarende betragtede hende: "at i hans Fædreneland var, efter et der herskende Ord-

sprog, en Pige paa fjorten Aar og syv Uger gammel nok til at gifte sig." Han spurgte, imedend hun betragtede et lille Guldkors, han bar ved en Silkesnor om Halsen: "hvor gammel hun var?" — "Femten Aar", svarede Toni. "Nu, altsaa!" sagde den Fremmede. — "Mangler han da Formue, for at kunne sætte sig ned med dig, som du ønsker det?" Toni svarede, uden at slaae Piben i Beiret: "O Nei! — Snarere," sagde hun, i det hun slap Korset, som hun holdt i Haanden, "er Konnelly siden den sidste Forandring i Tingene, bleven en riig Mand; hans Fader har faaet den hele Plantage, som tilhørte Planteren, hans Herre". — "Hvorfors afflog du da hans Andragende?" spurgte den Fremmede. Han streg venlig Haaret bort fra hendes Pande, og sagde: "behagde han dig maaskee ikke?" Pigen smilte og rystede kort med Hovedet; og paa den Fremmedes Spørgsmaal, som han spøgende hvidskede hende i Dret: "om det maaskee maatte være en Hvid, som skulde vinde hendes Kjærlighed?" vendte hun sig pludselig, efter en flugtig, drømmeagtig Betænkning, bort, og en yndig Rødme fløi over hendes brune Ansigt. Den Fremmede, rørt af hendes Skønhed og Elskværdighed, kaldte hende sin kjære Pige; han følte sig som ved guddommelig Haand løst fra enhver ængstelig Frygt og det var ham umueligt længere at troe, at alle disse Bevægelser kunde være blotte Udtryk af et koldt og græsfeligt Forræderie. Han trykkede, ligesom til Tegn paa Anger og Forsoning, et Kys paa hendes Pande; de Tanker, som

havde foruroliget ham, vege fra ham som Mattens blege Gjenfærd for Dagens Lys og han bebreidede sig, et eneste Dieblis at kunne have miskjendt hendes Hjerte.

Doni havde imidlertid pludselig lyttende henvendt sit Blik imod Døren, som om Nogen fra Gangen af nærmede sig; først da hun havde seet, at hun var bleven ffuset af en Bildfarelse, vendte hun sig igien med noget Udtryk af Munterhed tilbage til den Fremmede og huffede ham paa, at Vandet vilde affjøles, naar han ikke snart gjorde Brug af det. — "Naa?", sagde hun forvirret, da den Fremmede taug og tankesuld betragtede hende: "hvorfor seer I saa opmærksom paa mig?" Hun søgte, ved at beskæftige sig med noget, at skjule den Fotlegenhed, som havde betaget hende, og udraabte leende: "Forunderlige Herre, hvad er Jer da saa paafaldende hos mig?" Den Fremmede, som eftertænkende havde støttet Panden paa Haanden, undertrykte et Suk og sagde: "en forunderlig Liighed imellem dig og en Veninde!" — Doni, som kjendeligen mærkede, at hans Munterhed var adspredt, tog ham venlig og deeltagende ved Haanden, og spurgte: "med hvem?" hvorpaa hiin, efter at have betænkt sig en kort Stund, tog Ordet og sagde: "Hendes Navn var Mariane Congreve og hun var født i Strasborg. Jeg havde lært hende at kjende i denne Stad, hvor hendes Fader var Kjøbmand, kort før Revolutionens Udbrud, og havde været lykkelig nok til at erholde hendes Taard og foreløbig ogsaa hendes Moders Samtykke. Ak, det var den trofasteste Sjæl

under Solen; og de skrækkelige og rørende Omstændigheder, under hvilke jeg tabte hende, blive, naar jeg seer paa dig, saa nærværende hos mig, at jeg for Beemod ikke kan standse mine Taarer." — "Hvorledes?" sagde Toni, i det hun med vorende Interesse traadte nærmere hen til ham: "hun lever ikke mere?" — "Hun døde", svarede den Fremmede, "og jeg lærte først at kjende al Godhed og Fortræffelighed forenet, med hendes Død. Gud veed", vedblev han, i det han smertelig lænede sit Hoved op til hende, "hvoreledes jeg kunde drive Ubefindigheden saa vidt, en Aften paa et offentligt Sted at tillade mig Uttringer om det nys oprettede frygtelige Revolutionstribunal. Man anklagede, man eftersøgte mig; ja, da jeg havde været heldig nok til at frelse mig i Forstaden, løb Skaren af mine rasende Forsølgere, som maatte have et Offer, til min Bruds Vopæl, og, forbittret ved hendes sandfærdige Forsikring, at hun ikke vidste hvor jeg var, flæbte man hende, under det Forgivende, at hun var i Ledtog med mig, med uhørt Grusomhed, i mit Sted, til Retterpladsen. Neppe var den forfærdelige Efterretning kommen mig for Øre, før end jeg strax traadte ud af den Affrog, hvor jeg var henflygtet, gjennembred Mængden, ilede til Retterstedet og udraabte med høi Røst: Her, I Mennesker! her er jeg! Men hun, som allerede stod paa Skafottet ved Guillotinen, svarede, adspurgt af nogle Dommere, for hvilke jeg ulukkeligviis maatte være fremmed, i det hun med et Diekast, som uudslættelig staaer indpræget

i min Sjæl, vendte sig bort fra mig: dette Menneske kjender jeg ikke! — hvorpaa under Trommeslag og Larm, efter de utaalmodige Blodmenneskers Bud, saa Dieblikke efter, Jernet faldt og skilte hendes Hoved fra Kroppen. — Hvorledes jeg er bleven frelst, det veed jeg ikke; jeg befandt mig, et Kvarteerstid derefter, i en Vens Huus, hvor jeg faldt fra een Asmagt i en anden, og henimod Aften halv vanvittig blev kastet paa en Vogn og skaffet over Rhinen.” Ved disse Ord reiste den Fremmede sig heftig op, slap Pigens Haand og traadte hen til Vinduet; og da Toni saae, at han med frembrændende Taarer skjulte sit Ansigt i Tørklædet, da blev hun, fra mange Sider vakt, greben af en mennesskelig Følelse; hun fulgte efter ham med en pludselig Bevægelse, hun faldt ham om Halsen og blandede sine Taarer med hans.

Kort dybt i sit Inderste over denne hjertelige Deeltagelse, reiste de Følelser, Synet af hende havde opvakt hos ham, sig med dobbelt Vælde i hans Barm; han løste det lille Guld kors, en Foræring af den troe Mariæ, hans tabte Brud, af sin Hals og i det han under mange Kjærtegn boiede sig hen over Toni, hang han det, som han sagde, som en Brudegave, om hendes Hals. Han lovede hende, med Oprigtighedens hele Udtryk, at han den næste Morgen vilde anholde om hende hos hendes Moder. Han beskrev hende den lille Eiendom, fri og uafhængig, han besad ved Bredden af Narfloden; en Bolig, beqvem og rummelig nok til at optage hende og ogsaa hendes Moder, hvis hendes M.

der tillod hende at reise; Marker, Hauger, Enge og Biihbjerger; og en gammel ærværdig Fader, som vilde modtage hende der taknemmelig og omhedsfuld, fordi hun havde frelst hans Søn. Han sluttede hende, da hun tillidsfuld hævede sine vaade Blik op til ham, i sine Arme og tilsvøer hende, at hans Kjærlighed for hende aldrig skulde vige fra hans Hjerte. Han gjentog endnu engang for hende Alt hvad han havde sagt, han kaldte hende endnu engang sin Kjære, sin elskede Brud, og trykkede endelig et brændende Kys paa hendes Læber; Dønni besvarede det, i det en skjon jomfruelig Rødme fløi over hendes Kinder, hun rev sig sagte løs af hans Favntag, fæstede endnu et Blik, af hvilket den reneste Kjærligheds fulde Ild udstraalte, paa ham, og ilede derpaa hurtig tilbage til sit Kammer.

Saa snart Dagen var brudt frem, begav den gamle Babekan sig op til sin Datter, og aabenbarede hende, i det hun satte sig ned ved hendes Seng, hvilken Plan hun havde for, saavel med den Fremmede som med hans Reiseselskab. Hun meente, at, da Negeren Congo Hoango først kom igjen om tvende Dage, saa kom Alt an paa, at opholde den Fremmede i denne Tid i Huset, uden i samme at indlade hans Familie, hvis Nærværelse, formedelsk dens Talrighed, kunde blive farlig. "I denne Hensigt", sagde hun, "havde hun undertænkt, at skuffe den Fremmede med, at, ifølge en nylig indløben Efterretning, General Desfalines med sin Hær vilde vende sig til denne Egn, og at man følgerlig,

for den altfor store Fares Skyld, først paa den tredie Dag, naar han var draget forbi, efter hans Onske, vilde være i Stand til at optage Familien i Huset. Selskabet selv", sluttede hun, "maatte imidlertid, paa det at det ikke skulde reise videre, forsynes med Levnetsmidler og ligeledes, for at man siden kunde bemægtige sig dem, holdes i den Troe, at de vilde finde et Tilflugtssted i Huset". Hun bemærkede, at Sagen var vigtig, da Familien sandsynligviis førte betydelige Eiendomme med sig; og opfordrede Datteren til, af alle Kræfter at understøtte hende i dette hendes Forehavende. Toni, som halv havde reist sig iveiret i Sengen og hvis Ansigt blussede af Ubillie, svarede: "at det var skjændigt og nederdrægtigt, saaledes at saare Gjæsteretten mod Personer, som man havde lokket ind til sig". Hun meente, "at en Forsølg, der betroede sig til deres Beskyttelse, skulde være dobbelt sikker hos dem;" og forsikrede, "at naar hun ikke opgav det blodige Anslag, hun havde yttret for hende, saa vilde hun paa Stedet gaae hen og oplyse den Fremmede om, hvilken en Mordergrube det Huus var, i hvilket han havde troet at finde sin Frelse." — "Toni", sagde Moderen, i det hun satte Armene i Siden og saae paa hende med store Dine. — "Sikkert vil jeg det!" gjentog Toni med sænket Røst. "Hvad Onndt har denne Ungling, der ikke engang er Fransk af Fødsel, men, som vi have seet, en Schweitzer, gjort os, at vi, paa Røveres Viis, ville kaste os over ham, dræbe og

adplyndre ham? Gjelder de Besværinger, man her fører imod Planterne, ogsaa i den Egn af Den, fra hvilken han er hidkommen? Viser ikke snarere Alt, at han er det ædleste og fortræffeligste Menneske og sikkert paa ingen Maade deler den Uret, som de Sorte kunne forestaae hans hvide Brødre?" — Den Gamle sagde, imedens hun betragtede den forunderlige Udtryksfuldhed i Pigens Miner og hele Væsen, ikkun, at hun studsede. Hun spurgte, hvad Ondt den unge Portugiser havde gjort, som under Portveien for nylig blev slaaet til Jorden med Røller? Hun spurgte, hvad de tvende Hollændere havde forbrudt, som for tre Uger siden vare blevne nedskudte i Gaarden af Negrenes Kugler? Hun vilde vide, hvad man havde lagt de tre Franskmænd og saamange andre enkelte Flygtninge af de Hvides Slægt, til Last, som vare blevne ombragte i Huset siden Oprørets Udbrud, med Bøsser, Spyd og Dolke? — "Bed Solens Lys", sagde Datteren, og reiste sig vildt iveiret, "du handler ilde i at erindre mig om disse Rædselsgjæringer! De Umenneskeligheder, i hvilke I tvang mig at tage Deel, have forlængst oprørt min inderste Følelse; og, for at forsones Guds Hævn imod mig for Alt det, der er forfaldet, saa sværger jeg dig, at jeg før vil døe en tilfældig Død, end tillade, at der saalænge denne Ungling opholder sig i vort Huus, bliver krummet et eneste Haar paa hans Hoved." — "Velan", sagde den Gamle, med et pludseligt Udtryk af Eftergivenhed, "saa kan den Fremmede reise! Men, naar Congo Hoango kommer til-

bage", lagde hun til, i det hun stod op for at forlade Værelset, "og erfarer, at en Hvid har overnattet i vort Huus, saa kan du selv staae til Ansvar for den Medlidendighed, som bevægede dig til at lade ham drage bort igjen imod hans udtrykkelige Befaling."

Efter denne Yttring, ved hvilken, trods al tilsyneladende Mildhed, den Gamles Raserie hemmelig brød frem, blev Pigen i en ikke ringe Bestyrtelse tilbage i Værelset. Hun kjendte den Gamles Had til de Hvide altfor godt, til at hun skulde kunne troe, at hun vilde lade en saadan Leilighed til at møtte det, gaae ubenyttet forbi. Frygt for, at hun strax skulde sende Bud til Raahoeplantagerne og kalde Negerne til Hjælp for at overvælde den Fremmede, bevægede hende til hurtig at klæde sig paa og at følge ufortøvet efter hende ned i Baaningsværelset neden under.

Da hun stillede sig, imedens denne forvirret gik bort fra et Skab, hvori de havde deres Levnetsmidler, ved hvilket hun syntes at have noget at bestille, og satte sig ned ved en Spinderok, hen foran det paa Døren opslagne Mandat, i hvilket det var forbudt alle Sorte under Livsstraf at give de Hvide Bestyrtelse og Huusly; og, ligesom om hun, greben af Skræk, indsaae den Uret, hun havde begaaet, vendte hun sig pludselig og kastede sig for Fødderne af Moderen, der, som hun vel vidste, havde holdt Die med hende bagved. Hun bad, i det hun omsavnede hendes Knæ, at hun vilde tilgive hende de rasede Ytringer, hun havde tilladt sig til Gunst for den

Fremmede, undskyldte sig med den halv drømmende, halv vaagne Tilstand, i hvilken hun var bleven overrasket af hende med Forslagene til at føre ham bag Lyset, imedens hun endnu laae i Sengen, og meente, at hun ganske og aldeles gav ham til Priis for al den Hævn, de bestaaende Landslove, som engang havde besluttet hans Tilintetgjørelse, udsatte ham for. Den Gamle sagde efter en Pause, i hvilken hun ufravendt betragtede Pigen: "Ved Himmelen! denne din Erklæring frelser for i Dag hans Liv! Thi Maden var, da du truede med at tage ham i din Beskyttelse, allerede forgiftet, og jeg skulde i Overeensstemmelse med Congo Hoangs Befaling, idetmindste død, have overleveret ham i hans Bold." Og i det samme reiste hun sig op og øste en Potte fuld af Melk, som stod paa Bordet, ud af Vinduet. Toni, som ikke troede sine Sandser, stirrede, greben af Forfærdelse, slikt paa Moderen. Den Gamle spurgte, imedens hun igjen satte sig ned og hævdede Pigen, som endnu bestandig laae paa Knæ, op fra Gulvet: "hvad der dog saaledes i Løbet af en eneste Nat saa pludselig havde forandret hendes Tanker? Om hun i Gaar, efterat hun havde tillavet ham Badet, endnu havde været længe hos ham? Og om hun havde talt meget med den Fremmede?" — Men Toni, hvis Hjerter bankede heftigt, svarede intet herpaa, eller i det mindste intet bestemt; med Vinene fæstede paa Torden, stod hun og beraabte sig, i det hun holdt paa sit Hoved, paa en Drøm; men et Blik paa hendes ulykkelige Moder,

sagde hun, i det hun rask bukkede sig og kyskede hendes Haand, tilbagekaldte igjen den hele Umenneskelighed af den Slægt, til hvilken denne Fremmede hørte, i hendes Grindring; og hun forsikrede, i det hun vendte sig om og skjulte sit Ansigt med sit Skjørt, at hun saasnart som Negeren Hoango var kommen hjem, skulde faae at see, hvilken en Datter hun havde i hende.

Babekan sad endnu hensjunken i Tanker og overveiede, hvorfra vel Pigens besynderlige Lidenstæbelighed havde sit Udspring, da den Fremmede traadte ind i Værelset med en i hans Sovestue skreven Seddel, hvori han indbød Familien til at tilbringe nogle Dage i Negeren Hoangos Plantage. Han hilste Moderen og Datteren meget munter og venlig, og bad, i det han overleverede den Gamle Seddelen: at man strax vilde sende Bud til Skoven og drage Omsorg for Selskabet, ifølge det Lovte, man havde givet ham. Babekan stod op og sagde med et Udtryk af Uroelighed, imedens hun lagde Seddelen i Skabet ved Væggen: "Herre, vi maae bede Eder, at I strax vil forsoie Eder tilbage i Eders Sovestue. Landeveien er fuld af enkelte Negerhobe, som drage forbi og melde os, at General Desfalines med sin Hær vil vende sig til denne Egn. Dette Huus, som staaer aabent for enhver, vil ikke yde Eder nogen Sikkerhed, ifald I ikke skjuler Eder i Sovestuet, som vender ud til Gaarden, og tillukker Dørene, saavelsom Vinduesfladerne paa det omhyggeligste." — "Hvorledes?" sagde den Fremmede bestyrtet:

"General Dessalines" — "Spørg mig ikke!" afbrød den Gamle ham, i det hun med en Stof bankede tre Gange paa Gulvet: "i Eders Sovestue, hvor jeg skal følge Eder hen, vil jeg forklare Eder Alt." Den Fremmede, som af den Gamle under ængstelige Bærder blev trængt ud af Bærelset, vendte sig endnu engang i Døren og raabte: "men, vil man i det mindste ikke kunne sende Familien, som venter paa mig, et Bud, der kan — ?" "Det skal altsammen blive besørget", faldt den Gamle ham ind i Taler, imedens, kaldet op ved hendes Banker, den Bastarddreng, som vi allerede kjende, kom ind; og i det samme befalede hun Toni, som, med Ryggen vendt mod den Fremmede, var traadt hen for Speilet, at tage en Kuro med Levnetsmidler, som stod i en Krog; og Moderen, Datteren, den Fremmede og Drengen begave sig nu op til Sovestuen.

Her fortalte den Gamle, efterat hun paa magelig Viis havde sat sig ned paa en Stool, hvorledes man hele Natten igjennem havde seet Ilden fra General Dessalines's Hær glimte paa Bjergene, som affære Horizonten; en Omstændighed, der var grundet i Virkeligheden, omendffjendt indtil dette Dieblik endnu ikke en eneste Meger af hans Hær, som rykkede frem sydvestlig imod Port au Prince, havde vilst sig i denne Egn. Det lykkedes hende derved at styrte den Fremmede i en Hvirvel af Uroelighed, hvilken hun dog siden igjen vidste at stille ved den Forsikring, at hun, selv i det flemme Til-

fælde, at hun skulde faae Indquartering, vilde bidrage Alt mueligt til hans Frelse. Hun tog, paa hans gjentagne indstændige Grindring, under disse Omstændigheder i det mindste at staae hans Familie bi med Levnetsmidler, Kurven ud af sin Datters Haand, flyede den til Drengen og sagde til ham: "at han skulde gaae ud i den nærliggende Bjergskov og overbringe den til den fremmede Officiers Familie, som var der. Officierens selv, skulde han tilføie, befandt sig vel; nogle Venner af de Hvide, som selv maatte lide af de Sorte for det Parties Skyld, de havde taget, havde medlidende optaget ham i deres Huus." Hun sluttede, at saasnart Landeveien kun var befriet for de bevæbnede Negerhobe, som man ventede, man strax vilde træffe Foranstaltninger til ogsaa at anbringe Familien i dette Huus. — "Har du forstaaet mig?" spurgte hun, da hun havde endt. Drengen svarede, i det han satte Kurven paa sit Hoved, "at han ret vel kjendte det beskrevne Sted, og at han skulde udføre Alting, som man havde befalet ham". Den Fremmede trak, paa den Gamles Spørgsmaal: om han endnu havde noget at tilføie? en Ring af sin Finger og indhændigede Drengen den, med den Unmodning, at levere den til Familiens Overhoved, Hr. Strömli, til et Tegn paa, at det havde sin Rigtighed med hvad han forebragte ham. Herpaa traf Moderen flere Foranstaltninger, sigtende, som hun sagde, til den Fremmedes Sikkerhed, befalede Toni at tillukke Vindueskuderne, og antændte selv, for at adsprede den Nat, som derved

kom til at herske i Værelset, ikke uden Nøie, da Tønderet ikke vilde fange, et Lys. Den Fremmede benyttede dette Dieblik til at slynge Armen blidt om Tonis Liv og hvidske hende i Dret: hvorledes hun havde sovet? og om han ikke skulde underrette Moderen om hvad der foregaaet? paa det første Spørgsmaal svarede Toni ikke, men paa det andet svarede hun, i det hun sagte rev sig løs af hans Favntag: "Nei, hvis Jelfter mig, ikke et Ord!" Hun undertrykte den Angst, Moderens bedrageriske Foranstaltninger opvakte hos hende, og under det Paaskud, at hun vilde berede en Frokost til den Fremmede, styrtede hun hurtigt ned i Værelset nedenunder.

Hun tog det Brev ud af Moderens Skab, hvori den Fremmede i sin Godtroenhed havde indbudt Familien til at følge med Drengen til Plantagen, og, paa Lykke og Fromme, da Moderen kunde savne det, bestemt til i det værste Tilfælde at lide Døden med ham, fløi hun med det efter den allerede paa Landeveien vandrende Dreng. Thi hun betragtede Unglingen, for Gud og hendes Hjerte, ikke mere som en blot Gæst, hvem hun havde givet Huusly og Besskyttelse, men som hendes Brudgom og Gemal, og var tilfands, saasnart blot hans Partie var stærkt nok i Huset, uden Tilbageholdenhed at erklære dette for Moderen, paa hvis Besskyttelse hun under disse Omstændigheder gjorde Regning. "Naa, fy!" sagde hun, da hun aandeløs og iilsfærdig havde naaet Drengen paa Landeveien: "Moder har forandret sin Plan med Hr. Strømlis Familie. Tag dette

Brev! Det er stilet til den gamle Strømlis, Familiens Overhoved, og indeholder en Indbydelse til i nogle Dage at opholde sig med Alt hvad der hører til ham, paa vor Plantage. — Vær flog og bidrag selv alt mueligt til at bringe denne Beslutning til Modenhed; Congo Hoango vil ved sin Hjemkomst lenne dig for det!” — ”Godt, godt, Toni” svarede Drengen. Han spurgte, efterat han omhyggelig havde indpakket Brevet og stukket det i Lommen: ”og jeg skal vel tjene Toget til Ledfager paa Veien herhid?” — ”Javist”, svarede Toni; ”det forstaaer sig af sig selv, da de ikke kjende Veien. Dog maa du passe, at du, for muelige Troppemarschers Skyld, som kunde finde Sted paa Landeveien, ikke tiltræder Vandringen før ved Midnat; men da maa du ogsaa skynde saaledes paa, at I kan indtræffe her før Dagbrækningen. — Kan man nu ogsaa forlade sig paa dig?” spurgte hun. ”Forlad dig kun paa Mankhy!” svarede Drengen; ”jeg veed nok, hvorfor I lokker disse hvide Slyngetninger ind i Plantagen, og Congo skal vist blive tilfreds med mig!”

Herpaa bar Toni Frokosten frem for den Fremmede; og efterat der igjen var taget af Bordet, begave Moder og Datter sig i huuslige Forretninger tilbage til deres Dagligstue. Det kunde ikke feile, at Moderen nogen Tid efter traadte hen til Skabet, og, som var naturligt, søvnedes Brevet. Hun lagde Haanden, vantroe imod sin egen Hukommelse, paa Panden, og spurgte

te Toni: hvor hun vel kunde have lagt det Brev hen, den Fremmede havde givet hende? Toni svarede, efter en kort Pause, under hvilken hun saae ned paa Gulvet: "at, saavidt hun vidste, havde den Fremmede jo igjen puttet Brevet til sig og revet det itu ovenpaa i begges Nærværelse!" Moderen saae paa Pigen med store Dine; hun meente, bestemt at kunne erindre sig, at hun havde faaet Brevet af hans Haand og lagt det i Skabet; men da hun, efter megen forgjæves Søgen, ikke fandt det der, og hendes Hukommelse i andre lignende Tilfælde havde flaaet hende feil; saa blev der tilsidst ikke andet tilbage for hende, end at skjænke Tiltroe til den Mening, hendes Datter havde yttret. Imidlertid kunde hun ikke undertrykke sin levende Misfornøielse over denne Omstændighed, og meente, at Brevet vilde have været af den største Vigtighed for Negeren Hoango, til at lokke Familien ind i Plantagen. Om Middagen og Aftenen, da Toni bragte den Fremmede Mad, tog hun, medens hun, for at underholde ham, satte sig ved Bordenden, flere Gange Leilighed til at spørge ham om Brevet; men Toni var snild nok til at dreie Samtalen af eller indvikle den, saa ofte den kom paa deene farlige Punkt, saaledes, at Moderen paa ingen Maade kom til det Rene med den Fremmedes Erklæringer over Brevets egentlige Ekjæbne. Saaledes løb Dagen hen; Moderen lukkede, efterat de havde spist til Aften, af Forsigtighed, som hun sagde, den Fremmedes Værelse i; og, efterat hun endnu havde overlagt med Toni, ved hvil-

En List hun paa ny den næste Dag kunde sætte sig i Besiddelse af et saadant Brev, begav hun sig til Roelighed, og befalede Vigen ligeledes at gaae til Sengs.

Saa snart Toni, som havde ventet dette Dieblif med Længsel, havde naaet sit Sovestue og overbevist sig om, at Moderen var slumret ind, stillede hun den hellige Jomfrues Billede, som hang ved Siden af hendes Seng, paa en Stool og knælede ned for det med foldede Hænder. Hun bønfaaldt Forløseren, hendes guddommelige Søn, i en Bøn fuld af uendelig Inderlighed, om Mod og Standhaftighed til for den Yngling, hun havde overgivet sig til, at aflægge Tilstaaelsen om de Forbrydelser, som bebyrdede hendes unge Bryst. Hun lovede, intet at fortie for ham, ikke engang den Hensigt, i hvilken hun paa saa skrækkelige Maade, uden Forbarmselse, i Gaar havde lokket ham ind i Huset; men for de Skridts Skyld, hun allerede havde fortaget sig til hans Frelse, bad hun, at han maatte tilgive hende og føre hende som hans tro Egetefælle med sig til Europa. — Vidunderligen styrket ved denne Bøn, greb hun, i det hun sprang op, Hovednøglen, som aabnede alle Værelser i Huset, og gik dermed langsom, uden Lys, over den smalle Gang, som gjennemførte Bygningen, til den Fremmedes Sovestue. Hun aabnede sagte Værelset og traadte hen for hans Seng, hvor han hvilede i dyb Søvn. Maa-nens Straaler faldt paa hans ungdommelige Ansigt, og Natvinden, som trængte ind igjennem de aabnede Vinduer, legede med Haaret paa hans Pande. Hun bøjede

sig blidt hen over ham, og nævnte, i det hun indaandede hans søde Aandedrag, hans Navn; men en dyb Drøm, for hvilken hun syntes at være Gjenstanden, beskæftigede ham; i det mindste hørte hun gjentagne Gange hans gløbende, bævende Læber at hvidske Ordet: Toni! En Veemod, som ikke lader sig beskrive, betog hende; hun kunde ikke beslutte sig til at rive ham ud af den elskelige Indbildnings Himmel for at styrte ham ned i en elendig Virkeligheds Afgrund; og vis paa, at han jo tidlig eller sildig maatte vaagne af sig selv, knælede hun ned ved hans Seng og bedækkede hans dyrebare Haand med Kys.

Men hvem beskriver den Forfærdelse, som nogle Dieblikke derefter greb hendes Barm, da hun pludselig, nede i Gaardsrummet, hørte en Larm af Mennesker, Heste og Vaaben, og derimellem ganske tydelig gjenkjendte Negeren Congo Hoangos Røst. Denne var nemlig uformodentligen med sit hele Tros vendt tilbage fra General Dessalines's Leir. Hun styrtede, i det hun omhyggelig undveeg Maaneskinnet, som kunde forraade hende, bagved Vinduesgardinet og hørte ogsaa allerede Moderen, som gav Negeren Underretning om Alt det, der var forefaldet medens han var borte, ogsaa om den europæiske Flygtnings Nærværelse i Huset. Negeren befalede, med dæmpet Stemme, sine Folk at holde sig rolige i Gaarden. Han spurgte den Gamle, hvor den Fremmede i dette Dieblik befandt sig? hvorpaa denne betegnede ham Værelset og strax ogsaa tog Leilighed

til at underrette ham om den besynderlige og paaafaldende Samtale, hun havde havt med Datteren, ham betræffende. Hun forsikrede Negeren, at Pigen var en Forræderske, og at det hele Anslag, at faae ham i Hænderne, var i Fare for at strande. I detmindste havde hun, som hun havde bemærket, ved Mattens Indbrud, listet sig ind i hans Værelse, hvor hun endnu i dette Øieblik befandt sig i god Roe; og sandsynligviis, hvis den Fremmede ikke allerede var bortflygtet, blev han just nu advaret, og Midlerne, hvorledes hans Flugt kunde iværksættes, aftalde med ham. Negeren, som allerede i lignende Tilfælde havde prøvet Pigens Troskab, svarede: "det var dog ikke mueligt?" Og: "Kællø!" raabte han rasende, og "Omra! tag Eders Bøsser!" Og dermed, uden at sige et Ord videre, steg han, ledsaget af alle sine Negere, op af Trappen, og begav sig til den Fremmedes Værelse.

To ni, for hvis Dine, i faa Minutter, dette hele Optrin var foregaaet, stod, lammet over alle sine Ledemode, som om en Ennstraale havde truffen hende. Hun tænkte et Dieblik paa at vække den Fremmede; dog deels var der, da Gaardsrummet var besat, ingen Flugt muelig for ham, deels ogsaa forudsaae hun, at han vilde gribe til Vaaben og at det saaledes ved Negrenes Overlegenhed, umiddelbarligen vilde blive hans Lod, at blive strakt til Jorden. Ja, det forfærdeligste Hensyn, hun var nødt til at tage, var dette, at den Ulykkelige vilde holde hende selv, naar han i denne Stund fandt

hende ved sin Seng, for en Forræderske, og istedetfor at høre paa hendes Raad, i det Kaserie, en saa skrækelig Wildfarelse maatte indgyde, fuldkommen uden Besindelse, løbe lige i Armene paa Hoango. I denne uudsigelige Angest fik hun Die paa en Strikke, hvilken, Gud maa vide, ved hvilket Tilfælde, hang paa Tværbjælken ved Væggen. Gud selv, meente hun, i det hun rev den ned, havde hidsendt den til hendes og hendes Vens Frelse. Hun bandt Unglingen, ved at slaae mangfoldige Knuder, fast paa Hænder og Fødder; og efterat hun, uden at agte paa, at han rørte sig og satte sig imod det, havde trukket Enderne sammen og bunden dem fast ved Sengestolpen, trykkede hun, glad ved at have seiret over Diebliffet, et Kys paa hans Læber, og ilede Negeren Hoango, hvis Baaben allerede klirrede paa Trappen, imøde.

Negeren, som endnu bestandig ikke skjænkede den Gamles Beretning om Toni nogen Tiltroe, stod, da han saae hende træde ud af det betegnede Bærelse, bestyrtet og forvirret, stille i Corridoren med sit Tros af Fakler og Bevæbnede. Han raabte: "Den Troløse! Den Meen-
 ederske!" og i det han vendte sig om til Babekan, som havde gjort nogle Skridt fremad til den Fremmedes Dør, spurgte han: "Er den Fremmede flygtet bort?" Babekan, som, uden at see ind, havde funden Døren aaben, raabte, i det hun vendte tilbage som en Rasende: "Den Bedragerke! Hun har ladet ham undvige! Skynd Eder og besæt Udgangene, førend han naaer fri

Mark!" — "Hvad er der paa Færde?" spurgte Toni, medens hun med tilspyneladende Forundring saae paa den Gamle og Negrerne, som omringede ham. "Hvad der er paa Færde?" svarede H o a n g o, og i det samme greb han hende ved Brystet og slæbte hende hen til Bærelset. "Er I rasende?" raabte Toni, og stødte den Gamle, der forbavsedes ved det Syn, som frembød sig for ham, bort fra sig; "Der ligger den Fremmede! Jeg har bunden ham fast i Sengen, og det er, ved Himmelen! ikke den flætteste Gjerning, jeg har gjort i mit Liv."

Ved disse Ord vendte hun ham Ryggen og satte sig, som om hun græd, ned ved et Bord. Den Gamle vendte sig om til den i Forvirring ved Siden af ham staaende Moder og sagde: "B a b e k a n! Hvad er det for et Eventyr, hvormed du har skuffet mig?" — "Himlen være takket", svarede Moderen, medens hun forlegen undersøgte den Strikke, hvormed den Fremmede var bunden: "den Fremmede er der, omendstjondt jeg ikke begriber noget af Sammenhængen". Negeren traadte, med Sværdet igjen stukket i Skeden, hen til Sengen og spurgte den Fremmede: "hvem han var? hvorfra han kom? og hvor han skulde hen?" Men da denne, under frampagtige Anstrængelser for at rive sig løs, intet frembragte, uden, paa en jamrende smertelig Maade: "O Toni! — Toni!" — saa tog Moderen Ordet og betydede ham, at han var en Schweizer, ved Navn G u s t a v v o n d e r R i e d, og at han kom med en heel Familie europæiske Hunde, som i dette Dieblis laae skjult

i Bjerghulerne ved den nærliggende Skov, fra Kystpladsen Fort Dauphin. Hoango, som saae Pigen sidde der, med Hovedet saa tungsindig støttet paa sine Hænder, traadte hen til hende og kaldte hende sin kjære Pige; klappede hendes Kinder, og opfordrede hende til at tilgive ham den overilede Mistanke, som han havde udtret imod hende. Babekan, som ligeledes var trandt hen for Pigen, satte, rystende med Hovedet, Armene i Siderne og spurgte: "hvorfors hun dog havde bunden den Fremmede, der dog slet ikke havde vidst det ringeste om den Fare, hvori han befandt sig, med Strikker fast i Sengen?" Toni, som virkelig græd af Smerte og Raserie, svarede, i det hun pludselig vendte sig om til Moderen: "Fordi du hverken har Dine eller Dren! Fordi han ret vel begreb den Fare, hvori han svævede! Fordi han vilde flygte bort; fordi han havde bedet mig at være ham behjælpelig i hans Flugt; fordi han havde gjort et Anslag paa dit eget Liv, og uidentviol vilde have sat sit Forehavende i Udførelse ved Dagens Anbrud, naar jeg ikke havde bundet ham da han sov." Den Gamle beroligede Pigen og overvældede hende med Kjærtegn. Han befalede Babekan at tie om denne Sag, og kaldte et Par Skytter frem med Bøsser, for øieblikkeligen at lade den Lov, efter hvilken den Fremmedes Liv var forbrudt, fuldbgyrde paa ham; men Babekan hvidskede hemmelig til ham: "Nei! For Himlens Skyld, Hoango!" — Hun tog ham affides og betydede ham: "at den Fremmede maatte, førend han blev dræbt, opsætte

en Indbydelse, for ved Hjælp af den at løkke Familien, hvis Ud læggelse i Skoven var udsat for mange Farer, ind i Plantagen." — H o a n g o, som tog under Overveielse, at Familien sandsynligviis ikke vilde være ubevæbnet, gav dette Forslag sit Bifald; han satte, fordi det var for sildigt paa den aftalte Maade at lade Brevet skrive, tvende Dagter hos den hvide Flygtning; og efterat han endnu for Sikkerheds Skyld havde undersøgt Strikken, og, da han havde funden den for løs, kaldet et Par af sine Folk til, for at trække den endnu snævrere sammen, forlod han med sit hele Tros Værelset og Alle begav sig efterhaanden til Roelighed.

Men Toni, som kun for et Syns Skyld havde sagt Godnat til den Gamle, der endnu engang havde raft hende Haanden, og lagt sig i Sengen, stod, saasnart hun mærkede, at Alt i Huset var stille, op igjen, listede sig gjennem en Bagport ud af Huset paa den fri Mark, og løb, med den vildeste Fortvivlelse i Hjertet hen til den, Landeveien gjennemkrydsende Bei, til den Egn, ad hvilken Hr. Strømli's Familie maatte komme. Thi de Diekast, fulde af Foragt, hvilke den Fremmede fra sit Leie af havde kastet paa hende, vare, saarende som Knivstik, gaaede hende gjennem Hjertet; der blandede sig en Følelse af heed Bitterhed i hendes Kjærlighed til ham; og hun jublede ved den Tanke, at bøv i Udførelsen af dette til hans Frelse anlagte Foretagende. Hun stillede sig, af Frygt for at forseile Sami-

lien, op til Stammen af en Pinie, hvilken Selskabet, hvis Indbydelsen var bleven antaget, maatte drage forbi, og neppe var ogsaa efter Aftalen, den første Straa-
le af Daggrøet brudt frem paa Horizonten, da Drengen
Mankys Stemme allerede blev lydelig fjernt imellem
Skovens Træer.

Toget bestod af Hr. Strøml i og hans Gemal-
inde, hvilken sidste reed paa et Muulæsel; fem Børn af
ham, af hvilke tvende, Adelbert og Gottfred va-
re Unglinger paa 18 og 17 Aar, gik ved Siden af
Muulæselet; tre Tjenere og to Piger, af hvilke den ene
med et diende Barn ved Brystet, reed paa det andet
Muulæsel; i Alt af 12 Personer. Det bevægede sig
langsom over de gjennem Bien frembrydende Trærød-
der hen til Piniestammen, hvor Toni, med saa liden
Larm som mueligt, for ikke at forfærke Nogen, traadte
frem af Træets Skygge og tiltraadte Toget: Holdt!
Drengen kjendte hende strax, og paa hendes Spørgs-
maal: hvor Hr. Strøml i var? medens Mænd, Ko-
ner og Børn omringede hende, forestillede denne hende
glad for Familiens gamle Overhoved, Hr. Strøml i.
"Edle Herre," sagde Toni, i det hun afbrød hans
Hilsen med fast Stemme: "Negeren Hoango er, paa
en overraskende Maade, kommen tilbage, med sit hele
Tros i Plantagen. I kan nu ikke tage derind, uden
den største Livsfare; ja, Eders Fætter, der til sin
Ulykke blev optaget i den, er forloren, naar I ikke gri-
ber til Vaaben, og følger med mig for at befrie ham af

det Fangenskab, i hvilket Negeren Hoango holder ham!"

"Gud i Himmelen!" raabte, grebne af Skræk, alle Medlemmer af Familien, og Moderen, som var syg og udmattet af Reisen, faldt afmægtig ned fra Muuldyret paa Jorden. Toni førte, imedens, paa Hr. Strömli's Tilraab, Pigerne ilede til, for at hjælpe deres Frue, bestormet af Unglingene med Spørgsmaal, Hr. Strömli og de øvrige Mænd affides, af Frygt for Drengen Nanky. Hun fortalte Mændene, uden at skjule sine Ungerstaarer, Alt hvad der var forefaldet; hvorledes Forholdene havde været i Huset i det Dieblig, da Unglingen kom; hvorledes den Samtale, hun havde haft med ham under fire Dine, havde forandret disse paa en ganske ubegribelig Maade; hvad hun, halv affindig af Angest, havde gjort ved Negerens Ankomst, og hvorledes hun nu vilde vove sit Liv paa at befrie ham af det Fangenskab, hvori hun selv havde styrtet ham."

"Mine Vaaben!" raabte Hr. Strömli, i det han ilede hen til sin Kones Muulæsel og tog sin Bøsse af Sadelhylsteret. Han sagde, imedens ogsaa Udelbert og Gottfred, hans raske Sønner og de tre vakre Tjenere bevæbnede sig: "Fætter August har frelst mere end Een af os fra Døden; nu er Røden til os, at vise ham den samme Tjeneste" og derefter løstede han sin Kone, som var kommet sig, igjen op paa Muulæslet, lod af Forsigtighed Hænderne binde paa Drengen Nanky som et Slags Gidsel; sendte det hele Tros, Koner

og Børn, blot under Beskyttelse af hans 13aarige, ligeledes bevæbnede Søn, Ferdinand, tilbage til Bjerg-
hulerne; og efterat han endnu havde udspurgt Toni,
som selv havde taget en Hjelm og et Spyd, om Ne-
grenes Styrke og lovet at skaaane saavel Hoango som
hendes Moder saameget som det lod sig gjøre ved dette
Foretagende, stillede han sig modig, i Tillid til Gud, i
Spidsen for sin lille Hov og brød, ledsaget af Toni,
op til Plantagen.

Saa snart Hoben havde listet sig ind igjennem Bag-
porten, viste Toni Hr. Strömli det Værelse, hvori
Hoango og Babekan hvilede; og medens Hr.
Strömli uden Varm med sine Folk traadte ind i det
aabne Huus og bemægtigede sig alle Negrenes Geværer,
som stode samlede, listede hun sig ned i Stalden, hvori
Nankys femaarige Halvbroder, Seppy, sov. Thi
Nanky og Seppy, Hoangos Bastardbørn, især
den sidste, hvis Moder for kort siden var død, vare den
Gamle meget kjære, og da, selv i det Tilfælde, at man
befriede den fangne Ungling, Tilbageetoget til Bjergene
og Flugten detsfra til Port au Prince, i hvilken hun
agtede at deeltage, endnu var udsat for mangfoldige
Vanskeligheder: saa sluttede hun ikke urigtigt, at Be-
siddelsen af begge Drengene, som et Slags Underpant,
vilde være af stor Fordeel for Toget, ved muelig For-
følgelse af Negrene. Det lykkedes hende ukemærket at
tage Drengen op af Sengen og at bære ham, halv so-
vende, halv vaagende, i sine Arme over til Hovedbyg-

ningen. Imidlertid var Hr. Strömli, saa hemmelig som det lod sig gjøre, med sin Hob traadt ind af Døren til Hoangos Værelse; men istedetfor, som han troede, at finde ham og Babekan i Sengen, stode begge, vakte ved Allarmen, omendstjændt halv nøgne og hjælpeløse, midt i Værelset. Hr. Strömli greb hurtigt sin Bøsse og raabte: "de skulde overgive sig, eller de vare Dødsens!" men Hoango rev, uden at svare, en Pistol ned fra Væggen og skød den, streifende Hr. Strömli's Hoved, løs blandt Mængden. Hr. Strömli's Hob kastede sig paa dette Signal rasende over ham; Hoango blev, efter et andet Skud, som gjennemborede Skulderen paa en af Tjenerne, saaret paa Haanden af et Sabelhug og begge, Babekan og han, bleve kastede ned og bundne fast med Strikker ved Foden af et stort Bord. Imidlertid vare, vakte ved Skuddet, Hoangos Negere, tyve og flere i Tallet, styrtede frem fra deres Leier i Staldene, og trængte, da de hørte den gamle Babekan skrigende inde i Huset, rasende frem imod det for at gjenerobre deres Baaben. Forgjæves posterede Hr. Strömli, hvis Saar ikke var af nogen Betydning, sine Folk ved Vinduerne og lod spyre iblandt dem for at holde dem i Tæmme; de agtede ikke tvende Døde, som allerede laae i Gaarden, og vare i Begreb med at hente Dret og Brækkestænger for at sprænge Huusdøren, som Hr. Strömli havde tilslaaet, da Toni, skjælvende og bævende, med Drengen Sepp paa Armen, traadte ind i Hoangos Væ-

kelse. Hr. Strömli, for hvem dette Syn var høist
 forenøstet, rev hende Drengen af Armen; han vendte
 sig, i det han trak sin Hirschfænger, hen til Hoango
 og svær, at han øieblikkeligen vilde dræbe Drengen,
 hvis han ikke raabte til Negrene, at de skulde afstaae
 fra deres Forehavende. Hoango, hvis Kraft var for-
 mindstet ved Hugget over de tre Fingre paa Haanden,
 og som vilde have udsat sit eget Liv, i Tilfælde af Væ-
 gring, svarede efter nogen Betænkning, i det han lod
 sig løste op fra Gulvet: "at han vilde gjøre det"; han
 stillede sig, fort af Hr. Strömli, ved Vinduet og til-
 raabte, vinkende med et Kommetørklæde, som han tog i
 den venstre Haand, Negrene: "at de skulde lade Døren
 uberørt, da der ikke gjordes nogen Hjælp nødvendig for at
 frelse hans Liv, og vende tilbage til deres Stalde!"
 Herpaa beroligede Kampen sig lidet; Hoango sendte,
 paa Hr. Strömli's Forlangende, en i Huset fangen
 Neger, med en Gjentagelse af denne Befaling, til den i
 Gaarden endnu køvende og betraadslagende Hob; og da
 de Sorte, saalidet de endogsaa begrebe af Sagen, maatte
 efterkomme dette formelige Sendebuds Ord, saa op-
 gæve de deres Anslag, til hvis Udførelse allerede Alt var
 i Beredskab, og forføiede sig efterhaanden, omendstjændt
 knurrende og skjeldende, tilbage til deres Stalde. Hr.
 Strömli sagde til Hoango, i det han lod Hæn-
 derne binde paa Drengen Seppe for hans Wine, at
 hans Hensigt ikke var anden, end at befrie Officieren,
 hans Fætter, fra den ham paaførte Fængsel i Plan-

tagen, og at der, naar ingen Hindringer bleve lagte i Veien for hans Flugt til Port au Prince, hverken vilde være noget at besejgte for hans, Hoangos, eller for hans Børns Liv, hvilke sidste han vilde give ham tilbage. Babekan, til hvem Toni nærmede sig og til Afsked med en rørt Tølelse, som hun ikke kunde undertrykke, vilde række Haanden, stødte denne heftig fra sig. Hun kaldte hende en Nederdrægtig og en Forræderesse, og meente, i det hun vendte sig om ved Høden af Bordet, hvorved hun laae, at Himmelens Hævn vilde naae hende endnu førend hun havde glædet sig over hendes skjændige Gjerning. Toni svarede: 'Jeg har ikke forraadt eder; jeg er en Hvid, og den Yngling, I holde fangen, er min Brudgom; jeg hører til deres Slægt, med hvem I ligger i aaben Krig og vil vide at forsvare for Gud, at jeg stillede mig paa deres Side'. Herpaa gav Hr. Strømlin Negeren Hoango, hvem han til Sikkerhed igjen havde ladet fængsle og binde fast til Dørstolpen, en Vagt; han lod Tjeneren, som laae afmægtig paa Gulvet med knust Skulderblad, tage op og bære bort; og, efterat han endnu sagt Hoango, at han kunde lade begge Børnene, Nanky saavel som Sep-py, efter nogle Dages Forløb, afhente i Saint Lûze, hvor de første franske Forposter stode, tog han Toni, som, bestormet af mangehaande Tølelser, ikke kunde afholde sig fra at græde, ved Haanden, og førte hende, ledsaget af Hoangos og den gamle Babekans Forbandelser, med sig ud af Sovestammeret. Imidlertid

vare Adalbert og Gottfred, Hr. Strömlis Sonner, allerede efter Tilendebbringelsen af den første, ved Binduerne foresaldne Hovedkamp, efter Faderens Befaling, ilede op i deres Fætters Augusts Bærelse, og havde været lykkelige nok til, efter en haardnakket Modstand, at overvalde de tvende Sorte, som bevogtede ham. Den ene laae død i Bærelset; den anden havde med et svært Skudskaar slået sig ud til Corridoren. Brødrene, af hvilke een, den ældre, derved selv var bleven, omendkjøndt kun let, saaret i Benet, løste deres elskede Fætters Baand; de omfavnede og kysede ham, og opfordrede ham jublende, i det de gave ham Gevær og Baaben, til at følge med dem til det forreste Bærelse, i hvilket, da Seiren var afgjort, Hr. Strömlis sandsynligviis allerede ordnede Alt til Tilbagetoget. Men Fætter August trykkede dem, halv reist i Beiret i Sengen, venlig i Haanden; isøvrigt var han stille og afspreidt, og istedetfor at gribe de Pistoler, de rakte ham, løftede han den høire Haand og strøg sig med den, med et uudsigeligt Udtryk af Sorg, over Panden. Unglingene, som havde sat sig ned ved hans Side, spurgte: hvad der fattedes ham? og allerede vilde, da han slyngede sin Arm omkring dem og taus lænede Hovedet til den Ungres Skulder, Adalbert reise sig, for i den Tanke, at han var betaget af en Afmagt, hente en Drik Vand, da Toni, med Drengen Seppys paa Armen, ved Hr. Strömlis Haand, traadte ind i Bærelset. August skiftede ved dette Syn Farve;

han holdt sig, i det han stod op, fast ved Bennernes Læ-
 gemer, som om han skulde synke omkulb, og før end Yng-
 lingene endnu vidste, hvad han vilde gjøre med Pistolen,
 som han nu tog dem ud af Haanden, trykkede han den
 allerede, i det han skar Tænder af Maserie, af imod
 Toni. Skuddet var gaaet hende midt igjennem Brys-
 sket; og da hun med en brudt Lyd af Smerte endnu
 gjorde nogle Skridt henimod ham, og derpaa, i det hun
 rakte Drengen til Hr. Strömli, sank ned for ham,
 flængte han Pistolen over hende, stødte hende bort fra sig
 med Foden og kastede sig med Udraabet: "Skjændige Bøler-
 ske!" igjen ned paa Sengen. "Du Uhyre af et Menneske!"
 raabte Hr. Strömli og begge hans Sønner. Yng-
 lingene kastede sig over Pigen, og kaldte, medens de løf-
 tede hende iverjet, en af de gamle Tjenere til, der alles-
 rede i mange lignende fortvivlelsesfulde Tilfælde havde
 ydet Toget en Læges Hjelp; men Pigen, som holdt
 Haanden frampagtig paa Saaret, skjød Bennerne
 bort fra sig, og: "slig ham — !" skammede hun ral-
 lende, i det hun pegede hen paa ham, der havde skudt
 hende, og gjentog: "slig ham — — !" — "Hvad skulle
 vi sige ham?" spurgte Hr. Strömli, da Dødens
 Qualer røvede hende Mælet. Adalbert og Gott-
 fred stode op og raabte til den ubegribelig græsselige
 Morder, om han vidste, at Pigen var hans Frelserinde,
 at hun elskede ham og at det havde været hendes Agt,
 at flygte bort med ham, for hvem hun havde opofret

Alt, til Port au Prince? — De tordnede ham: Gustav! i Dreene, og spurgte ham, om han da ikke kunde høre? og rystede ham og grebe ham i Haarene, da han ufølsom og uden at agte paa dem, blev liggende paa Leiet. Gustav reiste sig i Beiret. Han kastede et Blik hen paa Pigen, som væltede sig i sit Blod, og det Raserie, som havde foranlediget denne Gjerning, gjorde, paa naturlig Maade, Plads for en Følelse af almindelig Medlidenhed. Hr. Strømlis, som vædede sit Tørklæde med hede Taarer, spurgte: "Hvorfor, Elendige! har du gjort det?" Fætter Gustav, der var staaet op af Sengen og betragtede Pigen, medens han tørrede Sveden af sin Pande, svarede: "at hun paa en skjændig Maade havde bunden ham om Natten, og overgivet ham til Negeren Hoango." "Ak!" raabte Toni, og udstrakte, med et ubefriveligt Blik, sin Haand imod ham: "jeg bandt dig, min elskede Ven, fordi — — !" Men hun kunde ikke tale og ikke heller naae ham med Haanden; hun faldt, med en pludselig Slappelse af sin Livskraft, igjen tilbage paa Hr. Strømlis Skjød. "Hvorfor?" spurgte Gustav bleg, i det han knælede ned ved Siden af hende. Hr. Strømlis tog, efter en lang, kun af Toni's Rallen afbrudt Pause, i hvilken man forgjæves havde ventet paa Svar fra hende, Drødet og sagde: "fordi der, efter Hoangos Ankomst, intet andet Middel var til at frelse dig, Ulykkelige; fordi hun vilde undgaae den Kamp, du ufeilbarligen vilde have indladt dig i; fordi hun vilde vinde Tid, indtil vi,

som allerede ved hendes Foranstaltning ilede til, kunde tiltvinge os din Befrielse med Daabnene i Haanden." Gustav skjulte sit Ansigt med Hænderne. "D!" raabte han, uden at see i Veiret, og troede, at Jorden skulde synke under hans Fødder: "Er det sandt, hvad I sige mig?" Han lagde sin Arm om hendes Liv og saae hende, med et jammerfuldt, sønderrevet Hjerter, ind i Ansigtet. "Åh!" raabte Toni, og disse vare hendes sidste Ord: "du skulde dog ikke have mistroet mig!" — Og dermed ubaandede hun sin skønne Sjæl. Gustav rev Haarene af sit Hoved i Fortvivlelse. "Ja sikkert!" sagde han, da Fætterne rebe ham bort fra Liget, "jeg havde ikke skullet mistroet dig; thi du var forbunden med mig ved en hellig Eed, endskjøndt vi ikke havde verlet et eneste Ord med hinanden derom!" Hr. Strømli rev jamrende Livstykket, der omsluttede Pigens Bryst, tilside. Han opmuntrede Tjeneren, der stod ved Eiden af ham med nogle ufuldkomne Redningsinstrumenter, til at trække Ruglen ud, der, som han meente, maatte sidde i Brystbenet; men alle Bestræbelser vare forgæves, hun var ganske gjennemboret af det dræbende Bly og hendes Sjæl var bortflygtet til bedre Stjerner. — Imidlertid var Gustav traadt hen til Vinduet; og imedens Hr. Strømli og hans Sønner under stille Taarer beraadsløge om hvad de skulde tage dem for med Liget, og om man ikke skulde kalde Moderen til, jagede Gustav sig den Kugle, hvormed den anden Pistol var ladet, gennem Hjernen. Denne nye Rædselsgjerning berøvede Slægt-

ningene aldeles al Samling. Deres Hjelp henvendte sig nu til ham; men den Ulykkelige's Hjernefkal var ganske knust, da han havde sat Pistolen i Munden. — Hr. Strömli var den første, der kom til sig selv igjen. Thi da Dagen allerede skinnede ganske lys gjennem Vinduerne, og der ogsaa indløb Efterretning om, at Negrene allerede igjen viste sig i Gaarden, saa blev der intet andet tilbage end ufortøvet at tænke paa Tilbage-toget. Man lagde begge Eigene, som man ikke vilde overlade i Negrenes Vold, paa et Bræt, og efterat Bøsserne paa ny vare blevne ladte, brød det sørgelige Tog op. Hr. Strömli, med Drengen Sepp paa Armen, gik foran; efter ham fulgte de tvende stærkeste af Tjenerne, hvilke bare Eigene paa deres Skuldre; den Saarede vakkede bagefter ved en Stav; og Adelbert og Gottfred gik med spændte Bøsser ved Siden af det langsom fremadskridende Liigtog. Negtene traadte, da de saae Hoben saa svag, frem med Spyd og Koller af deres Boliger, og syntes at gjøre Mine til at ville angribe dem; men Hoango, hvem man havde hørt den Forsigtighed at løslade, traadte ud paa Trappen til Huset og vinkede til Negrene, at de skulde være rolige. "I Sainte Lúze!" raabte han til Hr. Strömli, der allerede var i Porten med Eigene. "I Sainte Lúze!" svarede denne, hvorpaa Toget, uden videre at blive forfulgt, kom ud paa Marken og naaede Skoven. Ved Bjerghulerne, hvor man fandt Familien, grov man under mange Taarer, en Grav for Eigene; og efterat man

endnu havde verlet de Ringe, de bare paa Haanden, sæn-
kede man dem under stille Bønner ned i den evige Freds
Boliger. Hr. Strömli var lykkelig nok til, med sin
Kone og sine Børn, fem Dage derefter, at naae Saint
Lûze, hvor han, ifølge sit Løfte, lod de tvende Neger-
drengene blive tilbage. Han indtraf, kort førend Besejringen
tog sin Begyndelse, i Port au Prince, hvor han endnu
paa Boldene sægtede for de Hvides Sag; og da
Staden efter en haardnakket Modstand gik over til
General Dessalines, frelst han sig med den
franske Hær paa den engelske Flaade, hvorfra Fa-
milien seilede over til Europa, og, uden videre Uheld,
naaede sit Fædreland, Schweiz. Hr. Strömli
bosatte sig der med Resten af sin lille Formue i Nærhe-
den af Rigi, og endnu i Aaret 1807 var under Buske-
ne i hans Hauge det Mindesmærke at see, som han hav-
de ladet sætte for sin Fætter Gustav, og hans Forlæ-
vede, den tro Toni. —

Betlerstjen fra Locarno.

Ved Foden af Alperne, ved Locarno i Ober-Italien, stod et gammelt, en Marchese tilhørende, Slot, hvileket man nu, naar man kommer fra St. Gotthard, seer ligge i Gruus og Ruiner. I et af dette Slots høie og vidtløftige Værelser havde Fruen i Huset af Medlidenhed forundt en gammel syg Kone, der havde indfunden sig ved Døren for at bette, Natteleie paa noget Straa, som man havde lagt under hende. Marchesen, som ved Tilbagekomsten fra Jagten, tilfældigviis traadte ind i dette Værelse, hvor han pleiede at sætte sin Bøsse fra sig, befalede Konen uvillig, at reise sig op fra den Krog, i hvilken hun laa, og at forsøge sig hen bag ved Døren. Konen gleed, da hun løstede sig iværet, ud med Krykken paa det glatte Gulv, og bestædigede sig Krybset paa en saa farlig Maade, at hun vel endnu med usigelig Møie stod op og gik, som der var

hende befalet, tværs over Værelset, men under Suk og Stonnen sank ned bag ved Dønen, og opgav Anden.

Flere Aar efter, da Marchesen, ved Krig og Misvært var geraadet i betænkelige Formuesomstændigheder, indfandt der sig en florentinsk Ridder hos ham, som vilde købe Slottet af ham for dets skønne Beliggenheds Skyld. Marchesen, hvem denne Handel var meget magtpaaliggende, overdrog sin Gemalinde, lat indlogere den Fremmede i det ovennævnte ledigstaaende Værelse, som var meget skønt og prægtigt indrettet. Men hvor forbauset blev Ægteparret, da Ridderen kom midt om Natten, bestrøet og bleg, ned til dem og høit og dyrt forsikrede dem om, at det spøgede i Værelset, da noget, der havde været usynligt for Dinene, havde reist sig op fra en Krog, med en Larm, som om det havde lagt paa Straa, med lydelige Skridt, langsomt og mæisommelig, slæbt sig tværs over Værelset, og var, sukkende og stønnende, sunken ned bagved Dønen. — Marchesen, forfækket, han vidste selv ikke ret hvorfor, lød Ridderen ud med kunstlet Munterhed, og sagde, han vilde strax staae op, og, for at berolige ham, tilbringe Natten i Værelset med ham. Men Ridderen bad om den Villighed, at Marchesen vilde tillade ham, at overnatte paa en Lænestoel i hans Sovestue, og da Morgenens kom, lod han spænde for, tog Afsked og reiste bort.

Denne Hændelse, som gjorde overordentlig megen Opsigt, affkræftede paa en for Marchesen hoist ubehagelig Maade flere Kjøbere, saa at han, da der iblandt hans eget Huusgesinde, paa en forunderlig og ubegribelig Maade, reiste sig det Rygte, at det ved Midnatstid de spøgede i Værelset, besluttede, for ved en afgjørende Fremfærd at tilintetgjøre det, selv at undersøge Sagen den følgende Nat. — Han lod nu, ved Tusmørkets Indbrud, sin Seng slaae op i det nævnte Værelse og oppebiede, uden at sove, Midnatten. Men hvor rystet blev han, da han virkelig, med Midnatstimens Slag, hørte den ubegribelige Larm; det var som om et Menneske reiste sig op fra Straa, som knistrede under det, gik tværs over Værelset og sank ned bagved Døren under Suk og Rallen. Marquisen spurgte ham den følgende Morgen, da han kom ned, hvorledes Undersøgelsen var løbet af; og da han saae sig omkring med frygtfomme og usikre Blik, og efterat han havde tillaaet Døren, forsikrede, at det havde sin Rigtighed med Spøgeriet: saa blev hun heftig forfækket, og bad ham, før end han talde om Sagen, endnu engang, i hendes Selskab, at underkaste den en koldblodig Prøvelse. Men de hørte, tilligemed en tro Tjener, som de havde medtaget, virkelig den følgende Nat den samme ubegribelige, spøgelseagtige Larm; og kun det Ønske at blive Slottet

quit, det koste hvad det vilde, formaade dem til at un-
 dertrykke den Forsærdelse, som bemestrede sig dem, i de-
 res Tjeneres Nærværelse, og at tilskrive det Foresaldne
 en eller anden ligegyldig og tilfældig Marsag, som maat-
 te lade sig opdage. Den tredie Dags Aften, da begge,
 for at efterspore Sagens Grund, med Hjertebanken
 igjen havde bestegit Trappen til Gæsteværelset, indfandt
 tilfældigviis Gaardhunden, som man havde løsladt af
 Pænkens, sig udenfor Døren til det; saa at begge, uden
 bestemt at erklære sig derom, maaffee i den uvilkaarlige
 Hensigt, foruden sig selv, endnu at have et tredie levende
 Væsen hos sig, toge Hunden med ind i Værelset.
 Egteparret satte sig, Klokken henimod 11, med tvende
 Lys paa Bordet, Marquisen uafklædt, Marchesen med
 Kjaarde og Pistoler, som han havde taget ud af Skabet,
 ved Siden af sig, hver paa sin Seng; og medens de søg-
 te at underholde hinanden med Samtaler, saa godt som
 de ere i Stand til, lægger Hunden sig, med Hoved og
 Been sammenlagte, ned i Midten af Værelset og sover
 ind. Derpaa, netop i Midnatsstunden, lader den for-
 færdelige Larm sig igjen høre; Nogen, som intet Men-
 neske kan see med Dine, løfter sig paa Rykker op i
 Krogen af Værelset, man hører Straacet, som rasler
 under den; og med det første Skridt: tap! tap! vaaga-
 ner Hunden, reiser sig pludselig, med spidsede Øren, op
 fra Gulvet, knurrer og gjør, som om et Menneske kom
 gaaende hen imod den, og niger bagslændsgaaende til Side

ved Døren. Ved dette Syn styrter Marquisen, med Haarene reiste paa Hovedet, ud af Værelset; og medens Marchesen, som har greben sin Kaarde, raaber: Hvem der? og da Ingen svarer ham, som en Rasende hugger gjennem Lusten i alle Directioner, lader hun spænde for, bestemt til, øieblikkeligen at kjøre bort til Staden. Men førend hun endnu har pakket noget Løi sammen, og efter i en Hast at have taget nogle Sager til sig, kjører ud af Porten, seer hun allerede Slottet fra alle Kanter at gaae op i lys Lue. Marchesen, overvældet af Forsærdelse, havde taget en Takkel, og, træt af Livet, stukken Ild paa det paa alle fire Hjørner. Forgjæves sendte hun Folk ind for at frelse den Ulykkelige; han var allerede omkommen paa den elendigste Maade, og endnu i dette Dieblik ligge hans hvide Been, baarne sammen af Bønderne, i den samme Krog i Værelset, fra hvilken han havde befalet Betlerstien fra Locarno at reise sig.

Kapelmester Müller.

Et Fragment af mine musikalske Vandringer.

Du kjendte mit tidligablede, uovervindelige Ønske, at gennemreise Verden, og veeb, hvor kraftig det voxede op med mig. Det var mig ikke saameget om at gjøre at lære at kjende de forkjælede og vanslægtede Folkelags Generationer, som snarere at opsoge de halvudslukte Kjæmpespor af mægtigere Slægter, der ikke mere ere til, og derpaa igjen at glæde og styrke min Sjæl ved Synet af den midt i al Ufverling evig skjønne Natur, som allesteds skulde være min, ligesom den var de forlængst bortgangne store Menneskers Veninde, og paa denne Maade knytte et inderligt Baand imellem mig og Forverdenen. Men ogsaa endnu en anden Veninde skulde ledsage mig paa min Reise, ja paa en vis Maade bane mig Veien, og det var Musikken. Jeg agtede ei alene ved dette overalt forstaaelige Sprog, at skaffe mig lettere Udgang, men ogsaa, da den gamle Gjæstfrihed har gjort Plads for Gjæstgivere, i Nødsfald, ved Hjælp

af den, at fylde min Rejsekasse. — I mine Universitetsaar talde jeg ofte og meget om min Rejseplan; man fandt den almindelig heist interessant, og saaledes gik da ogsaa mit andet Yndlingsønske i Opfyldelse. Der forenede sig nemlig flere af mine musikalske Venner med mig til denne Vandring. Vi vare fem i Tallet og, i Sandhed, ingen daarlig Quintet. Müller var vor Messer; han spillede udmærket Violin og Klarinet; Mesling ligeledes Violin og Bassethorn; Weisse blæste Fløjte; Kracker Horn, og jeg selv havde, for at udfylde vor Quintet, foruden min Luth, ogsaa taget min Fagot med. Hver af os overdroge vi et Embede og nævnte ham for Spøg derefter: Müller heed Kapelmester; han var den meest øvede, spillede stedse den første Stemme, og angav de Musikstykker, der skulde execveres; Mesling heed Digteren, vi fik mangen en smuk ny Sang af ham; Kracker var Komponisten og gav Sangene Melodier; Weisse var vor Kassierer, han besørgede det Deconomiske, og jeg selv blev, for min Luths Skyld, som jeg pleiede at kalde min Kjæreste, kaldet Minnesangeren.

Dette lille vandrende Orkester drog nu, ledsaget af en eneste Tjener, veltilmode ind i Berdens store Skuespilhuus, for der at spille op til Livets forskjellige Scener.

Italien og de brittiske Øer vare gennemvandrede, vi længtes efter at komme tilbage til vort Hjem, og dette desto mere, da Müllers Sundhed begyndte at

vakle og Skotlands raaere Bjergluft syntes at have angrebet hans svage Bryst. Sæsygen, som overfaldt ham ved Overfarten, virkede endnu skadeligere paa ham; alle Læger, hvis Raad vi forlangte, raadede til at besøge et Bad. Den dertil gunstige Aarstid var netop indtraadt, vi besluttede derfor at ledsage vor Ven derhen i yore hidtilhavte Skikkelser og endnu at nyde Badetiden med hinanden som sidste Ret af vort rigtbesatte Pilegrimstaffel. Vi valgte et i Bjergene liggende Bad, og drog, liig lyssige Prager Studenter, til Guds derind fra den sidste Station.

Men nu skulde vi ogsaa spille op; man vilde høre Musik og bandle, og Entrepreneurerne for saadanne Foranstaltninger kunde ikke begribe, hvorfor vi ikke indlode os i en indbringende Kontrakt med dem, men kun efter Behag og uden Betaling undertiden vilde glæde Selskabet med Musik. — Men Penge behøvede vi ikke længer, thi England havde saa rigelig forsynet vor Kasse, at vi i Forveien kunde beregne, at den vilde holde ud til vor Skilsmisse, og da vilde vi her skaffe med vor Kunst efter Godtbefindende og kun række Menneskene den som en Gave. — Dette gjorde i Begyndelsen Opsigt. De fem unge Musici trak de nysgjerrige Badegjæsters Opmærksomhed hen paa sig, man vilde endelig komme efter den Hemmelighed, hvori de holdt deres Stand og Liv; bad dem ofte i Selskab, for at høre Musik og var dog igjen i Forlegenhed, om man skulde behandle dem som virkelige Ligemænd og Badegjæster, eller kun som spillende

Kunstnere. Denne Bakken og Tvivl morede os tidt, vi paatogte undertiden ret med Willie et høist fornemt Væsen, for at sætte Stoltheden, som mødte os, i Forlegenhed ved at betale den med samme Mynt, afflog mangen Indbydelse, eller bragte vore Instrumenter ikke med i Selskabet, og gave dog igien uanmodet heelt skjønne musikalske Nydelser i den frie Natur.

Ved Enden af den store Promenade laae en af Linbetræer beskygget fri Plads, som foran sig havde den vide Udsigt i Dalen, bagved sig de høie skovbegroede Bjerge. Her pleiede vi at tilbringe Aftenen med vore Instrumenter. En taus Kreds af Tilhørere samlede sig sædvanlig omkring os, men vi lode som om vi Ingen saae, og som om denne musikalske Underholdning gjaldt vor egen Fornøielse. Ikkun Møller tog ingen Deel heri; deels havde Badelægen; fraraadt ham det anstrængende Spil og fortrinlig at blæse paa Klarinetten, og, naac han vilde nyde Aftenluften, anbefalet ham Spadseregange istedetfor den rolige Sidden, deels undgik han, i sin nuværende meget pirrelige Stemning, selv gjerne al Menneskesværn og søgte Eensomheden. Ikke engang hans Venner torde ledsage ham, naac han, for at see Solens Nedgang, besteg et høit Punkt; det var som om han vilde fortie de Ahnelser, som ved Nattens Frembrud drog forbi hans Sjæl; derimod bad han os, tidt at hilse Aftenen med vore Toner, hvilke da fra Dalen stige op til ham. — ”Ligesom Eders Toner tilraabe mig”, sagde

han engang, "saaledes maa Kjærlighedens Efterklang lyde for den fra Støvet svævende Sjæl!"

Det voldte ham da en særdeles Fornøielse at efterligne Echoet og svare os. Paa sin Klarinet gjentog han de sidste Takter af det endte Musikstykke saa reent og skjønt, at alle Tilhørerne udbrød i lydelig Henrykkelse over det herlige Echo, og ikke noksom kunde undre sig over, hvorledes det blot gav vore Instrumenter Svar, da de dog forgjæves søgte at vække det med deres Stemme. — Bort Talent forskaffede os mangent kjær Bekjendtskab. Ikke blot Kunstnerne, ogsaa Menneffene vandt man kjær i os. Vi knyttede let og tillidsfuld mangent Venstabsbaand, thi til en betænksom Tilnærmelse var Tiden jo for kort og dog vilde de beslægtede Gemytter ikke gaar forbi hinanden, uden at række hinanden Haanden. Dog ogsaa disse glade, mindre Cirkler undgik vor syge Ven. "At lee og tale angriber mit saarede Bryst!" sagde han, "lad mig beholde Umgangen med saadanne Venner, der ere saa rige paa Underholdning, at de ikke forlange noget Svar, — med min Violin og med Naturen!"

Men da engang Kræfter, som holdt hans Lyst til Tensomhed for hypokondriisk Lune, paa en velmeent Maade skjændte paa ham derfor, og de øvrige ogsaa stemmede i med og deeltagende trængte ind paa ham, at han ogsaa nu som tilforn skulde dele vore glade Timer med os, trak han mig tilside og sagde: "Jeg beder dig, tag mig i Beskyttelse for de Andres velmeente Plage. De

res Kjærlighed erkjender jeg taknemmelig, men den gvalter mig. I kunne troe mig: jeg er ikke alene i min Eensomhed, men, hører du, efterspor mig ikke, men lad mig gaae med Fred!" Jeg lovede ham Alt og bevægede ved nogle Vink de øvrige til at lade ham være uforstyrret. At en sød Hemmelighed maatte beskjæftige hans Hjerte, blev snart klart for mig og hvorledes havde han endelig ogsaa selv længere kunnet fortie det for den deels tagende Ven? —

Blandt Badegjæsterne fandtes der ogsaa et ungt Fruentimmer, som aldrig lod sig see uden et sort Flors Elor og bestandig kun ved Armen af en aldrende Matrone. Hun undgik kjendeligen de besøgte Steder, blandede sig aldrig i det øvrige Selskab, og gik kun de eensommeste Spadsereregange, hvor en Tjener sædvanlig bar en Harpe efter hende. Den ranke, herlige Figur opvakte i Begyndelsen Alles Nysgjerrighed; man vilde ogsaa see det af Eløret skjulte Ansigt, thi hvorledes skulde Naturen ikke have dannet dette overeensstemmende med de øvrige skjønnede Former? De Nysgjerrige talde til hende, de Ubestedne listede sig efter hende, og fortalte meget om hendes fortræffelige Harpespil. Men da hun undveeg enhver Samtale og snart valgte sine Spadseretoure til en Tid af Dagen, paa hvilken de øvrige Badegjæster søgte andre Fornøielser, saa lod man den Egenfindige gaae, og var ogsaa snart ikke længer begjærlig efter at see hende uden Elor, da man erfarede, at hun var blind.

Med dette Bæsen havde nu, vor Måller knyttet et aandsigt Betsendtskab og erhvervet sig hendes Tillid i et Sprog, som ikke behøver de fattige Ord. De eensomme Steder, til hvilke Ledsageren pleiede at føre hende hen, vare ogsaa hans Unglingssteder, og ubemærket af begge, hørte han ofte med Henrykkelse hendes fuldendte Spil paa Harpen. Hun slog da sædvanligviis Sløret tilbage, for at vederqvæge sig ved Luftens friske Aande. Hun visste ham et Ansigt, som han endnu aldrig havde seet skønnere og mere indtagende, og naar hun endelig aabnede de fine Læber, og af denne rosenfarvede Dør den rene Stemme strømmede ud i en Sang, hvorledes havde ikke dette skullet gribe hans Hjerte dybt og røre det med inderlig Bælde? — Naar da om Aftenen vore Harmonier ogsaa lode op til hende, greb hun begejstret i Harpen og ledsagede dem med salde Accorder paa deres lustige Bane. Henrykt lyttede hun iveiret, naar Måller derpaa skuffende efterlignede Echoet, og hun udbredte Armene efter den usynlige Veninde. Men han gik videre; han længtes efter et inderligere Samkvem med hende, efter en aandsig Erkjendelse og Kjærlighed. Han tog sin Violin med paa hine eensomme Steder, og begyndte sagte, med Toner fra Aandeverbenen, at ledsage hendes Sange, eller at føre en skøn simpel Melodie gennem de fuldstemmige Accorder, som hun dristig phantaserende lod følge efter hinanden. — *Hvo kjender ikke Violinens Trylle-*

magt, naar en Mesterhaand berører Idens Strænge? Hvilket Instrument passer som den for enhver Sjælens Stemning? — Ogsaa den frygtsumme Blinde, kunde, omenidskjøndt hun i Begyndelsen standsede forstræffet, og urolig syntes at spørge sin Ledfagerinde, ikke imodstaae disse rene Toner's Magt; hun hørte med forklaret Smil nogle Minutter paa Müllers herlige Spil, men derpaa greb hun begejstret i sin Harpe, ledsagede det og sammensmeltede sine Toner med hans. — Og saaledes bleve de lidt efter lidt hinanden uundværlige, saaledes ilede hver, med Længselen efter at høre den andens Tonesprog, daglig paa sin Plet, og saaledes betroede de hinanden Alt hvad der bevægede Sjælen, uden nogensinde at veksle et Ord med hinanden. Selv den blinde Piges ældre Ledfagerinde syntes at glæde sig over denne Underholdning, da den havde en synlig velgjørende Indflydelse paa hendes ulykkelige Venindes Stemning.

"Veed du da, hvem din Elskede er?" spurgte jeg en gang Müller. — "Hun hedder Cæcilie; jeg vil intet videre vide om hende!" svarede han: "thi i den Verden, i hvilken jeg lever med hende, gjælder alt øvrigt intet!" — Min Nysgjerrighed var dog ikke tilfreds hermed, jeg efterforskede hemmelig, men kunde ikke heller erfare videre, end at hendes Ledfagerinde kaldte sig Madame Walbing, men at begge i øvrigt ikke vare kjendte af Noget.

Saaledes levede da Müller nu alene i denne aandige Kjærlighed, medens vi andre, liig Bierne,

fugede Honning af enhver Livsblomst. Da udbredte den Efterretning sig, at Fyrsten af L. var kommen til Badet, og at der i hans Følge fandtes en berømt Wienlæge, som her skulde operere Fyrstens blinde Datter. — Jeg tænkte strax paa Cæcilie, og jeg tog ikke feil: hun var Fyrstens Datter. — Han havde ladet hende reise iforveien med sin Søster, imedens han selv, for at være sikrere paa Lægen, havde gjort en Omvei, hvilket imidlertid af flere Grunde havde bestemt de tvende Fruentimmer til at leve her ubekjendt indtil hans Ankomst.

Efterretningen om Cæcilies høie Stand virkede som et elektrisk Slag paa de fleste Badegæster. Hvem der hidtil havde overseet den arme Blinde, trængte sig nu deeltagende til hende; hun blev Dagens Samtale, og Lægen, som anbefalede hende Brugen af Badet som en forudgaaende Kuur, kunde neppe slippe løs fra de paastrængende Spørgere, som vilde vide Dag og Time til Operationen og endogsaa spille Tilskuere. — Men paa Müller virkede denne Efterretning ganske egent. At hun var en Fyrstedatter syntes ham ligegyldigt, men mindre, at hun skulde have sit Syn igjen. Da jeg engang fandt ham alene og meget nedslagen paa hiin Plads, hvor hun ellers ofte spillede paa Harpe, og jeg spurgte ham, om han ikke glædede sig over Cæcilies nærmende Helbredelse, thi Operationen var Dagen iforveien lykkelig gaaet for sig, og hun skulde kun endnu i nogle Uger holde sig inde i et mørkt Værelse, da gav han mig det betydningsfulde Svar: "Først Cæcilie ligger

endnu det hele skjønne Liv. D var hun dog bleven ved at være blind endnu den korte Tid, indtil ogsaa mine Dines Lys er slukt! Jeg havde foresat mig, indtil da ikke at forlade hende, men naar hun kan see igjen, behøver hun mig ikke mere!" — At han har Ahnelsen om sin Død omkring med sig, blev mig til Bished, og desværre ogsaa, at ikkun hans Forhold til Cæcilie hidtil havde holdt ham i overnaturlig Spænding og selv en Tidlang seiret over Sygdommen. Men desto mere laae han nu under for den, fra det Dieblik han ikke mere saae den Elskede. Han gik sjeldnere i den frie Luft, phantaserede kun eensom paa sin Violin og overgav sig til den stille, fortærende Længsel.

Fyrsten havde af sin Søster, men især af Cæcilie selv, hørt megen Roes over vor Kunst og Müllers herlige Spil. Han søgte vort Bekjendtskab, takkede venlig for den Nydelse, vi derved havde ydet hans Datter under hendes Blindhed og anmodede med ibrig Deeltagelse hendes Læge omhyggeligen at antage sig vor Ven, om hvis betænkelige Sygdom man havde fortalt ham. Synet af ham var vederkvægende for Müller. Han kunde jo fortælle ham om Cæcilie, hvorledes hun standhaftig havde udholdt Operationen og hvorledes det nu gik rask og lykkelig fremad med hendes Dines Helbredelse; han bragte ham endogsaa mangen hjertelig Hilsen fra hende, thi ogsaa hun vidste, at han var syg og at Lægen besøgte ham; hun lod ham sige, hvorledes hendes Harpe nu ogsaa var eensom og taus og længtes efter

Ledsagelse af hans Toner. Hver Aften drev han os til, at bringe hende en Aftenmusik, og naar Lægen den næste Morgen bragte os Prindsessens Tak, men ham tillige den Forsikring, at hun, trods den skjønnefulde Musik, dog savnede hans besvarende Toner, saa virkede dette gunstiggere paa ham, end at Lægekunstens Hjelp.

Medens den lykkelige Fader nu allerede talte Dagene, indtil han kunde træde ud i Lyset og blandt Menneffene med sin skjønn Datter, skjulte Lægen ikke for mig, at Müllers Tilstand bestandig blev betænkeligere. En Blodstyrting havde allerede aabnet det svage, saarede Brysts Livskilder og man kunde forudsee, at Gjenntagelsen af dette Tilfælde maatte drage Døden efter sig. Vi alle vare ret meget bekymrede for Vennen; thi, elskede vi ham ikke saa inderlig? agtede vi ikke efter denne muntre Vandring glade og modige at forfølge de forskellige enkelte Veie ind i Livet og tidt endnu at gjenfinde hinanden her paa Jorden? — Kun Müller selv var rolig og munter, som om han ret inderlig glædede sig til Reisen til Hjemmet.

Den Dag, paa hvilken Cæcilie skulde forlade Dæmringen i Værelset og med sine skjønn Dine igjen fæe Livets Billede, var endelig bestemt. Fyrsten ønskede at høitideligholde hendes Helbredelse ret festlig, og havde heelt sindrigt udtænkt, hvorledes han vilde vise Natur og Menneffer paa ny for hendes vaagne Blik. Kun med ham, hans Søster og deres Ven, Lægen, skulde hun tilbringe Dagen paa de skjønneste Punkter af

Bjergene, vederqvæge sig ved Naturens for hende saa lange skjulte, hulde Afsyn og uforstyrret torde give hendes rørte Følelser og Glæden Rum. Henimod Aften vilde han derpaa indtræffe med hende paa den fri af Linde træer beskyggede Plads, hvor en stærkt besat Concert skulde modtage hende; thi han meente, at hans Datters Vndlingsveninde, Musikken, ikke torde mangle ved denne Fest, og at han ved denne almindelige Underholdning lettest vilde kunne indføre hende i Selskabet og spare hende for de Dvriges besværlige Paatrængenhed. Omendstjondt han havde ladet sit lille Kapel komme efter sig, henvendte han sig desuagtet til os med den Bøn, at vi vilde ordne Concerten, selv spille med og med nogle af hans fortroligste Venner aftale og indrette det øvrige.

Med godmodig Sladderagtighed fortalte Lægen Müller Planen til denne Helbredelsesfest, og beklagede intet mere, end at han for sin Sygeligheds Skyld ikke vilde kunne være tilstæde ved den musikalske Imodtagelse. "Prindsessen", seiede han til, "vil sikkert savne Dem fremfor Alle, thi hun paastod, idag først at ville see sin Ven og tale med ham. Kun paa mine ivrige Forestillinger, at Deres Sundhedstilstand endnu ikke tillod Dem Nydelsen af den fri Luft, gav hun endelig sørgmodig efter. Sikker! Hun maa holde ret meget af Dem!" "Og hvis jeg nu desuagtet gik ud i Aftenluften og ikke vilde mangle ved hendes Imodtagelse?" spurgte Müller. "O, tænk for alting ikke derpaa", betydede Lægen ham, "da vilde det værste være at befrygte!"

Müller taug, men fra dette Dieblis af gjennem-
 trængte synlig en ny Lysstraale det allerede halvsnælle-
 de Nor. Ligesom Gjenskinnet af en fortærende Ild i
 det Fjerne rødmer Nattens farveløse Himmel, saaledes
 fastede Hjertets indvortes Glød sin let opflammende
 Rødme paa hans blege, hensaldne Kinder. Han vilde
 spørge mig, hvilke Musikstykker der skulde udføres ved
 hiin Fest, men hans Anæe vaklede, Stemmen kunde
 neppe mere øse Luft af Brystets halvudtørrede Brønd,
 og jeg maatte holde ham, at han ikke skulde synke til
 Jorden. Fra den Tid hans Tilstand havde forværret
 sig, havde han, for at være roligere, beboet en Stue for
 sig selv. Der hørte jeg ham nu ud paa Natten for
 hiin Fest phantasere paa sin Violin og gjentage alle de
 Musikstykker, han havde spilt med Cæcilie. Jeg gik
 op til ham og bad ham ret indstændig, nu at lægge In-
 strumentet bort og unde sit syge Legeme Roelighed. —
 Han rystede blidt med Hovedet, hans forklarede Blik
 glindsede over de blege Kinder, liig Vinternattens Stjer-
 ner over Ismarkerne, og med dyb Bevægelse sagde han:
 "Lad mig endnu vaage! Lad mig endnu høre mig møt
 paa disse Toner! Jeg vil faae Tid nok til at sove, naar
 mit Øre er døv for deres Klang!" — Jeg vilde sige
 ham nogle beroligende Ord herover, men han rakte mig
 Haanden og sagde: "Lad det være godt, min Ven! Jeg
 forstaaer Skæbnens hemmelige milde Betydning; den
 sender mig min sidste Kjærligheds smilende Mæ!"

Den følgende Morgen fandt jeg ham ved Vinduet med Rikkerten. Han saae ud paa Bjergene, før at opdage Cæcilie med hendes Fader. Ogsaa jeg tog min Rikkert i Haanden og fulgte hans Blik. Da fik jeg Die paa Cæcilie høit oppe paa en fri Plads, hvorledes hun hentykt udbredte Armene imod den herlige Udsigt. Ak! hun stod jo saa nær for ham, som om hun vilde omfavne ham; maatte han da ikke ogsaa længselsfuld aabne sine Arme imod hende? Men den yndige Skikkelse forsvandt jo, da han i salig Forglemmelse, i det han udbredte Armene efter hende, tog Glasset fra Diet. Flygtig rødmande og smilende over sig selv, sank han tilbage i en Stol og lænede Hovedet paa Haanden.

"Modtag dog Fyrsten idag med den herlige Komposition af B., som begynder med en choralignende Adagio og før den gaaer over i Allegro, har den lange dobbelte Pause!" sagde Müller, da vi, som sædvanlig, spurgte ham til Raads om de Musikstykker, vi skulde opføre. "Forglem ikke heller Harpen", følede han til, "den maa være i Nærheden, thi jeg veed, at enhver Musik opvækker den uimodstaaelige Lyst hos Cæcilie, og ogsaa at gribe med i Strængene!" — Vi lovede ham det, bade ham, ikke at oppebie vor sildige Hjemkomst, men at lægge sig rolig til Sengs, og forlode ham, da Aftenen nærmede sig.

Fyrstens Benner havde forberedet Alt paa det findeste. Ingen torde betræde Pladsen under Lindetræerne tidligere; hun skulde være alene med sin Fader, naar

Harmoniens Belger strømmede hende imøde. Kun enkelte Lamper hang, liig glødende Røder, i Lindegrenene og nedkastede et magist Lys. Ved en Bænk, som var behængt med Blomsterkrandse, stod ogsaa Harpen. Det øvrige Selskab holdt sig paa den i Nærheden værende Promenade, men vi stode med Orkestret bag ved en tæt Hyldehække.

Solen var forlængst sunken ned i Dalen; bagved Bjergene funkede Maanens Glands iveiret, liig det blege Nordlysskin. Da ilede Lægen hid og gav Signalet, at Fyrsten med sin Datter nærmede sig. — Ligesom fra en Kirkes ophøiede alvorsfulde Haller Orgelets mægtige Toner byde den fromme Pilegrim Velkommen, saaledes hilste vore fulde Harmonier Cæcilie, da hun traadte under de hundredaarige Lindetræers høie Hvalvinger. Rørt og synlig græden blev hun staaende, hævde de solbede Hænder, ligesom bedende, op til Himlen, og sank derpaa henrykt i sin Faders Arme. Han førte sit Barn hen paa Blomsterbænken og rakte hende Harpen. — Glad, som om en Veninde traadte hende imøde, der mere veltalende, end hun selv, vilde udtale hendes Henrykkelse, tog hun Instrumentet i Armen, og ledsagede kyndig, ligesom hun gierne pleiede under sin Blindhed, vor Musik med fulde Akkorder. Den lange, fuldstemmige Pause, der ikke sluttede, men berettigede til nye Forventninger, traadte ind. Da den sædvanlige

Pausering var forbi, gjorde Cæcilie nogle opfordrende Greb i Harpen, men endnu taug vi. — —

Dog, ligesom naar Dagen endelig tier med sine lydelige Livstoner, Matten med sin Søvn byder den store Pause, og da ifkun Moderen endnu vaager ved sit søge Barns Bugge og eensom nynner en Buggesang med bange, skjælvende Stemme: saaledes begyndte nu fra en dunkel Løvhytte en Violin sin bløde Melodie i ubeskrivelig rene, men bævende Toner. — "Fader! det er ha m!" raabte Cæcilie, greb begejstret i sin Harpe og ledsagede hans herlige Spil. Vi vare Alle dybt grebne, thi ogsaa vi erkjendte jo Kjærlighedens Røst og taug. De tabte sig snart i salig Forglemmelse, de begyndte igjen Phantasier, som om de vare alene, og forstode hinanden allevegne let og overraskende i deres Mandesprog. Saa fuldendt, saa dybt indgribende i Sjælen havde jeg endnu aldrig hørt Møllers Spil, saa fuld og dristig endnu aldrig noget Accompanement paa Harpe. En hellig Stilhed herskede, i mangt et Die perlede en Taare. Han tabte sig endelig i et mørkt klagende Moll, og greb, efter et vovet raskt Løb, sagte og neppe hørlig, nogle herlige Doppelgreb i høi Reenhed, som skulde føre over til Dur, — — da taug pludselig Violinen, — — og, omendskjøndt Harpen opfordrende klang videre, — den gav intet Svar mere. — Cæcilie lagde Instrumentet fra sig: "Hvor er han? jeg maa see ham, ham, der har trøstet mig i min Blindhed!" raabte hun, og stod op, for selv at ile hen til Løvhytten. Faderen holdt

hende blidt tilbage, og sagde venlig nogle Ord til Lægen, som derpaa opfordrede mig til, med ham at hente Vennen og forestille ham for Fyrsten og hans Datter. Vi ilede hen til den eensomme Levhytte. — —

Dog, hvad Violinen ikke mere havde formaaet, havde Sjælen seirende udført; Overgangen fra det mørke Moll til det muntre Dur var fuldbragt: — Müller sad tilbagejunken og død paa Græsbænken. —

Det blev fortiet for Fyrsten og hans Datter. Lægen havde gjort et dybt Blik ind i Pigens Hjerter, og ahnede vel, hvilket Indtryk denne Begivenhed vilde gjøre paa hendes Gemt. — Man sagde hende: Müller havde ikke ønsket, at Cæcilie skulde see ham, han havde sagt hende Levvel paa denne Maade, og var øieblikkelig reist bort. — Cæcilie stod forfækket og undertrykte en opstigende Taare, men det øvrige Selskab trængte sig nu hen til hende med Lykønskninger og det gik rolig fremad med Festen. Ubemærket lod jeg min fulde endte Ven bære hen i vort Logis; forgjæves forsøgte den deeltagende Læge sin Kunst; hver Livsgnist var forsvunden. Da mine Venner ved Midnat glade kom tilbage og overvældede mig med Bebreidelser, fordi jeg saa tidlig havde forladt Selskabet, førte jeg dem taus til hans Leie og viste dem den Dybtflumrende.

Den følgende Morgen kom Fyrsten selv i vort Logis. Lægen havde fortalt ham Begivenheden og ladet ham overskue det fine Forhold. Han syntes dybt grebet og forlangte at see den Døde. Længe betragtede han

taus de blege, venlige Træk. Derpaa maatte jeg fortælle ham noget af Müllers Liv; han hørte meget bevæget paa mig, og paatvang mig, da jeg nævnte hans arme gamle Moder, som nu havde tabt sit skønneste Haab, en meget kostbar Brillantring til hende. Endelig bad han, at vi vilde lade Begravelsen besørge ganske i Stilhed, paa det at hans Datter ikke skulde erfare noget derom. Vi bestemte den til den tredje Nat, og holdt, for at undgaae al ledsagelse, omhyggelig Timen hemmelig. Kun den unge Geistlige paa Stedet, som ved sin Kjærlighed for Musik var bleven fortrolig med os, vilde ledsage Kisten. Tvende Fakler lyste foran, og kun vi Benner med vore Instrumenter i Haanden, fulgte Baaren.

Men Begravelsen var ikke forbleven nogen Hemmelighed. Ud af Husene, forbi hvilke vi tause droge, traadte allevegne forklædte Mænd og Qvinder, og sluttede sig tause Parviis bag efter os, medens foran Kisten Antallet af Fakkeldærere formerede sig. Saaledes gik Toget nedad Bjergveien til Kirkegaarden. Paa Spidsen af en nærliggende Klippe, som hævede sit Hoved høit og usynlig i den sorte Nat, havde Fyrstens Kapel posteret sig, og ledsagede os, da vi droge forbi, med en Choral. — Kisten blev sat ned ved Graven og endnu engang anbnnet. Der laae den elskede, dybslumrende Ven; hans Violin hvilede i hans Arm. Vi havde givet ham denne tro Beminde med i Kisten; han lignede en Mester, som paa

F-staffenen bærer sit kostbareste Værktøi ind i det firkantede Sovekammer.

Alle de Tilstedeværendes Dine henvendte sig paa den Geistlige, som om de opfordrede ham til at sige den Hjemvandrende et Leve! i deres Navn. Paa en Særagetale var han ikke beredt; han vilde kun sige Betsignelsen over Graven; men Dieblikkets Magt, Nærværelsen af de mange Menneker, hvilke een Følelse af Hengivenhed og Deeltagelse uopfordret samlede her, begejstrede ham, og han sagde følgende Ord: — "Dit Livs Concert er nu tilendebragt. Din Fødselstimes Maestoso, din Ungdomsalbers Allegro, dine modne Aars Andante har du udført som seirende Kunstner, og den store Kapelmester, som allene forstod din sidste Cadences dybe Betydning, vidste vel, at kun Dødskløkkernes Finale vilde passe derpaa — Og hermed er Concerten til Ende. De mange Tilhørere og Medspillende: Dødsens og Forsagelse, Glæde og Smerte, Kjærlighed, Haab, Begjæstring, have alle taust forladt dit Bryst, og den trætte Kunstner selv er gaaet hjem og har lagt sig til Hvile. — Men han vil aldrig vaagne igjen! — — Den lange, tunge Dødsel, som gjorde ham til Mester, er for Dødens Pust hensalden i et hensigtsløst Intet. — Den erfarne Haand hviler stiv og kold og har forglemmt sin Kunst. — De henrykkende, himmelrene Toner have alle tabt sig i det Fjerne — Spørger Vestenvinden, naar den følger de modne Kornmarker, hvorhen den har baaret dem? — — Ved en Kiste som denne har Hjertet

mangen Bebreidelse for Tid og Skjæbne, og troer, at de vilde blive det Evar skyldig paa mangt et dristigt Spørgsmaal. — Hvorfor, I Vældige, river I Eder rastløse Færd, Menneſkelivet bort med Eder? — Saa inderligt og dybt føende, ſaaledes med Længſel og Kjærlighed omſattende Verden, ſom vore Hjerter, finde I Intet igjen, — ſkal da Naturen ſtaa der øde, forbi den ſavner os? — — Men de række os Haanden og tilraabe os: Kommer! Kommer! Vi tør ikke tøve! Evigheden er umaalelig, men utallige ſom dens Dage ere ogſaa de Stjerner, vi endnu have at gjennebvandre. — Kommer! og afkaſter det tunge Klædebon, ſom ſtandſer vor høie Flugt! Naturen vil ikke ſtaa øde tilbage, om den endog maa forglemme Eder. Bringer ikke Baaren den hvert Aar tuſinde nye Knopper, ſom alt længe ventede, og ſom trænge ſig frem, og ſom ogſaa ville blomſtre og duſte? — Kommer! I kommer! Have I ikke levet og elſket? Vente og fremtrænge ſig ikke bagved Eder ogſaa tuſinde ømt fremſpirende Hjerter, ſom ogſaa ville leve og elſke ſom I?“ — —

En Larm afbrød hans Ord. Gjennem de Omſpringſtaaendes tauſe Kredſe trængte en ſort tilfløret Skikkelse ſig hen til Kiſten. Haſtig ſlog hun Sløret tilbage. — Det var Cæcilie. — — Dæt ved Kiſten ſtirrede hun længe maalloſ og med tørre Dine paa den Elſkedes blege, venlige Træk; hun lagde Haanden blidt paa hans Brøſt, ſom om hun vilde føle, om ogſaa Hjertet

virkelig stod stille, og knælede endelig langsomt ned, kysede hans kolde Haand, og med de neppe hørlige Ord: "O skjænk mig dette Minde! Ingen Haand skal vandre hellige det!" tog hun Violinen ud af hans Arm, og lagde sit Elær i dens Sted. — Derpaa forsvandt hun.

Under Choralen: "Med Beeravd og med Andagt træde", som vi Venner, neppe os selv mægtige, istemte som Afskedsraab paa vore Instrumenter, blev Graaven luft. —

Med den følgende Dags Anbrud reiste Fyrsten bort tilligemed sin Datter.

Historien om den brave Kasper og skjøn Ane.

Det var tidlig om Vaaren, Nattetgalene havde først
lylig begyndt at synge gjennem Gaderne og forstumme-
de idag i den kjøle Nat, som blæste over til os fra fier-
ne Uveirskyer; Vægteren raabte elleve; da saa jeg, i
det jeg gik hjem, udenfor Døren til en stor Bygning,
en Trop af allehaande Svende, som kom fra Alhuset,
samlede om Een, der sad paa Dørrinet. Deres Deel-
tagelse forekom mig saa levende, at jeg besvrgtede en
eller anden Ulykke. — En gammel Bondkone sad paa
Trappen, og saa meget de Omkringstaaende bekymrede
sig om hende, saa lidet lod hun sig forstyrre af deres ny-
signe Spørgsmaal og godmodige Forslag. Det havde
noget heelt forunderligt, ja vel endogsaa stort ved sig,
at see, hvorlunde den gode gamle Kone saa fuldtvst vid-
ste, hvad hun vilde, at hun, ret som var hun, midt
iblandt de mange Menneſter alene i sit Kammer, gjorde
sig det ret beqvemt til Nattehvil. Hun slog sit Skjort
omkring sig som en Kappe, skjød sin store sorte Kyschat

ned i Vinene, lagde sin Byldt tilrette under Hovedet og svarede ikke paa noget Spørgsmaal. "Hvad feiler denne gamle Kone?" spurgte jeg en af de Tilstedeværende, og da svarede man fra alle Sider: "Hun kommer 6 Mile udefra Landet og nu kan hun ikke komme videre; — hun veed slet ingen Beskæft her i Staden; — hun har Bekjendtere i den anden Ende af Staden og kan ikke hitte hen til dem". — "Jeg vilde følge hen med hende", sagde En, "men det er en lang Wei, og jeg har ikke min Gadedørsnøgle hos mig. Hun vilde saa vist ikke kjende det Huus, hvor hun vil hen". "Men her kan Konen dog ikke blive liggende", sagde en Nytiltrædende. "Hun vil partu blive her", svarede den Første, "jeg har jo for længe siden sagt til hende, at jeg vilde bringe hende i Huus, men hun taler ganske forvirret; maaskee har hun drukkett lidt for formeget". "Jeg troer snarere, hun er ikke ganske rigtig i Hovedet — men her kan hun dog paa ingen Maade blive", gjentog hiin, "Natten er kold og lang."

Under al denne Tale frem og tilbage, var den Gamle, ret som om hun var døv og blind, ganske uforstyrret bleven færdig med sin Syssel, og da den Sidste igjen sagde: "Her kan hun dog ikke blive", svarede hun, med en forunderlig dyb og alvorlig Stemme: "Hvorfor skulde jeg ikke blive her? Hører dette Huus ikke Hertugens til? Jeg er nu 88 Aar gammel, og han vil vist ikke drive mig bort fra sin Dørtærskel. Tre Sønner ere døde i hans Tjeneste, og min eneste Datter søn har nu taget sin Afskæft; — Gud vil vist forlade ham det, og jeg vil ikke døe, førend han er kommen ærlig i sin Grav".

— "88 Aar, og hun har løbet 6 Mile!" sagde de Omkringstaaende; "hun er træt og ligesom et Barn; i saadan en Alder bliver et Menneske svag." — "Men, Moer! Hun kan faae Snue og blive meget syg her, og hun vil ogsaa lide sig", sagde nu en af Svendene og bøiede sig nærmere over til hende. — Da sagde den Gamle igjen, med sin dybe Stemme, halv bønlig, halv befalende: "Dlad mig nu være med Fred, og tal dog som fornuftige Mennesker; jeg faaer ingen Snue, jeg behøver ikke at lide mig; det er allerede langt ned ad Bakken med mig, jeg er 88 Aar gammel, det vil snart dages for mig, og saa gaaer jeg til dem, jeg hører til. Naar et Menneske er fromt og har gaaet noget igjennem i Verden og kan bede, saa gaaer de usle Par Timers Tid vel ogsaa."

Sollene omkring hende vare imidlertid efterhaanden gaaede bort, og de sidste, som endnu stode der, skyndte sig nu ogsaa afsted, forbi Vægteren kom igjennem Gaden, og de vilde lade sig lukke ind af ham. Saaledes var jeg bleven allene tilbage. Det blev roligt paa Gaden. Jeg gik i Tanker op og ned imellem Træerne paa den frie Plads, som laae for mig; Bondelonens Væsen, hendes bestemte alvorlige Tone, hendes Sikkerhed i Livet, som hun havde seet 88 Gange vandre forbi sig med dets Aars-tider, og som nu kun forekom hende som en Forsat til det store Bedehuus, havde ret inderlig rystet mig. Hvad ere dog alle Lidelser, alle Begjærligheder i mit Bryst? Stjernerne gaae evig ubejævnede deres rolige Veie. Hvorfor søger jeg Bederqvælgelse og Hvile, og af hvem søger jeg det, og for hvem? Alt hvad jeg her søger og har kjært og seer opfyldt, — vil det nogensinde kunne bringe mig dertil, saa rolig som denne gode, fromme Sjæl, at tilbringe

Natten paa Husets Dørtærskel, indtil Morgenens kom-
mer, og vil jeg da finde min Ven som hun? Al, jeg vil
slet ikke naae til Staden, jeg vil alt blive træt paa Veien
og synke om i Sandet udenfor dens Porte. — Saaledes
talte jeg til mig selv, og da jeg igjennem Lindealleen
igjen nærmede mig til den Gamle, hørte jeg hende bede
hen for sig, halv høit og med bøiet Hoved. Jeg var vild
underlig rørt, og traadte hen til hende og sagde: "Gud
velsigne hende, fromme Moer! bed ogsaa lidt for mig!"
ved hvilke Ord jeg kastede en Daler i hendes Skjort.
— Den Gamle sagde derpaa ganske rolig: "Tusind Tak,
du gode Herre! at du har hørt min Bøn." — Jeg troe-
de, hun talte med mig, og sagde: "Moer, har hun da
bedt mig om noget, det veed jeg intet af". — Da foer
den Gamle overrasket iveitret og sagde: "Min kjære Her-
re, gaae han kun hjem, og bed smukt og læg sig til at
sove. Hvorfor trækker han saa silde omkring paa Gaden;
det er slet ikke godt for unge Karle, thi den Nde er vaa-
gen og passer paa hvor han kan faae Een fat. Der er
Mange neen bleven fordærvet ved den Natteløben. Hvem sø-
ger han? Herren? Han er i Menneskets Hjerte, naar
han er tugtig og ordentlig, og ikke paa Gaden. Men sø-
ger han den Nde, saa har han ham alt, gaae han kjont
hjem og bed, at han kan blive af med ham. Naar, Gud
være med ham! Godnat!"

Efter disse Ord vendte hun sig ganske rolig til
den anden Side og sat Daleren i sin Reiseskoldt.
Alt hvad den Gamle foretog sig gjorde et egent alvorligt
Indtryk paa mig og jeg sagde til hende: "Kjære Moer,
hun har vel ret, men det er hende selv, som holder mig
tilbage, jeg hørte hende bede og vilde saa gjerne have, at

hun ogsaa skalde tænke paa mig herved." — "Det er alles rede Sket", sagde hun; "da jeg saa ham gaae der i Lindgangen, bad jeg Vorherre, at han vilde indgive ham gode Tanker. Nu har han dem; gaae nu smukt hen og læg sig." Men jeg satte mig ned paa Trappen hos hende, og greb hendes tørre Haand og sagde: "Lad mig sidde her hos hende i Nat, og fortæl mig saa, hvor hun er fra, og hvad hun søger her i Staden; hun har ingen Hjælp her; i hendes Alder er man Gud nærmere end Menneskene; Verden er bleven anderledes, siden hun var ung". — "Det har jeg ikke mærket", svarede den Gamle, "jeg har funden den eens alle mine Levedage; han er endnu saa ung, saa forundrer man sig over Alt; for mig er alle Ting allerede komne saa tidt igjen, at jeg nu kun kan see ret med Glæde paa det, fordi Gud mener det saa godt dermed. Men man skal ikke vise Eens gode Villie fra sig, naar den just ikke gjør os Fortræd, ellers kunde en saadan god Ven blive borte, naar han en anden Gang var velkommen; bliv han derfor kun siddende og see til hvorledes han kan hjælpe mig. Jeg vil fortælle ham, hvad der bliver mig den lange Vej hertil Byen. Jeg havde ikke tænkt paa at komme herhid igjen. Det er nu 70 Aar siden jeg tjente som Pige her i dette Huus, paa hvis Dørtærskel jeg nu sidder; siden har jeg ikke været her. Hvor dog Tiden gaaer? Det er som man vender en Haand. Hvor tidt har jeg ikke siddet her for 70 Aar siden og ventet paa min Kjæreste, som stod ved Garden. Her forlovede vi os ogsaa. Naar han saa kom her — men, tys! Nu kommer Kunden forbi."

Og nu begyndte hun med dæmpet Røst, ret som naar unge Karle og Piger i fjerne Maanedesnætter synge

udenfor Døren, og jeg hørte med inderlig Goensielse følgende smukke gamle Sang af hende:

"Naar Dømedag kommer for Borg og Baa,
da falde paa Jorden de Stjerner smaae.
I Døde! I Døde! Stat op igjen!
thi I skal gange for Dommen hen;
I skal hen paa de Høie træde,
hvor de Engle sidde i Sammen og Glæde.
Saa kommer den Herre Gud i den Brimmel
med Regnbuen fløjn alt paa sin Himmel;
Saa kommer vor Frelser, den Herre Christ,
og Naade da skulle I fange forvist.
De høie Træer da stande i Blod
og haarden Sten skal da worde saa blød.
Og Hvo som kan bede denne Bøn,
han bede den een Gang om Dagen i Løn;
for Gud da vil hans Sjæl bestaae,
naar vi til Himmelens Rige gaae.

Amen."

Da Kunden kom nærmere blev den gode Gamle rørt.
"U!" sagde hun, "det er idag den 16de Mai, det er
dog Ukt det Samme, ret ligesom den Gang; de har kun
andre Huer paa, og ingen Vidst meer i Natten. Det
gjør ikke noget, naar Hjertet kun sidder ret paa dem!"
Officieren, som førte Kunden, blev staaende hos os og
vilde netop spørge, hvad vi havde her at bestille saa sitde,
da jeg gjenkjendte Færendrikken Grev Grosfinger, en Be-
kjendter af mig, i ham. Jeg fortalte ham kort den hele
Sag, og han sagde, med en Slags Røstelse: "Her har
De en Daler til den Gamle og den Rose", — som han
havde i Haanden — "saadanne gamle Bøndefolk have
Glæde af Blomster. Ved den Gamle imorgen at dictere

Dem Sangen i Pennen, og bring mig den. Jeg har længe ønsket at eie den, men har aldrig kunnet faae den fat". Hermed forlobe vi hinanden; thi Skilbvagterne paa den nærliggende Hovedvagt, til hvilken jeg havde ledsaget ham over Pladsen, raabte: "Hvem der?" Han sagde endnu til mig, at han havde Vagten ved Støttet; jeg skulde besøge ham der. Jeg gik tilbage til den Gamle og gav hende Rosen og Daleren.

Rosen greb hun med en rørende Hefstighed og satte den paa sin Hat, i det hun med en noget finere Stemme og næsten grædende sagde de Ord:

De Rosensblommer paa Hatten min;
af! havde jeg Guldet, saa rød og fin,
de Roser, min Hjertenskjære.

Jeg sagde til hende: "Ei Moer! Hun er jo bleven ganske munter", og hun svarede:

"Munter, mit Blod!
Paa Bækken han stod.
Med hastige Tred
han skyndte sig ned
i dyben Dal;
der endes min Dval." —

"Seer han, kjære Mosis! Er det ikke godt, at jeg blev siddende her? Det er altsammen ligesom før, troe han mig! I dag er det 70 Aar siden, da sad jeg udenfor Døren her; jeg var en rask Tøs, og sang gierne Viser. Dengang sang jeg ogsaa den om den yderste Dom, ligesom idag, da Kunden gik, og da kastede en Grenadeer, i det han gik forbi, mig en Rose i Skjødets — Bladene har jeg endnu liggende i min Bibel —: det var mit

første Bekjendtskab med min salig Mand. Morgenen derpaa havde jeg Rosen i Brystet, da jeg var i Kirke, og der fandt han mig, og det blev snart klappet og klart. Derfor har det ret glædet mig, at jeg idag igjen fik en Rose. Det er et Tegn paa, at jeg snart skal komme til ham, og det glæder jeg mig saa hjertelig til. Fire Sønner og en Datter ere døde for mig, iforgaars har min Sønnesøn taget Afsked, — Vor Herre hjælpe ham og forbarme sig over ham! — og imorgen forlader en anden god Sjæl mig; — men, hvad siger jeg, imorgen? Er det ikke alt over Midnat? — "Klokken er over tolv", svarede jeg, heelt forundret over hendes Tale. — "Gud give hende da Trøst og Røe i de fire Timers Tid, hun har tilbage", sagde den Gamle og blev paa eengang stille, i det hun foldede sine Hænder. Jeg kunde ikke tale, saaledes rystede hendes Ord og hendes hele Væsen mig. Men da hun blev ved at være ganske stille og Officiærens Daler endnu laae i hendes Skjort, sagde jeg til hende: "Moer! stik den Daler til sig; hun kunde taabe den". — "Den vil vi ikke lægge bort, den vil jeg give mine Venner i deres sidste Nød!" svarede hun. "den første Daler tager jeg imorgen hjem med mig: den hører min Dattersøn til, og han skal have godt af den. Seer han, det har altid været en herlig Dreng, han hægede ret baade over sit Legeme og sin Sjæl — ak, du min Gud! over sin Sjæl! — jeg har bedt for ham hele Veien; og, det er ikke mueligt! den gode Gud fordømmer ham vist ikke! Af alle Drengene var han altid den reentligste og flittigste i Skolen, men paa sin Vre holdt han fremfor Alt ganske forfærdelig. Hans Lieutenant sagde ogsaa altid: hvis min Esquadron har Vre

i Livet, saa sidder den i Quarteer hos Fink. Han stod under Uhlanerne. Da han første Gang kom tilbage fra Frankrig, fortalte han allehaande smukke Historier, men altid var Tælen i dem om Ure. Hans Fader og hans Stedbroder stode ved Landstormen og kom tidt i Strid med ham derom, thi hvad han havde formæget, havde de ikke nok af. Gud forlade mig min slemme Synd, jeg vil ikke tale ondt om dem; hver har sit Kors at bære; men min salig Datter, hans Moder, har slået sig ihjel hos den Dovenpels; de kunde ikke mægte at betale hans Gjæld. Uhlanan fortalte om de Franske, og da Faderen og Stedbroderen vilde gjøre dem ganske sorte, sagde Uhlanan: Fader! det forstaaer han ikke; de havde dog megen Ure i Livet! Da blev Stedbroderen vred og sagde: Hvor vil du pladre din Fader saameget for om Ure? var han ikke Underofficier i det N—ste Regiment, og maa vide det bedre end du, som kun er Gemeen. — Ja, sagde da den gamle Fink, som nu blev gal i Hovedet, det var jeg! og jeg har givet mangen næsvlis Knægt sine fem og tyve; havde jeg bare haft Franskmænd i mit Compagnie, de skulde have følt det endnu bedre, med deres Ure! — Denne Tale gjorde Uhlanan ret ondt, og han sagde: Jeg skal fortælle Jer en Streg af en fransk Underofficier, den behager mig bedre. Under den forrige Konge skulde der paa eengang indføres Stokkeprygl ved den franske Armee. Krigsministerens Befaling blev bekendtgjort i Strasborg ved en stor Parade og Tropperne hørte Geleed for Geleed Bekendtgjørelsen læse med stille Harm. Men da endnu ved Slutningen af Paraden en Gemeen begik en Erces, saa blev hans Underofficier kommanderet frem, for at

give ham tolv Slag. Det blev befalet ham med Stræng-
hed, og han maatte til det. Men da han var færdig,
tog han Geværet fra den Mand, han havde slaget, og
trykkede løs med Foden, saa at Kuglen foer ham gjens-
nem Hovedet og han sank død ned. Dette blev meldt
til Kongen, og Befalingen til at give Folkene Prygl
blev strax taget tilbage; see, Fader! det var en Karl,
som havde Ære i Livet! — Det var en Nar! sagde
Broderen. Prøv paa at æde din Ære, naar du er sul-
ten! brunnede Faderen. Da tog min Dattersøn sin
Sabel og gik ud af Huset og kom hjem til mig og for-
talte mig alting og græd sine bittre Taarer. Jeg kunde
ikke hjælpe ham; Historien, som han ogsaa fortalte mig,
kunde jeg vel ikke ganske forkaste; men jeg sagde dog al-
tid tilsidst til ham: Giv Gud alene Æren! — Jeg gav ham
endnu min Belsignelse, thi hans Orlov var ude den næs-
te Dag, og han vilde endnu ride en Meils Vej omkring
til et Sted, hvor en Gubbatter af mig tjente paa en
Herregaard; thi han holdt ret meget af hende og havde
i Sinde engang at fæste Boe med hende; — nu vil de
vist ogsaa snart komme sammen, hvis Vorherre har hørt
min Bøn. Han har allerede taget Afsked, min Gub-
batter faaer han idag og Udstyret har jeg ogsaa paa-
bede Haand; der skal Ingen være ved Brylluppet und-
tagen jeg." — Da blev den Gamle igjen stille og lod til
at bede. Jeg stod i allehaande Tanker om Ære, og om
en Christen tør finde Underofficierens Død skøn? Jeg
var tilfreds, at Een engang vilde sige mig noget fyldest-
gjørende derom.

Da Bægteren raabte eet, sagde den Gamle: "Nu har
jeg to Timer endnu. — Ih! Er han endnu her? Hvor-

for gaaer han ikke hen og lægger sig? Nu vil han ikke kunne arbejde imorgen og kommer i Klammerie med sin Mester. Af hvad Profession er han, min gode Mand?" Da vidste jeg ikke ret, hvorledes jeg skulde forklare hende, at jeg var en Skribent. At jeg var en studeret Person turde jeg ikke sige, uden at lyve. — Det er forunderligt, at man altid skammer sig en Smule ved at sige, man er en Skribent; til Folk af de lavere Stænder siger man det nødigst, fordi disse heelt let derved falde paa de Skriftlærde og Pharisæerne i Bibelen. Det er en vis indvortes Undseelse, som binder vor Tunge, en Følelse, som griber Enhver, der driver Handel med frit og aandeligt Løssøre, med Himlens umiddelbare Gaver. Lærde behøve imidlertid mindre at skamme sig end Digteren; thi hine have sædvanligviis givet Lærepenge, lere for det meste i Statsembeder, fløve og spalte paa store Træklodse, eller arbejde i Schachter, hvor der er meget vildt Vand at udpompe. Men en saa kaldet Digter er værst faren, fordi han for det meste er løbet fra Skolen til Parnasset, og det er ogsaa virkelig en mistænkelig Ting med en saadan Digter af Profession, der ikke driver Versmageriet som en Bisag. Man kan meget let sige til ham: min Herre, ethvert Menneſſe har, ligesom Hjerne, Hjerte, Mave, Milt, Lever og deslige, ogsaa en Poesie i Livet; men den, der oversfylder, overfører eller mædsker et af disse Lemmer og sætter det over alle de andre, ja endogsaa gjør det til en Erhvervsgreen, han maa skamme sig for alle sine Medmenneſker. En, der lever af Poesie, har tabt Ligevægten, og en altfor stor Gaaselever, om den endogsaa smager nok saa godt, forudsætter dog altid en sps

Gaas. Alle de Menneſker, ſom ikke fortjene deres Brød i deres Anſigts Sveed, maae ſkamme ſig, og det føler Een, der ikke endnu har været til Bunds i Blækhornet, naar han ſkal ſige, at han er Skribent. Saaledes tænkte jeg allehaande og betænkte mig paa, hvad jeg ſkulde ſige til den Gamle, medens denne, ſom forundrede ſig over min Tøven, ſaae paa mig og endelig ſagde: "Jeg ſpørger, hvad Haandværk han driver? Hvorfor vil han ikke ſige mig det? Driver han endnu ingen ærlig Haandtering, ſaa begynd han paa det i Tiden, det fører Guld med ſig. Han er dog vel ikke en Gavtyb, eller Spion, der vil fritte mig ud. Nu, for mig kan han være hvem han vil, naar han kun vil ſige, hvem han er. Iſald han ſad her ſaadan om Dagen, ſaa vilde jeg troe, han var en Gadestryger, ſaadan en Dagdriver, ſom ſtaaer og ſtøtter ſig op til Huſene, for at han ikke ſkal falde omkulde af Dovenskab."

Da faldt der mig et Ord ind, ſom maaffee kunde ſlaae en Broe for mig og hjelpe mig til at blive forſtaaet af hende, og jeg ſagde: "Kjære Moer, jeg er en Skriver." — "Naa", ſagde hun, "det ſkulde han have ſagt ſtrar; han ſidder altsaa og ſkriver; dertil hører der dygtige Hoveder og hurtige Fingre og et godt Hjerte, ellers ſeer det ilde ud. En Skriver er han? ſaa kan han vel ſætte et Bønſkrivt op for mig til Hertugen, men det maa være eet, ſom ſikkert bliver hørt og ikke bliver lagt paa Hylden med de mange andre?" — "Et Bønſkrivt, Kjære Moer", ſagde jeg, "kan jeg nok ſætte op for hende, og jeg ſkal gjøre mig al muelig Umage for, at det ſkal være forfatteret indlyſende". — "Nu, det er brav af ham", ſvarede hun, "Gud velſigne ham derfor og

lade ham blive ældre end jeg og give ham ogsaa i hans Alderdom et saa roligt Mod og en saa smuk Nat med Roser og Dalere, ligesom mig, og ogsaa en Ven, der gjør ham et Bønsskrift, naar det kniber for ham. Men, gaae nu hjem, Kjære Ven, og kjøb sig et Ark Papiir og skriv Bønsskriftet; jeg skal vente her paa ham endnu en Stund; saa gaaer jeg til min Gubbatter; han kan gaae med; hun vil ogsaa glæde sig over Skriftet. Hun har sikkert et godt Hjerte, men Herrens Veie ere urandsagelige."

Efter disse Ord blev den Gamle igjen stille, bøiede Hovedet og syntes at bede. Daleren laae endnu i hendes Skød. Hun græd. "Kjære Moer, hvad fattes hende? Hvad gjør hende saa ondt; hun græder?" sagde jeg — "Nu, hvorfor skal jeg da ikke græde; jeg græder over Bønsskriftet, jeg græder over Alting. Men det vil intet sige! alting er dog langt, o langt bedre herpaa Jorden, end vi Mennesker fortjene det, og Taarer, saa bitter som Galde, ere endnu meget for søde. Seer han den forgyldte Kameel derovre, paa Apotheket? Hvor Gud har dog skabt Alt saa herligt og saa forunderligt, men Mennesket føler det ikke, og saadan en Kameel gaaer for igjennem et Naaleøie, end en Riig kommer i Himlen. — Men hvorfor sidder han bestandig der, gaae han nu hen og kjøb sit Ark Papiir, og bring saa mig Bønsskriftet." — "Kjære Moer", sagde jeg, "hvor kan jeg sætte det op for hende, naar hun ikke siger mig, hvad jeg skal skrive deri." — "Skal jeg sige ham det?" svarede hun. "saa er det rigtig nok ingen Kunst, og nu undrer jeg mig slet ikke længer over, at han skammede sig ved at kalde sig en Skriver, naar man skal sige ham alting.

Naa, jeg skal da gjøre mit Bedste! Sæt han da i Papiret, at man skal lade To, der holde af hinanden, ligge i samme Grav og at de ikke skal bringe Een paa Anatomien, at man kan have alle sine Lemmer samlede, naar det hedder:

I Døde! I Døde! stat op igjen,
thi I skal gange for Dommen hen."

Derpaa begyndte hun igjen bitterlig at græde. — Jeg ahnede, at en tung Lidelse maatte hvile paa hende, men at hun formedelst Alderens Byrde kun i enkelte Dieblikke følte sig smertelig greben af den. Hun græd, uden at Klage, hendes Ord vare bestandig lige rolige og kolde. Jeg bad hende endnu engang om at fortælle mig Anledningen til hendes Reise til Staden, og hun sagde: "Min Dattersøn, Uhlanen, som jeg fortalte ham om, holdt ret meget af min Gubbatter, som jeg før sagde, og foresnakkede skjønt Ane — saaledes kaldte Folk hende for hendes glatte Ansigts Skyld — bestandig meget om Ure, og sagde bestandig til hende, at hun skulde holde paa sin Ure, og ogsaa paa hans Ure. Derved fik Pigen noget ganske aparte i sit Væsen og i sin Dragt, hun var finere og maneerligere end alle andre Piger. Alting såd hende som støbt om Livet og naar engang en Knøs tog lidt for haardt paa hende i Dandsen, eller svingede hende høiere end til Basstrængene, saa kunde hun græde ganske bitterlig for mig derover og sagde bestandig, det var mod hendes Ure. Al! Ane har altid været en ganske egen Pige; tidt, naar Ingen drømte derom, før hun med begge Hænder efter sit Forklæde og rev det af sig, som om det var Ild i det og derpaa begyndte hun at græde ganske forfærdeligt; men det

havde sine Grunde: det har havt fat i hende med
 Tænderne; den Onde hviler ikke. Havde Barnet kun
 ikke holdt sig saa strit efter den Ære, men hellere tryt
 til den kjære Gud, aldrig sluppet ham i al sin Nød, og
 for hans Skyld taalt Skjændsel og Foragt, istedetfor
 hendes Menneſſekære. Herren havde da vist forbarmet
 sig over hende, og han vil det ogsaa sikkert endnu. Ak,
 de komme sikkert sammen. Herrens Willie ſkee! — —
 Uhlanan ſtod igjen i Frankrig; han havde længe ikke ſkreven
 et Ord og vi troede næſten, han var død og græd tidt
 over ham. Men han var bleven liggende ſyg i Hoſpi-
 talet af en ſvær Blesſure, og da han kom til ſine Kam-
 merater igjen og blev udnævnt til Underofficier, ſaa
 ſaldt det ham ind, at hans Stedbroder for to Aar ſiden
 ſaaledes havde bidt ham af med, at han kunſ var Ge-
 meen, men Faderen Korporal, og han huſkede paa Hiſto-
 rien om den franſke Underofficier og hvorledes han havde
 talt ſaameget for ſin Ane om Æren, da han tog bort.
 Da tabte han al Roe og fik Hjemvee og ſagde til ſin Rit-
 meſter, ſom ſpurgte hvad der feilede ham: Ak, Hr. Rit-
 meſter! det er ſom om det trak i mig med Tænder, at
 jeg ſkulde hjem. Da lode de ham ride hjem med ſin
 Heſt, thi alle hans Officierer troede faſt paa hans Ord.
 Han fik Orlov paa tre Maaneder og ſkulde komme til-
 bage igjen med Remonten. Han ilede ſaa meget han
 kunde, uden at gjøre ſin Heſt Fortræd, og pleiede den nu
 bedre, end nogensinde før, fordi den var ham betroet.
 En Dag drev det ham ganſke forfærdelig til at ſkynde
 ſig hjemad; det var Dagen før hans Moders Dødsdag
 og det var ham altid ſom om hun løb foran hans Heſt
 og raabte: Skynd dig, Kaſper! og hold mig i Ære!

Å! jeg sad den Dag ganske alene paa hendes Grav, og tænkte ogsaa: Gid nu Kasper var hos mig! Jeg havde bunden de smaa Forglemmigeisblomster sammen i en Krands og hængt den paa det nedsjunkne Kors, og jeg maalte mig Pladsen rundt omkring og tænkte: her vil jeg ligge og der skal Kasper ligge, ifald Vorherre skænker ham sin Grav hos os; saa ere vi saa smukt sammen, naar det hedder:

I Døde! I Døde! stat op igjen,
thi I skal gange for Dommen hen!

Men Kasper kom ikke; jeg vidste ikke heller, at han var saa nær og vel havde kunnet komme. Det drev ham ogsaa til at haste ret stærkt, thi han havde vel tidt tænkt paa denne Dag i Frankrig og havde bragt en lille Krands af de smukke Evighedsblomster med derfra, for at pynte sin Moders Grav, og ogsaa en Krands til Ane; den skulde hun gemme til sin Hædersdag".

Her blev den Gamle stille og rystede med Hovedet; men da jeg gjentog de sidste Ord: den skulde hun gemme til sin Hædersdag? — blev hun ved: "hvem veed dog, om jeg ikke kunde faae det opnaaet, å, naar jeg bare torde vække Hertugen!" — "Hvorfor?" spurgte jeg, "hvad ligger hende saa stærkt paa Hjertet, Moer?" da sagde hun alvorlig: "O hvad laae det Magt paa det hele Liv, naar det ingen Ende tog; hvad laae der i Livet, naar det ikke var evigt!" og hun vedblev derpaa i sin Fortælling.

Kasper kunde endnu tet godt have været om Midt dagen i vor By, men om Morgenens havde Bærten viist ham i Stalden, at hans Hest var brudt og derhos sagt:

min Ven! det gjør Rytteren ingen Vre. Disse Ord havde Kasper følt dybt, han lagde derfor Sadelen let paa, gjorde alt for at helbrede Saaret og fortsatte sin Reise tilfods, i det han førte Hesten ved Toilen. Saaledes kom han silde om Aftenen til en Mølle een Miils Vei fra vor Bye, og da han kjendte Mølleren som en gammel Ven af hans Fader, tog han ind hos ham og blev modtaget som en ret kjær Gæst. Kasper trak sin Hest ind i Stalden, lagde Sadeln og sit Tornister i en Krog og gik nu ind i Stuen til Mølleren; der spurgte han til os og hørte, at jeg gamle Bedstemoder levede endnu, og at hans Fader og hans Stedbroder vare sunde og friske, og at det gik dem ret godt; de havde igaar været med Korn paa Møllen, hans Fader havde lagt sig efter Hesteprangerie og Dvæghandel og befandt sig vel derved, ikke heller gik han mere saa pjaltet i Klæder. Derover var den gode Kasper nu hjertelig glad, og da han spurgte efter den smukke Ane, sagde Mølleren: han kjendte hende ikke, men hvis det var hende, der havde tjent paa Herregaarden Rosenhof, saa var hun, som han havde hørt, taget til Hovedstaden, fordi hun der snarere kunde lære noget; han havde hørt det for et Aars siden af Karlen paa Gaarden. Dette glædede Kasper ogsaa, thi omendkjendt det gjorde ham ondt, at han ikke strax kunde faae hende at see, saa haabede han dog snart at finde hende i Hovedstaden ret beleven og smuk, saa at det vilde være baade Vre og Fornøielse for ham som Underofficier at gaae ud at spadserere med hende om Søndagen. Nu fortalte han Mølleren allehaande Ting fra Frankrig; de spiste og drak med hinanden; han hjalp ham at kaste Korn, og derpaa bragte Mølleren ham til

Sengs i Stuen oven paa og lagde sig selv til Hvile nede paa nogle Tætte. Møllens Klapren og hans Længsel efter at komme hjem, tillod ikke den gode Kasper, omendkjendt han var meget træt, at sove haardt. Han var meget uroelig og tænkte paa sin salig Moder og paa skjen Ane og paa den Gre, som forestod ham, naar han som Underofficier skulde træde frem for sin Familie. Saaledes slumrede han endelig sagte ind og blev ridt strækket op af ængstelige Drømme; det var ham flere Gange, som om hans salig Moder traadte hen til ham og vred sine Hænder og bad ham om Hjelp; derpaa forekom det ham som om han var død og blev begravet, men at han selv som død tilfods fulgte med til Graven og at skjen Ane gik ved Siden af ham; han græd heftig over at hans Kammerater ikke fulgte ham til Jorden, og da han kom til Kirkegaarden var hans Grav ved Siden af hans Moders og Anes Grav var ogsaa ved Siden af, og han gav Ane Krandsen, som han havde bragt med til hende og hang Moderens Krands paa hendes Grav, og derpaa havde han seet sig om og ikke seet andre end mig, og En havde revet Ane ved Forklædet ned i Graven, og han var da ogsaa gaaet ned i Graven og havde sagt: er der da slet Ingen her, som vil vise mig den sidste Gre og skyde mig i Graven som en brav Soldat, og derpaa havde han trukket sin Pistol og skudt sig selv i Graven. Over Skuddet vaagnede han med stor Skræk, thi det var ham som om Vinduerne flirrede derved; han saae rundt omkring sig i Stuen, da hørte han endnu et Skud falde og hørte Larm og Strid i Møllen. Han sprang ud af Sengen, og greb

efter sin Sabel. I det samme Dieblig gik hans Dør
 op og han saae ved Guldmaanesskinnnet to Mænd med so-
 dede Ansigter styrte løs paa sig med Knipler, men han
 satte sig til Modværg og huggede den ene over Armen,
 og de flygtede Begge, i det de lukkede Døren, som havde
 et Skod uden paa, efter sig. Kasper prøvede forgæ-
 ves paa at komme efter dem. Endelig lykkedes det ham
 at støde et Bræt ud af Døren. Han ilede igjennem
 Hullet ned af Trappen og hørte Møllerens Jammerfrig
 og fandt ham liggende surret fast imellem Kornsækkene.
 Kasper løsne ham og ilede strax ned i Stalden til
 sin Hest og sit Tornister, men begge Dele vare borttræ-
 vede. Med stor Jammer ilede han igjen ind i Møllen
 og klagede sin Ulykke for Mølleren, at Alt hvad han eiede og
 havde og at den Hest, man havde betroet ham, var frarøvet
 ham og kunde slet ikke give sig tilfreds over at have mistet
 Hesten, men Mølleren stod for ham med en heel Sæk fuld
 af Penge, som han havde hentet fra Skabet i Stuen
 oven paa og sagde til Uhlanen: kjære Kasper! giv
 han sig tilfreds; jeg har ham at takke for at min hele
 Formue er frelst; denne Sæk, som laae oppe i hans Stue
 havde Røverne lagt an paa, og hans Forsvar har jeg at
 takke for Alt; der er ingen Ting stjålet fra mig; de
 som fandt hans Hest og Tornister i Stalden maa have
 været udstilte Tyvvagter; de tilkjendegav ved Skuddene,
 at der var Fare paa Færde, fordi de sandsynligviis kjendte
 paa Sadeltojet, at der var en Kavallerist i Huset. Nu
 skal han ikke lide nogen Skade for min Skyld, jeg skal
 hverken spare Penge eller Umage for at skaffe ham hans
 Hest igjen, og finder jeg den ikke, saa skal jeg kjøbe ham
 en, hvad den end maatte koste. Kasper sagde: Med

nogen Gave tager jeg ikke, det strider imod min Vre, men hvis han i Nødsfald vil forskyde mig med 70 Daler, saa faaer han min Forskrivning og jeg skaffer ham dem igjen inden 2 Aar. Herom bleve de enige og Uhlanan skiltes fra ham for at skynde sig hjem, hvor han tillige vilde berette Sagen for den derværende Dommer paa de omliggende adelige Godser. Mølleren blev tilbage for at vente paa sin Kone og Søn, som vare til Bryllup i en By i Nærheden. Derpaa vilde han komme efter Uhlanan, for ogsaa at gjøre sin Angivelse for Retten. — Han kan tænke sig, kjære Hr. Skriver! med hvilken Bedrøvelse den arme Kasper tilfods og fattig skyndte sig Veien hjemad til vor By, hvor han havde villet ride saa stolt ind; 51 Daler, han havde faaet i Krigsbytte, hans Patent som Underofficier, hans Permission og Krandsene til hans Moders Grav og til skøn Ane vare stjaaalne fra ham. Han var ganske fortvivlet tilmode og saaledes kom han til sit Hjem Kl. 1 om Natten og bangede strax paa hos Dommeren, hvis Huus var det første udenfor Byen. Han blev lukket ind, gjorde sin Angivelse, og opgav Alt hvad der var ranet fra ham. Dommeren paalagde ham, at han strax skulde gaae til sin Fader, der var den eneste Bonde i Landsbyen, som havde Heste, og han skulde patrøllere omkring i Eggen med ham og sin Broder, om han maaskee kunde komme paa Spor efter Røverne. Imidlertid vilde han udsende andre Folk tilfods og forhøre Mølleren, naar han kom, om de videre Omstændigheder. Kasper gik nu bort fra Dommeren og hjem til sin Fader, men da han maatte forbi min Hytte og hørte igiennem Vinduet, at jeg sang en gudelig Sang, da jeg ikke kunde sove for

Tanker om hans salig Moder, saa bankede han paa og sagde: Lovet være Jesu Christ! kjære Bedstemoder. Kasper er her. Ak! hvor foer disse Ord mig igjennem Marv og Been, jeg styrtede hen til Vinduet, aabnede det og kyskede og trykkede ham med uendelige Taarer. Han fortalte mig sin Ulykke med stor Hast, og sagde, hvilket Grinde han havde til sin Fader fra Dommeren, han maatte derfor nu strax hen for at sætte efter Dyven, thi hans Vre beroede paa, at han fik sin Hest igjen. Jeg veed ikke, men det Ord Vre foer mig 'ret igjennem alle mine Lemmer, thi jeg ahnede, at en tung Skjæbne forestod ham. Gjør din Pligt og giv Gud allene Vren, sagde jeg, og han skyndte sig fra mig hen til Finkes Gaard, som ligger i den anden Ende af Byen. Da han var borte faldt jeg paa mine Knæe og bad til Gud, at han dog vilde tage ham i sin Beskyttelse. Ak! jeg har aldrig bedet med en saadan Angest og jeg maatte derhos bestandig sige: Herre skee Din Villie, som i Himlen, saa og paa Jorden.

Kasper løb hen til sin Fader med en forfærdelig Angst. Han steg bagved Gaarden over Haugegjerdet, han hørte Pumpen gaae, han hørte det vrinske i Stalden; det foer ham gjennem Sjælen; han stod stille, han saae i Maanefkinnet, at to Mænd vaskede sig; hans Hjerte var færdigt at bryde; den Ene sagde: det forbandede Dø vil ikke gaae af, da sagde den Anden: kom først hen i Stalden og lad os slaae Halsen af Hesten og skjære af Manen. Har du ogsaa gravet Tornisteret dybt nok ned i Møgbunken? Ja, sagde den Anden. Derpaa gik de hen til Stalden, og Kasper, som af Jammer var ligesom en Rasende, sprang frem og slog Stalddøren i efter dem og

skreg: I Hertugens Navn! giv Eder! den, som sætter
 sig til Mobbærge, skyder jeg ned paa Stedet! — Ak,
 da havde han fanget sin Fader og Stedbroder, og de væ-
 re Røvere. — Min Ære, min Ære er tabt! skreg
 han, jeg er Søn af en æreløs Tyv, Da Begge inde
 i Stalden hørte disse Ord, da bleve de vel ilde tilmode;
 de skrege: Kasper, kjære Kasper! for Guds Skyld
 bring os ikke i Glendighed! Kasper, du skal jo faae
 det altsammen tilbage igjen; for din salig Moders Skyld,
 hvis Dødsdag det er i Dag, forbarm dig over din Fader
 og din Broder! Men Kasper var som en Fortvivlet,
 han skreg kun bestandig: min Ære! min Pligt! og da
 de nu med Magt vilde brække Døren op og stødte et Høg
 ud af Leervæggen for at undkomme, skjed han en Pistol
 af i Luften og skreg: Hjælp! Hjælp! Tyve! Hjælp!
 Bønderne, som vare vækkede af Dommeren og allerede
 nærmede sig for at gjøre Aftale om de forskellige Bøie,
 paa hvilke de vilde forfølge Tyvene, som havde brudt ind
 i Møllen, styrtede ved Skuddet og Skriget ind i Huset.
 Den gamle Fink bad endnu bestandig, at Sønnen skul-
 de aabne Døren, men denne sagde: jeg er en Sol-
 dat og maa tjene Retfærdigheden. Da traadte Dom-
 meren og Bønderne til; Kasper sagde: For Guds
 Barmhertigheds Skyld, Hr. Dommer! min Fader og
 min Broder ere selv Tyvene! o Gud give jeg aldrig var
 født! Her i Stalden har jeg fanget dem; mit Tornis-
 ter har de gravet ned i Møget. Da sprang Bønderne
 ind i Stalden og bandt den gamle Fink og hans Søn
 og slæbte dem ind i deres Stue. Men Kasper gra-
 vede Tornisteret frem og tog de to Krands ud af det og
 gik ikke ind i Stuen; han gik ud paa Kirkegaarden til

sin Moders Grav. Dagen var brudt frem; jeg havde været paa Engen og havde flettet to Forglemmigeistrandse til mig og til Kasper; jeg tænkte: han skal ogsaa pynte sin Moders Grav, naar han kommer tilbage fra sit Ridt. Da hørte jeg allehaande usædvanlig Larm i Byen, og da jeg ikke kan lide saadan Tummel, og helst er alene, saa gik jeg omkring Byen og hen til Kirkegaarden. Da faldt der et Skud; jeg skyndte mig hen paa Kirkegaarden; o du min Gud og Frelser! forbarm dig over ham! Kasper laae død paa sin Moders Grav. Han havde skudt sig Kuglen lige ind i Hjertet; den Krands, han havde bragt med til Søren Ane havde han gjort fast ved Knappen og igjennem den havde han skudt sig. Krandsen til hans Moder havde han allerede hængt paa Korstræet. Jeg troede, at Jorden skulde aabne sig under mig ved dette Syn, jeg styrtede hen over ham og fik begyndt: Kasper, o du ulykkelige Menneske! hvad har du gjort? Ak, hvem har da fortalt dig din Glendighed, o hvorfor lod jeg dig gaae fra mig, førend jeg fortalte dig alting. End, hvad vil din arme Fader og din Broder sige, naar de finde dig saaledes. — Ak, jeg vidste ikke af, at han for deres Skyld havde lagt Haand paa sig; jeg troede, det havde en ganske anden Årsag. Men derpaa blev det endnu værre; Dommeren og Bønderne bragte den gamle Fink og hans Søn, bundne med Strikker; Jammeren qvalte min Røst, jeg kunde ikke mæle et Ord; Dommeren spurgte mig, om jeg ikke havde seet min Dattersøn? Jeg viste hen hvor han laae, han trådte hen til ham; han troede, han græd paa Graven, han rystede i ham, da saa han Blodet styrte ned. Jesus Marie! raabte han, Kasper

har lagt Haand paa sig! Da saae de to Fanger skrækelig paa hinanden; man tog Kasper's døde Legeme og bar det ved Siden af dem hen til Dommerens Huus; der var et Jammerstrig gjennem den hele By; Bønderkonerne førte mig bagefter. Ak, det var vel den skrækeligste Gang i mit Liv!"

Derpaa blev den Gamle igjen stille og jeg sagde til hende: "Kjære Moer, hendes Lidelse er skrækelig, men Gud har hende ogsaa ret kjær; de han træffer haardest ere hans kjæreste Børn. Siig mig nu, kjære Moer, hvad der da har bevæget hende til at gaae den lange Veier ind, og hvad det er, hun vil bede om hos Hertugen?"

"Ei, det kan han dog vel tænke sig", vedblev hun ganske rolig, "om en ærlig Grav for Kasper og skjøn Ane, til hvem jeg har Krandsen med, til hendes Hædersdag; den er ganske spraglet af Kasper's Blod, see engang!" Da tog hun en lille Krands ud af sin Bylde og viste mig den; jeg kunde see ved det frembrydende Dagsskær, at den var sort af Krudt og besprængt med Blod. Jeg var ganske sønderknust ved den gode Gamles Ulykke, og den Storhed og Fasthed, hvormed hun bar den, indgjød mig Høiagtelse. "Ak, kjære Moer", sagde jeg, "men hvorledes vil hun nu fortælle den arme Ane sin Elendighed, at hun ikke strax derved skal synke ned af Skræk, og hvad er det dog foren Hædersdag, hvortil hun bringer Ane den sørgelige Krands?" — "Min kjære Mand", sagde hun, "kom han kun med; han kan følge mig hen til hende; jeg kan dog ikke komme hurtig afsted, og vi vil da nok endnu finde hende netop til rette Tid. Jeg skal imidlertid fortælle ham det altsammen paa Veien." Nu stod hun op og bad sin

Morgenbøn ganske rolig og bragte sine Klæder i Orden, og sin Bylde hang hun derpaa paa min Arm; Klokken var to, det gryede af Dag, og vi vandrede gennem de stille Gader.

"Seer han", blev den Gamle ved at fortælle, "da Erik og hans Søns vare indespærrede, maatte jeg op i Røtten til Dommeren; den døde. Kasper blev lagt paa et Bord og baaret ind med sin Uhlankappe over sig og nu maatte jeg sige Dommeren Alt det jeg vidste om ham, og hvad han imorges havde sagt mig gennem Vinduet. Det skrev han altsammen ned paa de Papirer, som laae for ham; derpaa saae han den Skrivertavle igjennem, som de havde funden hos Kasper; der stod mange Regninger i den, nogle Historier om Ure og ogsaa den om den franske Underofficier, og bagefter den var der skrevet noget med Blyant." Nu gav den Gamle mig Brevtasken og jeg læste følgende, som var den ulukkkelige Kaspers sidste Ord: "Ogsaa jeg kan ikke overleve min Skjædsfel; min Fader og min Broder ere Tyve; de have bestjaalet mig selv; mit Hjerte bristede derved, men jeg maatte tage dem tilfange og levere dem i Røttens Hænder, thi jeg tjener min Fyrste og min Ure tillader mig ikke nogen Skaansel. Jeg har overgivet min Fader og min Broder til Lovens Hævn for min Ures Skyld; Ak! vilde der dog Een bede for mig, at man vilde unde mig en ærlig Grav her hvor jeg er falden, ved Siden af min Moder. Krandsen, jeg har skudt mig igjennem, skal Bedstemøder sende skjøn Anne og hilse hende fra mig; at det farer mig gennem Marv og Been, naar jeg tænker paa hende; men hun skal dog ikke giøre sig med Sønnen af en Tyv, thi hun har altid holdt meget paa sin

Gre. Du kjære Søn Ane, bliv bare ikke meget for-
 skrækket over mig, giv dig tilfreds, og hvis du nogensin-
 de har holdt lidt af mig, saa tal ikke ilde om mig. Jeg
 kan jo ikke gøre for min Skjændsel! Jeg havde gjort
 mig saamegen Glid for at blive i Gre alle mine Leve-
 dage; jeg var allerede Underofficier og havde det bedste
 Rygte i Esquadronen, jeg var vist engang bleven Offi-
 cier, og, Ane! dig havde jeg dog ikke forladt, og havde
 ikke friet til nogen fornemmere — men Sønnen af en
 Løv, som selv maa fange sin Fader og lade ham dø-
 me, kan ikke overleve sin Skjændsel. Ane, kjære Ane!
 tag dog imod min Krands, jeg har altid været dig tro,
 saa sandt Gud vil være mig naadig! Jeg giver dig nu
 din Frihed igjen, men viis mig den Gre i min Grav:
 gift dig aldrig med Een, som er slettere end jeg; og
 hvis du kan, saa bed for mig, at jeg maa faae en ærlig
 Grav ved Eiden af min Moder, og hvis du skulde døe
 her i vores By, saa lad dig ogsaa begrave hos os; den
 gode Bedstemøer vil ogsaa komme til os, saa ere vi Alle
 saa smukt sammen. Jeg har 50 Daler i mit Tornister,
 de skal sættes paa Renter for dit første Barn. Mit
 Solvuhr skal Præsten have, naar jeg bliver ærlig begra-
 vet. Min Hest, min Uniform og mit Baabentsoi hører
 Hertugen til; denne min Brøvtaske tilhører dig. Adieu
 du min hjertenskjære Ane! Adieu kjære Bedstemøer!
 Bed for mig og lev Allesammen vel. — Gud forbarme
 sig over mig — ak, min Fortvivlelse er stor!" —
 Jeg kunde ikke læse disse, et sikkert ædelt, ulukkelig
 Menneskes sidste Ord, uden bittre Taarer. — "Aas-
 ner maa have været et ret godt Menneske, kjære

Moer", sagde jeg til den Gamle, som efter disse Ord
 lod stille, og trykkede min Haand og sagde med bevæget
 Røst: "Ja, det var det bedste Menneſke af Verden.
 Men de ſidſte Ord om Fortvivlelſe ſkulde han ikke have
 ſkrevet; de ſkille ham ved en ærlig Grav, de bringe ham
 paa Anatomien. Ak, kjære Skriver, naar han bare
 kunde hjælpe mig heri." — "Hvorledes det, kjære Moer?"
 ſpurgte jeg, "hvad kan diſſe Ord bidrage dertil?" —
 "Jo, ganſke viſt", ſvarede hun, "Dommeren har ſelv
 ſagt mig det. Der er gaaet en Befaling til alle Retter-
 ne, at kun de, der have taget Livet af ſig af Melan-
 kolie, maae faae en ærlig Begravelse, men at alle de,
 ſom have lagt Haand paa ſig af Fortvivlelſe, ſkal paa
 Anatomien, og Dommeren har ſagt mig, at han var
 nødt til ogſaa at ſende Kaſper paa Anatomien, for-
 di han ſelv havde tilſtaaet ſin Fortvivlelſe." — "Det
 er en forunderlig Lov", ſagde jeg, "thi man
 kunde vel ved ethvert Selvmord anſtille en Proces, om
 det er ſteet af Melankolie eller af Fortvivlelſe, ſom vil-
 de vare ſaalænge, at Dommeren og Advocaterne ſelv
 derover ſalbt i Melankolie og Fortvivlelſe og kom paa
 Anatomiekammeret. Men vær hun kun ved godt Mod,
 kjære Moer! vor Hertug er en ſaa god Herre; naar han
 hører den hele Sag, vil han viſt unde den arme Kaſ-
 per Plads ved Siden af ſin Moder". — "Det give
 Gud!" ſvarede den Gamle. "Seer han nu, min gode
 Mand! da Dommeren havde bragt alting paa Papiret,
 gav han mig Brevtaſken og Krandsen til Kjøn Ane, og
 ſaaledes løb jeg da igaar herhid, paa det at jeg endnu
 kan give hende den Troſt med paa Veien. Kaſper er

død ret tilpas; thi havde han vidst alting, af! saa var han vist bleven tosset af Bedrøvelse."

"Hvorledes hænger det da nu sammen med Kjøen Ane?" spurgte jeg den Gamle: "Snart siger hun, at hun kun har faa Timer tilbage, snart taler hun om hendes Hædersdag, og at hun vil blive trostet ved hendes sørgelige Esterretning; sig mig dog alting reent ud: Vil hun holde Bryllup med en Anden? Er hun død? Iyg? Jeg maa vide Alt, for at jeg kan sætte det i Ane søgningen." — Da svarede den Gamle: "Ak, kjære Skriver! det er nu engang saadan, og Herrens Villie skee! Seer han, da Kasper kom, var jeg dog ikke ret glad; da Kasper tog Livet af sig, var jeg dog ikke ret bedrøvet. Jeg havde vist ikke kunnet overleve det, hvis Gud ikke havde forbarmet sig over mig med større Lidelser. Ja, jeg siger ham: der var lagt mig ret en tung Steen paa Hjertet, ret en tung Steen, og alle de Smerter, der ligesom Bundiis styrtede løs paa mig og sikkert havde stødt mig Hjertet itu, de brøde sønder paa denne Steen og blev kolde forbi. Jeg skal fortælle ham noget; det er ret bedrøveligt: Da min Gubbatter, Kjøen Ane, mistede sin Moder, som var en Paarørende af mig og boede syv Mile fra os, var jeg hos den syge Kone. Hun var Enke efter en fattig Bonde og havde i sine unge Dage holdt meget af en Jæger, men dog ikke taget ham, for hans vilde Levnets Skyld. Jægeren var endelig kommen i en saadan Glendighed, at han sad fangen paa Liv og Død for et Mord. Det erfarede den Syge paa sin Sotteseng og det gjorde hende saa ondt, at hun blev værre Dag for Dag, og endelig i sin Dødsstund, da hun overgav den kjære Kjøen Ane til mig,

som min Gubbatter, og tog Afsked fra mig, endnu i de sidste Dieblkke sagde til mig: Kjære Ane Margrethe, naar du kommer gjennem den By, hvor den arme Sorgen ligger fangen, saa lad ham sige ved Fangevogteren, at jeg beder ham paa mit Dødsleie, at han skal omvende sig til Gud, og at jeg har bedet hjertelig for ham i min sidste Stund, og at jeg lader ham hilse paa det kjærligste. — Strax efter at hun havde sagt dette, døde den gode Kone, og da hun var begravet, tog jeg den lille Ane, som dengang var tre Aar gammel, paa Armen, og gik hjemad med hende. — Udenfor Bryn, jeg skulde igjennem, kom jeg forbi Skarpretterens, og da Mester var vidt berømt som Dvægdoktor, skulde jeg tage nogle Medikamenter med for vor Foged. Jeg traadte ind i Stuen og sagde til Mester, hvad jeg vilde, og han svarede, at jeg skulde følge op paa Loftet med ham, hvor han havde Urterne liggende, og hjælpe ham med at søge dem ud. Jeg lod Ane blive nede i Stuen og fulgte med ham. Da vi kom ned igjen og traadte ind i Stuen, stod Ane foran et lille Skab, som var flaaet op paa Væggen, og sagde: Hør, Bedstemoer, der er en Muus derinde! Hør hvor den klapper; der er en Muus derinde! — Ved disse Ord af Barnet gjorde Mesteren et meget alvorligt Ansigt, rev Skabet op og sagde: Gud være os naadig; thi han saae sit Rettersværd, som hang alene paa et Søm i Skabet, gynge frem og tilbage. Han tog Sværdet ned og det gies i mig. Kjære Kone, sagde han, hvis I har den lille Glut der ret kjær, saa bliv ikke bange, naar jeg riber Huden en Smule op paa hende, rundt om Halsen, med mit Sværd; thi det har bevæget sig for hende, det har forlangt hendes Blod,

og hvis jeg ikke ridser hende paa Halsen med det, saa se-
 restaaer der Barnet stor Glendighed i Livet. — Nu tog
 hun fat paa Barnet, som begyndte at skrigte ganske for-
 færdelig, jeg skreg ogsaa og rev Ane tilbage. I det
 samme traadte Borgemeesteren i Byen ind, han kom fra
 Jagt og vilde bringe Skarpretteren en spøg Hund at ku-
 rere. Han spurgte, hvorfor hun skreg; Ane raabte: den
 slemme Mand! han vil stikke mig med sin Sabel. Jeg
 var ude af mig selv af Skræk. Skarpretteren fortalte
 Borgemeesteren Tildragelsen. Denne dadlede ham heftig
 for sin Overtroe, som han kaldte det, og under skarpe
 Trusler; men Skarpretteren forblev ganske rolig der-
 ved og sagde: saaledes har mine Fædre holdt det; og
 saaledes holder jeg det ogsaa. Da sagde Borgemeesteren:
 Mester Frands, hvis I troede, at Jeres Sværd havde
 rørt sig, fordi, som jeg hermed fortæller Jer, at Jægeren
 Sorgen skal halsbrydes af Jer imorgen tidlig Klokken
 sex, saa vilde jeg endda have Jer tilgivet, men at I deraf
 vil slutte noget til dette kjære Barn, det er ufor-
 nuf- tigt og galt; saadant noget kunde bringe et Menneske i
 Fortvivelse, hvis man sagde ham siben, naar han var
 voren til, at det var haendt ham i hans Barndom.
 Man skal ikke føre noget Menneske i Fristelse. — Men
 ikke heller nogen Skarpretters Sværd, mumlede Mester
 Frands hen for sig, og hang sit Sværd igjen op i
 Skabet. Nu kyssede Borgemeesteren Ane og gav hen-
 de en Kringel, han havde i sin Jagttaske, og da han
 havde spurgt mig, hvem jeg var, hvor jeg kom fra og
 vilde hen? og jeg havde fortalt ham Konens Død og det
 Grinde jeg havde til Jægeren Sorgen, sagde han til
 mig: Hun skal udrette det, jeg vil selv føre hende hen

til ham; han har et haardt Hjerte, maaskee vil Erindringen om et godt Menneske i sin Dødsstund røre ham i hans sidste Timer. — Dermed tog den gode Herre mig og Ane med op paa sin Vogn, der holdt udenfor Døren, og førte med os ind til Byen.

Da vi vare komne til Byen, viste han mig hen til sin Huusholdereske; der fik vi vel at leve af, og henimod Aften fulgte han hen med mig til den arme Synder. Da jeg fortalte denne den Dødes sidste Ord, begyndte han bitterlig at græde og raabte: af Gud! hvis hun var bleven min Kone, saa vilde det ikke have været kommen saavidt med mig. Derpaa forlangte han, at man skulde dog endnu engang faae Præsten hid til ham, han vilde bede med ham. Dette lovede Borgemeesteren ham og roste ham fordi han havde forandret sit Sind, og spurgte ham, om han endnu før sin Død havde noget Ønske, som det stod i hans Magt at opfylde. Da sagde Jægeren Jørgen: Ak bed den gode gamle Kone her, at hun imorgen tilligemed den lille Glut vil være tilstede ved min Henrettelse; det vil styrke mit Hjerte i den sidste Stund. Da bad Borgemeesteren mig derom, og saa gyselig det endog saa forekom mig, saa kunde jeg dog ikke afslaae det arme elendige Menneske det. Jeg maatte række ham min Haand og love ham det høitideligt, og han sank grædende tilbage paa sit Straaknippe. Borgemeesteren gik derpaa med mig hen til sin Ven Præsten, til hvem jeg endnu engang maatte fortælle det Altsammen, førend han begav sig til Fængslet. — Om Natten maatte jeg sove i Borgemeesterens Huus og Morgenens derpaa gik jeg den tunge Gang til Jægeren Jørgens Henrettelse. Jeg stod i Kredsens ved Siden af Borgemeeste-

ren og saae, hvorledes han brød Staven; derpaa holdt Sægeren Tørgen endnu en smuk Tale og alle Folk græd, og han saae ret bevægelig paa mig og lille Ane, som stod foran mig, og derpaa kysste han Mester Frands; Præsten bad med ham, der blev kunden for hans Dine og han knælede ned. Nu gav Skarpretteren ham Døds-hugget. Jesus Maria! skreg jeg, thi Tørgens Hoved flet hen imod den lille Ane og greb med Tænderne Barnet fat i Kjolen, saa at det skreg ganske forfærdeligt; jeg rev mit Forklæde af mig og kastede det over det gysselige Hoved, og Mester Frands ilede til og rev det løs og sagde: Moer! Moer! hvad sagde jeg ikke imorges? Jeg kjender mit Sværd, det er levende! — Jeg var falden omkuld af Skræk, Ane skreg forfærdeligt. Borgemeesteren var ganske bestyrtet og lod mig og Barnet kjøre hjem til sig; der gav hans Kone mig andre Klæder, til mig og Barnet, og om Eftermiddagen gav Borgemeesteren os endnu Penge og saaledes ogsaa andre Folk i Byen, som vilde see den lille Ane, saa at jeg fik hende imod den 20 Daler og mange Klæder til hende. Om Aftenen kom Præsten derhen og talde længe til mig, at jeg kun ret skulde opdrage Ane i Gudsfrugt og slet ikke agte paa alle de bedrøvelige Tegn; det var kun Satans Snarer, som man maatte foragte; og derpaa gav han mig endnu en smuk Bibel til Ane, som hun har endnu, og derpaa lod den gode Borgemeester os, den næste Morgen, endnu kjøre hele 3 Mile hjem. Ak du min Gud! og Alting er dog truffen ind!" sagde den Gamle og taug.

En gysselig Ahnelse greb mig; den Gamles Fortælling havde næsten sønderknust mig. "For Guds Skyld,

"Moer!" raabte jeg, "hvoreledes er det fat med den stakkels
 Ane, staaer hun da slet ikke til at redde?" "Det har re-
 vet hende dertil med Tænderne", sagde den Gamle, "i Dag
 bliver hun rettet; men hun har gjort det i Forvivelse.
 Wren, Wren laae hende i Tanke; hun var kommen til
 Skjændsel af Urgjerrighed; hun blev forført af en For-
 stem, — han har ladet hende sidde, — hun har kvalt
 sit Barn i det samme Forklæde, som jeg den Gang ka-
 stede over Tægeren Sør gens Hoved og som hun hem-
 melig har taget fra mig. Ak, det har revet hende til det
 med Tænderne; hun har gjort det i Vildelse. Forfø-
 rerer havde lovet hende Egteskab og sagt at Kasper var
 falden i Frankrig, derpaa var hun fortviolet og har
 gjort det Onde og har selv anklaget sig for Vdrigheden.
 Kl. 4 bliver hun rettet. Hun har skrevet til mig, at
 jeg endelig endnu maatte komme til hende, det vil jeg nu
 gjøre og bringe hende Krandsen og Hilsenen fra den arme
 Kasper og Rosen jeg fik i Nat; det vil trøste hende.
 Ak, kjære Skriver! naar han kun ved Bønsskrivet kun-
 de udvirke, at hendes og Kaspers Liig maatte blive
 bragte hen paa vor Kirkegaard." — "Alt! Alt! vil jeg
 forsøge", raabte jeg, "jeg vil strax løbe hen til Slottet;
 min Ven, som gav hende Rosen, har Vagt der,
 han skal vække Hertugen, jeg vil knæle for hans
 Seng og bede om Pardon for Ane — ". "Pardon?"
 sagde den Gamle koldt, "det har jo revet hende til det
 med Tænderne; hør han, min kjære Ven, Retfærdig-
 hed er bedre end Pardon; hvad hjælper al Pardon paa
 Jorden; vi skal jo dog Alle møde for den yderste Dom;

I Døde! I Døde! stat op igjen;
 thi I skal gaae for Dommen hen.

Seer han, hun vil ikke have nogen Pardon; man har tilbuddt hende den, naar hun vilde nævne Barnets Fader; men Ane har sagt: jeg har myrdet hans Barn og vil døe og ikke gjøre ham uløkkelig; jeg maa lide min Straf, paa det jeg kan komme til mit Barn, men det kan volde hans Fordærvelse, hvis jeg nævner ham. Derpaa blev hun dømt til at døe for Sværdet. Gaae han nu hen til Hertugen og bed om en ærlig Grav for Kasper og Ane, gaae strax; seer han, der gaaer Præsten hen til Fængslet, jeg vil bede ham om at tage mig med ind til skjon Ane. Naar han skynder sig, saa kan han maaskee endnu bringe os den Trøst ude ved Skafottet: at Kasper og Ane kunne faae en ærlig Grav." — Under disse Ord vare vi trufne sammen med Præsten; den Gamle fortalte hendes Forhold til den Fængne og han tog hende venlig hen med sig til Fængslet. Men jeg løb nu, saa hurtig som jeg endnu aldrig har løbet i min Levetid, hen til Slottet, og det gjorde et trostende Indtryk paa mig, det var mig ligesom et Hnatets Tegn, da jeg styrtede forbi Grev Grossingers Huus, og da hørte en yndig Stemme at synge til Luth ud af et aabent Vindue i Lysthuset:

"Den naadesulde Herre
vel talde Elskovs Ord;
men trofast Wren vaaget
i Kjærlighedens Spor.

Med Wre Elskov siger
nu Frieren Godnat;
hun Tausheds Glør ham giver,
med Elskovs Rosenkat.

Og Naaden Støret tager,
alt med det Rosenfjær;
og Wren huld kam hilser,
thi Naaden har den fjær."

Åh, jeg havde endnu flere gode Forvarsler! Et hundrede Skridt derfra fandt jeg et hvidt Glor liggende paa Gaden; jeg tog det op, det var fuldt af duftende Roser. Jeg holdt det i Haanden og løb videre med den Tanke: af Gud! det betyder sikkert Naade. Da jeg dreiede om Hjørnet saae jeg en Mand, som hyllede sig dybt ind i sin Kappe, da jeg ilede ham forbi, og heftig vendte mig Ryggen for ikke at blive seet. Han havde ikke behovet det, jeg saae og hørte Intet i min Sjæl uden Naade! Naade! og styrkede igjennem Gitterporten ind i Slots- gaarden. Gud være lovet! Tændrøken Grev Gros- s i n g e r, som gik frem og tilbage under de blomstrende Kastanietræer udenfor Bagten, traadte mig allerede imøde. "Kjære Greve!" sagde jeg med voldsom Røst, "De maa strax bringe mig til Hertugen, strax paa Stedet, eller det er Altsammen for silde og Alting er tabt!" Han lod til at være forlegen over dette Andragende og sagde: "min Gud! hvad tænker De paa? paa denne usædvan- lige Tid; det er ikke mueligt! Kom til Paraden; det vil jeg forestille Dem." Jorden brændte mig under Fø- derne. "Nu", raabte jeg, "eller aldrig! Det maa skee; det angaaer et Mennekses Liv". "Det kan ikke skee nu, svarede Gros s i n g e r bestemt; "det gjelder min Wre; det er mig befalet, at jeg ikke i Nat maa melde Nogen." — Ordet Wre bragde mig til at fortoivle; jeg tænkte paa Kasper's Wre, paa Anes Wre og sagde: "den fordømte Wre! Netop for at skaffe den sidste Hjælp, en

saadan Vre har levet, maa jeg til Hertugen; De maa melde mig, eller jeg raaber høit paa Hertugen." — "Derfor De rører Dem", sagde Grossinger heftig, "lader jeg Dem kaste i Bagten; De er en Fantast, De kjender ingen Forhold." — "D! jeg kjender Forhold, skrækkelige Forhold; jeg maa til Hertugen, hvert Minut kan ikke opvies med Guld!" svarede jeg; "vil De ikke melde mig strax, saa iler jeg allene op til ham". Med disse Ord vilde jeg løbe op af Trappen, som førte op til Hertugens Værelser, da jeg bemærkede den samme i en Kappe indhyllede Person, som mødte mig før, at skynde sig op af Trappen. Grossinger dreiede mig med Magt om for at jeg ikke skulde see ham. "Gud! hvad gjør De, Afstindige," hidskede han til mig, "tie! staae stille! De gjør mig ulykkelig!" — "Hvorfor standser De ikke den Mand, som nu løb op der?" sagde jeg. "Han kan ikke have noget mere Vigtigt at forebringe end jeg. Af, det er saa yderst vigtigt! jeg maa op! jeg maa! Det angaaer en stakkels forført ulykkelig Skabnings Skjæbne". — Grossinger svarede: "De har seet den Mand gaar op; hvis De nogensinde yttre et Ord derom, gjelder det mit eller Deres Liv! Netop fordi han gik op, kan De ikke komme op; Hertugen har Forretninger med ham". Da blev det lyst i Hertugens Værelse. "Gud, han har Lys! han er oppe!" kreg jeg, "jeg maa tale med ham! For Himlens Skyld, slip mig, eller jeg raaber om Hjælp!"

Grossinger greb mig ved Armen og sagde: "De er ikke ved Deres Samling! Følg ind med mig i Bagten; jeg er Deres Ven; der kan De sove ud, og dicteer mig saa den Sang, den Gamle inat nynnede ved Dæ-

ren, da jeg førte Kunden derforbi; den interesserede mig meget." — "Det er netop for den Gamle, jeg nødbendigt skal tale med Hertugen!" raabte jeg. — "For den Gamle?" svarede Grossinger; "tael De da med mig om hende; de store Herrer have ikke Sands for noget saadant; hurtig! følg nu ind med mig i Bagten" — Han vilde trække mig ind med sig, da slog Slotsuhret halv fire; Alangen fik mig som etammerkrig i Sjælen og jeg freg af fuld Hals op til Hertugens Vinduer: "Hjelp! For Guds Skyld! Hjelp for en elendig, forfærdelig Skabning!" Da blev Grossinger ligesom rasede, han vilde holde mig for Munden, men jeg stred med ham; han stødte mig i Nakken, han skjeldte; jeg følte, jeg hørte intet. Han kaldte paa Bagten, Korporen ilede til for at gribe mig, men i det samme Øieblik aabnedes Hertugens Vindue og han raabte ned: "Fændrik Grossinger! Hvad er dog dette for en Skandal? Bring Mennesket herop, strax paa Stedet!" — Jeg ventede ikke paa Fændriken; jeg styrtede op af Trappen, jeg kastede mig for Fodderne af Hertugen, som med Bestyrtelse og Uvillie befalede mig at staae op. Han havde Støvler og Sporer paa, men besværgende en Sloprok over sig, som han omhyggelig holdt sammen over Brystet.

Jeg foretog Hertugen Alt det, den Gamle havde fortalt mig om Uhlansens Selvmord og af Højen Anes Historie, saa sammentrængt, som Nøden krævede det, og bønfuldt ham om i det mindste at lade Henrettelsen opsætte saa Timer og om en ærlig Grav for de tvende Ulykkelige, hvis Naade var umuelig. "Ak, Naade, Naade!" raabte jeg, i det jeg tog det sunde hvide Slør

fulbt af Roser ud af Barmen; "dette Elør, som jeg har funden paa Veien herhid, det synes at love mig Naade!"

Hertugen greb med Voldsomhed efter Eløret, og var heftig bevæget; han trykkede Eløret fast i sine Hænder og da jeg derpaa sagde de Ord: "Deres Durchlauchtighed! denne stakkels Pige er et Offer for falsk Ære; en Fornem har forført hende og lovet hende Ægteskab; at hun er saa god: hun vil hellere døe end nævne ham" — da afbrød Hertugen mig med Taarer i Øinene og sagde: "Tie! For Himlens Skyld, tie!" — og nu vendte han sig til Fændriksen, som stod ved Døren og sagde med paastrydende Hast: "Afsked! Afsked! Afsked til Hest, med dette Menneſke her! Rid Hesten ihjel; men skynd Dem til Rettersstedet! Hest dette Elør paa Spidsen af Deres Kaarde! vink og raab: Naade, Naade! Jeg kommer strax efter Dem."

Grosfinger tog Eløret; han var ganske forvandlet, han saae ud som en Dødning af Angst og Tilfærdighed; vi fore ud i Stalden, sadde til Hest og strakte afsked i Galop; han sprængte ud af Porten som en Afjindig. Da han heftede Eløret paa sin Kaardespids, skreg han: "Jesus! min Søster!" Jeg forstod ikke hvad han vilde. Han reiste sig høit i Stigboilen, og svang Kaarden og skreg: "Naade! Naade!" Vi saae paa Bakken Mængden samlet omkring Rettersstedet. Min Hest blev sty for det vailende Elør. Jeg er en flet Rytter; jeg kunde ikke indhente Grosfinger, som fløi afsked i det hurtigste Carriere; jeg anstrængte alle mine Kræfter. Sørkelige Skjæbne! Artilleriet exercerede i Nærheden; Kanonernes Torden gjorde det umueligt at høre vort

Raab langt. Grossfinger styrtede; Folk fløi fra hinanden, jeg saae ind i Kredsen, jeg saae et Staal lysne i Morgensolens Straaler — Gud! det var Skarpretterens Sværd! — Jeg sprængte til, jeg hørte Mængdens Beeklager. "Pardon! Pardon!" skreg Grossfinger, og styrtede med det vaiende Slør ind i Kredsen som en Rasende, men Skarpretteren holdt ham skjen Anes blodige Hoved imøde, som i Dødstrækket stirrede paa ham med et veemodigt Smil. Da skreg han: "Gud være mig naadig!" og faldt hen paa Jorden ved Piget: "dræb mig! dræb mig! I Mennesker! Jeg har forført hende! Jeg er hendes Morder!"

Et hævnende Raserie greb Mængden; Koner og Piger trængte sig til og rev ham bort fra Piget og traadte ham under Fødder; han satte sig ikke til Modværg; Bagterne kunde ikke styre det rasende Folk. Da hørte man paa engang Raabet: "Hertugen! Hertugen!" Han kom kjørende i en aaben Vogn; et ganske ungt Menneske, med Hatten trykket dybt ned i Ansigtet og indhyllet i en Kappe, sad ved hans Side. Folket flæbte Grossfinger hid: "Jesús! min Broder!" skreg den unge Officier med qvindelig Røst ud af Vognen; Hertugen sagde bestyrtet til ham: "Lie dog! Lie!" Han sprang ud af Vognen; det unge Menneske vilde følge ham, Hertugen trængte ham næsten med Haardhed tilbage, men saaledes udbredtes den Opdagelse: at det unge Menneske var Grossingers Søster, der var forklædt som Officier. Hertugen lod den mishandlede, blødende, afmægtige Grossinger lægge i sin Vogn; Søsteren satte alle Hensyn tilside, hun kastede sin Kappe over ham og Enhver saae hende i qvindelig Dragt. Hert-

tugen var forlegen, men han fattede sig og befalede, at Vognen strax skulde vende og at man skulde kjøre Greva inden med sin Broder til deres Bopæl. Denne Tilbragelse havde nogenlunde stillet Mængdens Raserie. Hertugen sagde høit til den vagthavende Officier: "Grevinde Grosfinger saae sin Broder ride forbi hendes Vinduer for at bringe Pardon og vilde bivaane denne glade Begivenhed; da jeg kjørte forbi i samme Hensigt, stod hun ved Vinduet og bad mig at tage hende med i min Vogn; jeg kunde ikke afslaae det godmodige Barn det. Hun tog en Kappe og en Hat, som tilhørte hendes Broder, for ikke at gjøre Opsigt, og har saaledes, overrasket af det ulykkelige Tilfælde, netop derved gjort Sagen til en æventyrlig Skandal. — Men kunde De da ikke, Herr Lieutenant, have beskyttet den ulykkelige Grev Grosfinger for Pøbelen? Det er et græsseligt Tilfælde, at han kom for silde ved at styrte med Hesten, men han kan dog ikke gjøre for det; det er min Villie, at Grevens Mishandlere skulle fængsles og straffes."

Men ved disse Ord af Hertugen raiste der sig et almindeligt Skrig: "Han er en Skurk! Han har været skion Unes Forfører! Han er hendes Morder! Han har selv sagt det, den elendige, den flette Karl!" — Da dette lød fra alle Kanter og ogsaa Præsten og Officiere og Rettens Betjente stadfæstede det, var Hertugen saa dybt rystet, at han ikke frembragte andet, end: "Forfærdeligt! Forfærdeligt! O den Usling!"

Nu traadte Hertugen bleg ind i Kredsen; han vilde see skion Unes Liig. Hun laae i Græsset i en sort Kjole med hvide Sløifer; den gamle Bedstemoder, der ikke bekymrede sig om Alt det der foregik omkring hende,

havde lagt Hovedet ved Kroppen og skjult den skrækkelige Adskillelse med sit Forklæde; hun var søselsø med at folde hendes Hænder over den Bibel, Præsten i den lille By havde foræret Ane; Krandsen bandt hun hende paa Hovedet, og satte hende den Rose i Brystet, som Grossfinger havde givet hende om Natten, uden at vide til hvem han gav den. — Hertugen sagde ved dette Syn: "Skisane, ullykkelige Ane! — Skjændige Forførelse! Du kom for silde! Og du arme, gamle Moer! Du allene er bleven hende troe, troe til Døden". Da han ved disse Ord saae mig nærved sig, sagde han til mig: "De talde om at Korporal Kasper havde efterladt sig en sidste Villie, har De den hos Dem?" Da vendte jeg mig til den Gamle og sagde: "Stakkels Moer! giv mig Kaspers Brevtaske; Hs. Durchlaughtighed vil læse hans sidste Villie." — Den Gamle, som ikke bekymrede sig om noget mere, sagde vranten: "Er han nu der igjen? Han havde ogsaa heller reent kunnet bleven hjemme. Har han Bønskrivtet? Nu er det for silde; jeg har ikke kunnet give det arme Barn den Trost med sig, at hun skal komme med Kasper i en ærlig Grav; ak! jeg har løiet det for hende, men hun vilde ikke troe mig". — Hertugen afbrød hende og sagde: "Hun har ikke løiet, gode Moer! Mennesket har gjort alt hvad der stod i hans Magt; at Hesten styrtede er Skyld i Alt; men hun skal faae en ærlig Grav hos sin Moder og hos Kasper, som var en brav Karl; der skal holdes en Liigprædiken over dem begge, over de Ord: Giv Gud allene Æren! Kasper skal blive begravet som Fændrik, hans Esquadron skal sige tre Gange over hans Grav, og Forsøren Grossfingers Kaarde skal lægges paa hans Kiste".

Efter disse Ord greb han Grosfingers Kaarde, som, tilligemed Sløret, endnu laae paa Jorden, tog Sløret af den, lagde det over Ane og sagde: "Dette ulukkelige Slør, som saa gjerne havde bragt hende Naade, skal gjengive hende hendes Ære; hun er død med Naade; Sløret skal begraves med hende." Kaarden rakte han den vagthavende Officier med de Ord: "De skal endnu i Dag ved Paradet modtage min Ordre, ihenseende til Uhlans og denne arme Piges Begravelse." Nu læste han ogsaa Kaspers sidste Ord høit med dyb Bevægelse, den gamle Bedstemoder omfavnede med Glædestaarer hans Fødder, som om hun var den lykkeligste Kvinde paa Jorden. — Han sagde til hende: "Giv hun sig tilfreds! Hun skal have en Pension til hendes salige Endeligt, og jeg skal lade sætte et Monument for hendes Datter og for sønnen Ane." Nu befalede han Præsten at kjøre hjem med den Gamle, og en Liigkiste, hvori den Rette blev lagt, og derpaa at bringe hende til hendes Hjem og at besørge Begravelsen. Da imidlertid hans Adjutanter vare komne med Heste, sagde han endnu til mig: "Dpgiv Deres Navn for min Adjutant; jeg skal lade Dem kalde; De har vundet en søn menneskekjærlig Iver." Adjutanten skrev mit Navn i sin Skrivertavle og gjorde mig en forbindtlig Compliment. Derpaa sprængte Hertugen, ledsaget af Mængdens Velsignelser, tilbage til Staden. — Sønnen Anes Liig blev nu, tilligemed den gamle Bedstemoder, bragt hen til Præstens Huus og Astenen derpaa kjørte denne hjem med hende. Officiere indtraf ogsaa der, med Grosfingers Kaarde og en Eskadron Uhlaner. Der blev

nu den brave Kasper, med Grossingers Kaarde og Hænderpatentet paa sin Kiste, begravet, tilligemed Hjon Ane, ved Siden af sin Moder. Jeg var ogsaa illet derhen og ledsagede den gamle Bedstemoder, som var barmagtig af Glæde, men kun talde lidet, og da Uhlasnerne skjød den tredje Salve over Graven, sank hun død om i mine Arme; — ogsaa hun har faaet sin Grav ved Siden af de Andre. Gud give dem alle en glad Opstandelse!

”De skulle hen paa de Høie træde,
 hvor de Engle sidde i Gammen og Glæde.
 Saa kommer den Herre Gud i den Brimmel,
 med Regnbuen Hjon alt paa sin Himmel;
 saa kommer vor Frelser, den Herre Christ,
 og Naade da skulde de fange forvist. —
 For Gud da skal deres Sjæl bestaae,
 naar vi til Himmels Rige gaar.

Amen.”

Da jeg kom tilbage til Hovedstaden hørte jeg, at Brev Grossinger var død; han havde taget Gift. I min Bopæl fandt jeg et Brev fra ham; han fortalte mig deri: ”Jeg har Dem at takke for meget. De har bragt min Skjænsel, som længe gnavede paa mit Hjerte, for Dagens Lyk. Den Gamles Sang kjendte jeg godt; Ane har ofte læst den for mig. Hun var en ubeskrivelig ædel Skabning. Jeg var en elendig Forbryder; hun havde havt et skriftligt Egetestamentsløfte i Hænde fra mig, og hun har brændt det. Hun tjente hos en gammel Dante af mig, hun leed tidt af Melancholie. Jeg har ved Hielp af visse medicinske Midler, som have noget magisk ved sig, bemægtiget mig hendes Sjæl. — Gud være mig naadig! — De har ogsaa

"frelst min Søsters Vre; Hertugen elsker hende; jeg
 "var hans Favorit — Historien har rystet ham — Gud
 "hjælp mig! Jeg har taget Gift.

Joseph Grev v. Grossinger.

Skjøn Unes Forklæde, hvori Jægeren Jørgens
 Hoved havde bidt hende ved Halskuggelsen, er blevet op-
 bevaret paa det hertugelige Kunstkammer. Man siger,
 at Hertugen vil opløste Grev Grossingers Søster
 i Fyrstestanden, med det Navn: Voil de Grace, paa
 Danst: Naadesløret, og formæle sig med hende. Ved
 den første Revue i Omegnen af D.... skal Monumen-
 tet opreises paa de tvende ulukkkelige Offeres Grave paa
 Byens Kirkegaard, og indvies, hvorned Hertugen selv
 vil være nærværende med den nye Fyrstinde. Han er
 særdeles veltilfreds med det; Ideen skal være opfundet
 af Fyrstinden og Hertugen i Forening. Det forestiller den
 falske og den sande Vre, som begge, hver paa sin Side,
 bukke sig lige dybt til Jorden for et Kors; Retfærdig-
 heden staaer med det dragne Sværd paa den ene Side,
 Naaden paa den anden og kaster et Glør til. — Man
 vil i Retfærdighedens Hoved finde Liighed med Hertu-
 gen, og i Naadens Hoved Liighed med Fyrstindens Ansigt.

Popowicz og Ugafia.

Naar man talde om Dresdens Beleiring i sidste Krig, saa blev Anselmus endnu blegere end han ellers var. Han foldede Hænderne i Skjødets, han stirrede hen for sig, ganske tabt i mørke Tanker, og mumlede vred for sig selv de forunderligste Ting. Og nævnte han da Ugafia! da pleiede han at fare op af Stolen, at springe et Par Gange i Veiret og derpaa sætte sig ned igjen. Det var og blev ganske forgjæves at spørge Anselmus, hvad han egentlig meente med disse besynderlige Ord og Grimacer, han sagde blot: Kan jeg da fortælle noget Menneſte, hvorledes alting gik til med Popowicz og Ugafia, uden at blive holdt for sjantet? Og alle smilede de tvetydigt, som om de vilde sige "Ei, kære Ven! det bliver Du jo alligevel!"

Paa en mørk, taaget Octoberaften traadte Anselmus, hvem man troede langt borte, ganske uventet ind af Stuedøren til sin Ven. Han lod til at være opvakt i sit Indreſte, han var venligere, blidere end ellers, næsten vee-

modig, hans ubertiden maaskee altfor vilbt omkrings-
rende Humør boiede sig, tæmmet og holdt i Toilen, for
den mægtige Aand, der havde grebet hans Sjæl. — Det
var bleven ganske mørkt; hans Ben vilde skaffe Lys ind;
da sagde Anselmus, i det han greb ham om begge
Armene: "Vil Du engang ret seie mig, saa tænd ikke
Lys, men lad det blive ved det matte Slin af Din
Astrallampe, som lyser over til os fra Kabinettet ved Si-
den af. Du kan tage Dig for hvad Du vil — drikke
Thee, ryge Tobak; men slaar ikke nogen Kop i Stykker
og kast mig ikke den brændende Fidibus paa min nye Vest.
Begge Dele vilde ikke alene ærgre mig, men de vilde ogsaa
faa paa en ganske unyttig Viis buldre ind i den Trylles-
haue, hvori jeg nu eengang i Dag er kommet ind og
forlyster mig ret herlig. — Jeg sætter mig her i So-
phaen!" — Han gjorde det. — Efter en temmelig lang
Pause begyndte han: "Imorgen tidlig Klokken otte er
det netop to Aar siden, da General Mouton drog ud
af Dresden med 12,000 Mand og 24 Kanoner, for at
slaae sig igjennem til de Meissniske Bjerge" — — "Maa
det maade jeg tilstaae!" raabte Vennen med høi Latter;
"har jeg ikke ret andægtig ventet paa et eller andet him-
melsk Syn, som vilde søøve frem af Din Tryllehaue,
og nu! hvad Pokker betyder jeg mig om General Mou-
ton og hans Udsald? og at Du saa smukt har gjemt,
at det netop var 12000 Mand og 24 Kanoner! Fra hvad
Tid skriver det sig, at saadanne krigeriske Begivenheder
have sat sig fast i dit Hoved?" — "Er da," sagde An-
selmus, "er da den for saa kort siden tilendebragte,
skjæbnesvangre Tid allerede bleven saa fremmed for Dig,
at Du ikke længer veed, hvorledes det har udfoldet

Uhyre naaede og greb os Alle? Levende i Rjød og Blod
 træder netop idag hiin Magt igjen for mig, som herskede
 i hine dunkle Dage og drev mig bort fra Kunst og Vi-
 denskab ud i den vilde blodige Tummel. Dengang var
 det mig ikke muligt at blive siddende ved mit Skriverbord.
 Jeg drev omkring paa Gaderne, jeg løb efter de uddra-
 gende Tropper saa langt som jeg torde, blot for at see
 selv og for at øse Haab af hvad jeg havde seet, uden at
 agte paa de usle, pralende Placater og Aviseretterretninger.
 Da nu endelig hiint store Slag var kjæmpet, da Alt
 trindt omkring jublede iværet i den henrykkende Følelse
 af gjenvunden Frihed og vi endnu laae smedde i Sla-
 velænker, da var min Barm nærvæd at sprænges. Det
 var mig, som om jeg, ved en eller anden forfærdelig
 Daad, maatte staa mig og alle dem, som vare slagne i
 Lænken tilligemed mig, Lust og Frihed. Det maa nu
 vel som Du overhovedet troer at kjende mig, forekomme
 dig æventyrligt, latterligt, men jeg kan forsikre Dig, at jeg
 dengang levende nærede den affindige Tanke, at antænde
 et Fjort, hvilket Fienden, som jeg vidste, havde forsonet
 med betydelige Krudtforraad, og sprænge det i Luften" —
 Vennen maatte uvilkaarlig smile en Smule over den fæ-
 delige Anselmus's vilde Heroismus; denne saae det
 imidlertid ikke, eftersom det var mørkt, og vedblev, efterat
 han havde tæet nogle Dieblitte, paa følgende Maade: "J
 har jo Alle tidt nok sagt, at en egen Stjerne, som her-
 sker over mig, i vigtige Momenter skyder et fabelagtigt
 Samvæd ind i min Fjerd, hvorpaa Ingen troer og som
 tidt forekommer mig selv som udgaart af min eget indvæ-
 res Væsen, uagtet det da ogsaa igjen former sig udenfor
 mig som mystisk Symbol paa det Vidunderlige, der alle-

vegne i Livet træder os imøde. — Saaledes gik det mig idag for to Aar siden i Dresden. — Den hele Dag gik hen i dyb, ahnelsefuld Stilhed: udenfor Portene forblev Alt roligt; der faldt ikke et Skud. Silde om Aftenen, Klokken kunde omtrent være ti, listede jeg mig hen til et Kaffehuus paa Torvet, hvor ligesindede Venner, i en affides liggende Bagstue, som ikke maatte betrædes af nogen af de forhadte Fremmede, indgave hinanden Mod i Trost og Haab. Der var det, hvor, til Trods for alle Løgne, de sande Beretninger om Slagene ved Raggbach, Culm &c., bleve meddelte, hvor vor K. allerede tvende Dage efter forkyndte os Seiren ved Leipzig, som han havde erfaret paa, Gud ved hvilken, hemmelig Maade. Min Vei førte mig forbi det Brühl'ske Palais, hvori den franske Marschal boede og Salens Oplysning og den travle Lummel paa Tropperne paafaldt mig. Netop sagde jeg dette til mine Venner med den Bemærkning, at der sikkert maatte være noget i Gjære hos Fienden, da K. ganske heed og aandeløs hastig traadte ind: "Hører den allernæste Nyhed", begyndte han strax: "netop i dette Dieblig holder man stort Krigsraad hos Marschallen; General Mouton (Grev v. Lobau) vil slaae sig igjennem med 12000 Mand og 24 Kanoner ad Meissen til. Imorgen tidlig sker Udfaldet." — Meget blev nu talt frem og tilbage, og man istemte endelig K's Mening, at dette Anslag, som, ved vore Benneres Narvaagenhed udenfor, meget let kunde blive fordærvet for Fienden, maaffee tidligere vilde tvinge Marschallen til Kapitulation og ende vor Glendighed. Hvorledes kan K. i det samme Dieblig Beslutningen fattes, vide hvad der er bleven besluttet? tænkte jeg, da jeg ved

Midnatstid vilde vende tilbage til min Bopæl. Men snart hørte jeg, hvorledes det huult begyndte at rasle gennem Nattens Dødsstilhed. Skjots og Krudtbogne, rigelige bepakkede med Fourage, droge langsomt forbi mig hen til Elbroen; R. har dog Ret, maatte jeg sige til mig selv. Jeg fulgte med Toget og kom ud midt paa Broen til den dengang sprængte Bue, som var erstattet ved Træstilladser. Paa begge Sider af Stilladsen var der en stærk Forstærkning paa Broen af høie Palisader og Jordvolde. Her, udenfor Forstærkningen, trykkede jeg mig tæt op til Gelænderet af Broen for ikke at blive bemærket. Da forekom det mig som om en af de høie Palisader begyndte at bevæge sig frem og tilbage og at bøje sig ned til mig og hvidste hule, uforstaaelige Ord. Den taagesulde Nats tykke Mørke tillod mig ikke at skjelne noget tydeligt, men da nu Skjotset var forbi og det var bleven dødsstille paa Broen, og jeg da hørte dybe, tunge Vandedrag og en sagte, ahnelsesfuld Sammerlyd tæt ved mig, og den dunkle Træblok reiste sig høiere og høiere iveiret, da foer en iskold Gysen over mig og ligesom ængstet af en tung Drøm var jeg fængslet i Blyngler og ikke i Stand til at røre mig af Stedets. Natsvinden reiste sig og drev Taagen hen over Bjergene. Maanen kastede blege Straaler gennem de bristende Skyer. Da saa jeg, at der ikke langt fra mig stod en høj Diding med sølverhvidt Haar og langt Skjæg. Han havde kastet den Knap over Hosterne rækkende Kappe i mange tætte Folder om Bryst og Skulder; med den nøgne Arm vidt udstrakt holdt han en hvid, lang Stav ud over Strømmen. Det var ham, som saaledes jamrede sig og mumlede. I det samme saa jeg Beværelser

blinke fra Staden og hørte Fodtrin. En fransk Batalion marscherede i dyb Tausked over Broen. Da hørte den Gamle sig krum ned og begyndte at jamre sig med ynkelig Røst, i det han holdt en Hue frem for de Forbigaaende, ligesom for at bette om Ualmis. En Officier raabte leende: Voila St. Pierre, qui veut pêcher! den som fulgte efter ham, blev staaende og sagde meget alvorlig, i det han kastede Penge i den Gamles Hue: Eh bien, moi pêcheur, je lui aiderai à pêcher. — Flere Officierer og Soldater kastede nu, idet de traadte ud af Geledderne, taase og mange Gange kun med et Suk, ligesom i bange Dødsforventning, Penge hen til den Gamle, som hvergang nikkede sølsomt frem og tilbage med Hovedet og derhos udstødte en huul Lyd. Endelig sprængte en Officier (i hvem jeg kjendte General M o u, t o n) saa tæt hen til den Gamle, at jeg blev bange for at den steilende Hest vilde søndertræde ham, og spurgte, i det han hurtigt vendte sig om til Adjutanten og røklkede sig den vaklende Hat fast paa Hovedet, med stærk og vild Røst: qui est cet homme? — Ryttierne, som fulgte ham, forbleve taase, men en gammel Njægget Sappeur, som slendrede udenfor Geleed og Række med Øren paa Skuldren, sagde rolig og alvorlig: C'est un pauvre maniaque bien connu ici. On l'appelle St. Pierre pêcheur. — Dermed strømmede Toget, ikke som vel ellers i sjasende Spøg og fræk Jubel, nei, med mørk Ulyst over Broen. Da den sidste Lyd tabte sig, da Baabuenes sidste Skin fluktes i det sjerne Mørke, reiste den Gamle sig langsom iveiret og stod, med opreist Hoved og med Staven strakt iveiret, i gyselig Majestæt,

det som om han vilde, lig en unbergjærende Helgen,
 bryde over de stormende Bølger. Mægtigere og mægti-
 gere bruste Strømmens Bølger, ligesom bevægede fra
 Glodens dybeste Grund. Det var mig som om jeg midt
 i deres Brusen hørte en huul Røst. "Michaël Popo-
 wicz — Michaël Popowicz — seer du endnu ikke
 Guldmanden?" — Gaaledees løb det op fra Dybet i rus-
 sisk Sprog. — Den Gamle beummede for sig selv; han
 syntes at bede. Dog pludselig freg han høit iveiret:
 "Agafia!" og i det samme Dieblis funklede hans Ansigt
 ligesom i' blodrødt Skjær af en Ild, som straalte op til
 ham fra Elben. Paa de megenistke Bjerge luede mægtig
 blussende Flammer høit i Luften; deres Gjenstien
 straalte i Elbstrømmen og derfra i Oldingens Ansigt. —
 Nu begyndte det at pladse og pladse ganske nærved
 mig, ved Broestilladsen, bestandig stærkere og stærkere,
 og jeg saae hvorledes en dunkel Skikkelse mæsfommelig
 flattede op og med vidunderlig Smidighed svang sig over
 Gelænderet. — "Agafia!" freg den Gamle endnu en-
 gang. — "Vige, for Guds Skjød! Dorthaal er det
 Dig!" begyndte jeg, men i det samme Dieblis fælte jeg
 mig omfløjet og trukken bort med Magt. — "Jesus
 Christus! Vær dog bare stille, kjære Anselmus! Du
 er ellers Dødsens!" hvidskede den Lille, som nu stod for-
 an mig, skjælvende og bævende af Kulde. De lange
 sorte Haar hang droppende ned over hendes Ryg, de
 ganske gjennevaade Klæder sluttete sig tæt om den ranke
 Krop. Hun sank ned af Mæthed og klagede sig sagte:
 "Å, det er saa koldt dernede — tæll blot ikke, kjære
 Anselmus! ellers maae vi jo døe!" — Ildskjæret glo-
 dede i hendes Ansigt, ja det var Dorthaal, den smukke

Bondepige, som, da hendes By var udblyndret og hendes Fader ihjelslagen, var flygtet hen til min Vært, der havde taget hende i sin Tjeneste. Ulykken har gjort hende ganske sjantet, ellers er hun ret et godt Stykke Tøs, pleiede min Vært at sige, og han havde Ret; thi foruden at hun næsten ikke talde og da kun forvirret Løi, vanzirede ogsaa et intetsigende, vanvittigt Smil det ellers vidunderligkjoenne Ansigt. Hun bragte mig hver Morgen Kaffee paa mit Værelse og da bemærkede jeg vistnok, at hendes Vært, hendes Farve, hendes Hud, aldeles ikke vilde rime sig med Bondepigen. Ei! pleiede min Vært da at sige, hun er jo ogsaa en Forspagterbatter og ovenikjøbet fra Sachsen! — Da nu den Lille, dryppende, bævende, halvaffjælet, mere laas, end knælede for mig, da rev jeg hurtig min Kappe af og hyllede den om hende, i det jeg sagte hvidskede: "Varm Dig dog, af varm Dig dog, kjære Dorte! Eder omkommer Du jo! — Men hvad gjør Du ogsaa i den kolde Strøm?" — "Jes, vær dog stille," svarede Pigen, i det hun slog Kraven af Kappen, som var falden hende ned over Ansigtet, tilside og med sine smaa Fingre strøg de dryppende Haar tilbage, "vær dog stille! Følg hen med mig paa Steenbænken derhenne! Fader taler nu med den hellige Andreas og hører os ikke." — Vi listede os sagte derhen. Ganske greben af de forunderligste Følelser, ganske overvældet af Gysen og Hensynløshed, sluttede jeg mine Arme tæt om den Lille; hun satte sig uden Omstændigheder paa mit Skjod, hun slog sine Arm om min Hals, jeg følte hvorledes Vandet løb iiskoldt fra hendes Haar ned over min Nakke, men ligesom Draaber, der falde i en flammende Ild illun

forøge Luen, syde Kjerlighed og Længsel stærkere i min
 Barm. "Unselmus", hvidskede den Lille, "Unsel-
 mus, Du er dog vist et godt Menneſte, Du ſynger,
 ſaa at det ret gaar mig til Hjertet og er ogſaa ellers ret
 maneerelig. Du vil ikke forraade mig; nei, det vil Du
 ikke! Hvem ſkulde vel ogſaa ſaa tage Kaffe til Dig?
 — Og hør, Unselmus! naar I ſnart Afsammen
 ere nødt til at ſulte, naar intet Menneſte vil give Dig
 noget at ſpiſe, ſaa kommer jeg til Dig om Natten,
 ganſke alene, ſaa at ſlet Ingen ſaar det at vide, og ba-
 ger Dig eet deilige Pirogger i Din Kaffeovn — Du
 maa vide, jeg har Meel, ſiint Meel ſjult inde i mit
 lille Kammer — ſaa ſkal vi to ſpiſe Byllupſlager, o ſaa
 hvide og ſmukke, ha! ha! ha!" — hun brast ud i en
 ſtjærende latter, men ſtrag derefter begyndte hun at
 hulke: "Åh, ak! ligesom i Moſkau! O min Alexei!
 min Alexei! Du ſjønne Delphin, ſvøm, ſvøm her-
 hid over Bølgerne! Seer Du ikke, at Din Brud venter
 paa Dig?" — Hun bøiede ſit lille Hoved, og idet hun
 huſkede ſagtere og ſagtere og aandede iveiret derimellem
 ligesom i længſelefulde Suk, ſyntes hun at ſtumte ind.
 — Jeg ſaar efter den Gamle; han ſtod med vidruds-
 ſtrakte Arme og ſagde med dyb, huul Roſt: "Seer I?
 Han vinker Eder! See, hvor mægtig han ryſter ſit
 Flammefjægs glødende Lokker, hvor uſaalmodig han
 ſtamper i Jorden med de Ildſøiler, hvorpaa han gjens-
 nemvandler Landet — hører I ikke hans gjaldende Fod-
 trin, føler I ikke hans oplivende Handedrag, ſom drager

iveiret for Eder som et ilbsunkende Hærblus? — Saa kommer da, I gjæve Evende, kommer!” — Den Gamles Ord vare at høre til som den fjerne Stormvindes hule Brusen, og idet han talde, blussede Ilden paa de meiste Bjerge alt høiere og høiere og mere levende iveiret. ”Hjælp, hjælp, hellige Andreas!” skænnede den Lille i Søvn; derpaa foer hun op som om hun pludselig var greben af Rædsel, og idet hun omslyngede mig fastere med sin venstre Arm, hvidskede hun mig ind i Dret: ”Nei, Anselmus, nei! Jeg vil dog hellere myrde Dig!” — Og jeg saae en Kniv blinke i hendes høire Haand. Forfærdet stødte jeg hende tilbage, og skreg høit iveiret: ”Rasende! Hvad vil Du?” — Da foer hun op: ”Åh, Anselmus! jeg kunde jo dog ikke gjøre det — men nu er Du forloren!” — I det samme Øieblik raabte den Gamle: ”Agafia! med hvem taler Du?” og sørend jeg kunde besinde mig, stod han tørt foran mig og slog med den høitsvungne Stav et forfærdeligt Slag, der vilde have sønderknaust mit Hoved, hvis ikke Agafia havde greben mig bagfra og hurtig revet mig bort. Staven splintredes paa Steenbroen i tusind Stykker; den Gamle sank i Knæ. — — ”Allons! Allons!” lod det fra alle Kanter; jeg maatte hurtig flyde op og springe til Side, for ikke at blive steilet af de paa ny forbibragende Kanoner og Krudtvogne. —

Den følgende Morgen dreve Russerne den overmodige Hærfører med Skjændsel ned fra Bjergene og ind i sine Standsler. Det er mærkværdigt, sagde man, at vore

Benner ubenfor vidste Fjendens Forehavende; thi Signalilden paa de meiste Bjerge kaldte Dropperne sammen, til med fuld Kraft at kunne modstaae og seire der, hvor Fjenden agtede at udføre det uventede Kjempeflag. — Dorthea bragte mig flere Dage efter hinanden ingen Kaffee. Ganske bleg af Skræk fortalte Wærten mig, at han havde seet Dorthea og den gamle affindige Bettler fra Elbbroen at blive førte med stærk Vagt fra Marschallens Huus til Neustadt." — —

"Almægtige Gud!" udraabte her Wennen; "de bleve opdagede og henrettede!" — men Anselmus smilede sølsomt og sagde: "Agafia blev frelst! fra hendes Hænder modtog jeg, da Kapitulationen var slutet, et smukt hvidt Bryllupsbrød, som hun selv havde bagt." —

Mere kunde man ikke bringe ud af den halstarrige Anselmus om denne forunderlige Begivenhed.

